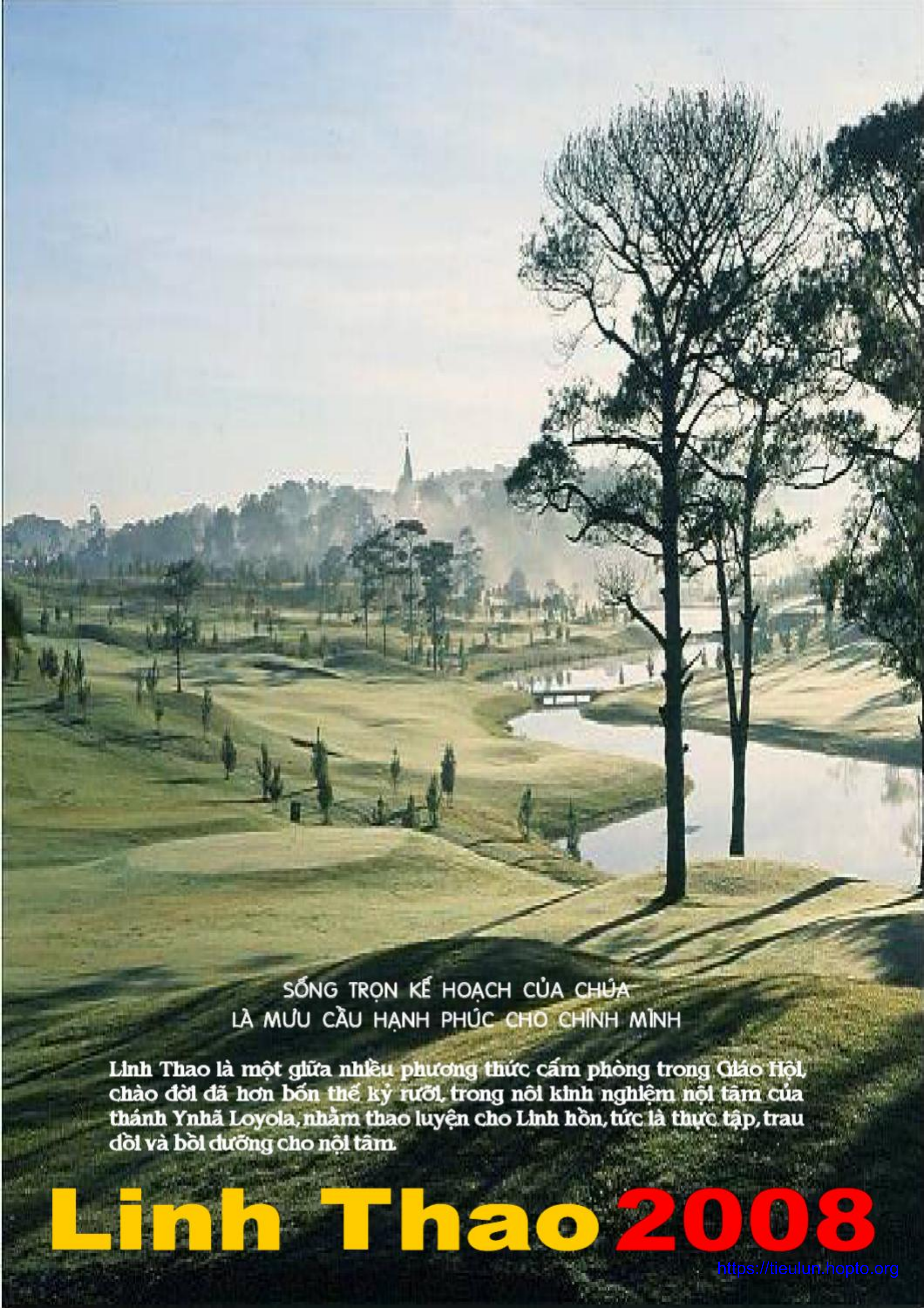

SỐNG TRỌN KẾ HOẠCH CỦA CHÚA
LÀ MƯỞI CẦU HẠNH PHÚC CHO CHÍNH MÌNH

Linh Thao là một giữa nhiều phương thức cấm phòng trong Giáo Hội, chào đời đã hơn bốn thế kỷ rưỡi, trong nội kinh nghiệm nội tâm của thánh Ynhã Loyola, nhằm thao luyện cho Linh hồn, tức là thực tập, trau dồi và bồi dưỡng cho nội tâm.

Linh Thao 2008

<https://tieulun.hopto.org>

THƯ NGỎ

Kính thưa quý vị, Kính thưa các bạn,

Tập san Linh Thao 2008 đang trên tay quý vị và các bạn là sự cố gắng và nỗ lực của tất cả anh chị em nhóm Y Nhã, Đức Quốc.

Chúng tôi xin luôn luôn dâng lời Tạ Ôn Thiên Chúa về tất cả những phúc lợi trong cuộc sống đức tin mà Ngài đã ban cho tất cả các anh chị em tham dự các khóa Linh Thao trong 16 năm qua.

Trong tập san này ngoài những lời huấn đức của các cha giảng tĩnh tâm chúng tôi xin gửi đến quý vị, các bạn một vài chia sẻ và tâm tình rất cảm động của các tham dự viên trong các khóa linh thao. Tạ ơn Chúa Thánh Thần đã ban tràn đầy Hồng Ân cho các khóa và anh chị em tham dự khóa.

Chúng ta vốn là con người thế gian luôn có những yếu đuối mỏng dòn, bất toàn về mọi phương diện. Khi thì ganh ghét, tị hiềm, khi thì giận hờn nóng nảy không kiềm chế nổi, nên đã tặng những người chung quanh những lời nói khiếm nhã, đau lòng, nhiều khi còn dùng những hành động mạnh bạo đáng chê trách, đã dẫn đưa nhau đến sự thù hằn, không công nhận nhau, không nhìn nhau. Vì thế chúng ta cần đến với các khóa tĩnh tâm để xin Chúa Thánh Thần thánh hóa giúp chúng ta chiến đấu với chính mình để vững mạnh chiến thắng những cơn cám dỗ của thần dữ. Là người Kitô hữu đang trên hành trình đức tin, hàng ngày, hàng giờ chúng ta phải thao luyện linh hồn, để được gần Chúa, giống Chúa, mong xứng đáng làm con cái của Ngài. Nguyên xin Thiên Chúa chúc phúc cho các cha giảng phòng và các tham dự viên trong các khóa linh thao năm 2008 này.

Kính,
Ban Biên Tập
Trương

TRONG SỐ NÀY

Thư ngỏ.....	02
Thánh Thể	03
Cây Sung Ân Tình.....	07
Thấp Lên Ngọn Lửa.....	09
Đi Tìm Chúa.....	10
Cảm tạ hơi ấm Linh Thao.....	11
Tình Cha.....	13
Nhật ký Linh Thao	15
Linh Thao là gì ???.....	16
Vấp Ngã.....	18
Điểm Đến.....	18
Tình Chúa Thủy Chung.....	19
Đời Sống	22
Sống trên Sân Khấu hay	23
Trung Thành	25
Jeden Tag kann Bußtag sein.....	26
Chia sẻ trong khóa Linh Thao...	30
Niềm vui sống lại.....	32
Một thoáng suy tư.....	33
Giáo Dục Con Cái	34
10 điều tạo dựng.....	36
Thao Luyện Nhẹ Nhàng.....	37
Thiếu rượu.....	40
Bước Chân làm lễ	42
Dài (Vài) Dòng Kể Chuyện	
Hợp Mặt Nhóm.....	48
Con có gì cho Chúa.....	51
Ba ngày Hạnh Phúc	52
Giới thiệu tóm tắt về	
THAO LUYỆN NHẸ NHÀNG ..	54
Linh mục sau 29 năm.....	55
Ngày đời tôi trở thành tro bụi....	56
Giờ xuống Núi.....	58
Mục đích	59
Giuse - Cha Nhân Hiền.....	60

Địa chỉ liên lạc
Đặc San Linh Thao
ÔB. Trương Xuân Sao
Gustavsburger Str. 23
65462 Ginsheim – Germany
Tel. +49 (0) 6144-3950
email : truongxuansao@gmx.net

Thánh Thể

Lm Nguyễn Tâm Thường, SJ

Thánh Thể và lòng mến: Đức Ái

Người đàn ông trạc ngoài năm mươi. Mọi người trong nhà thờ ra về gần hết thì ông ta bước vào. Tôi ra trễ, dường như ông ta muốn gặp tôi.

- Thưa cha, mai cha có làm lễ không?

Tôi ân cần hỏi ông:

- Ông có việc gì thể?

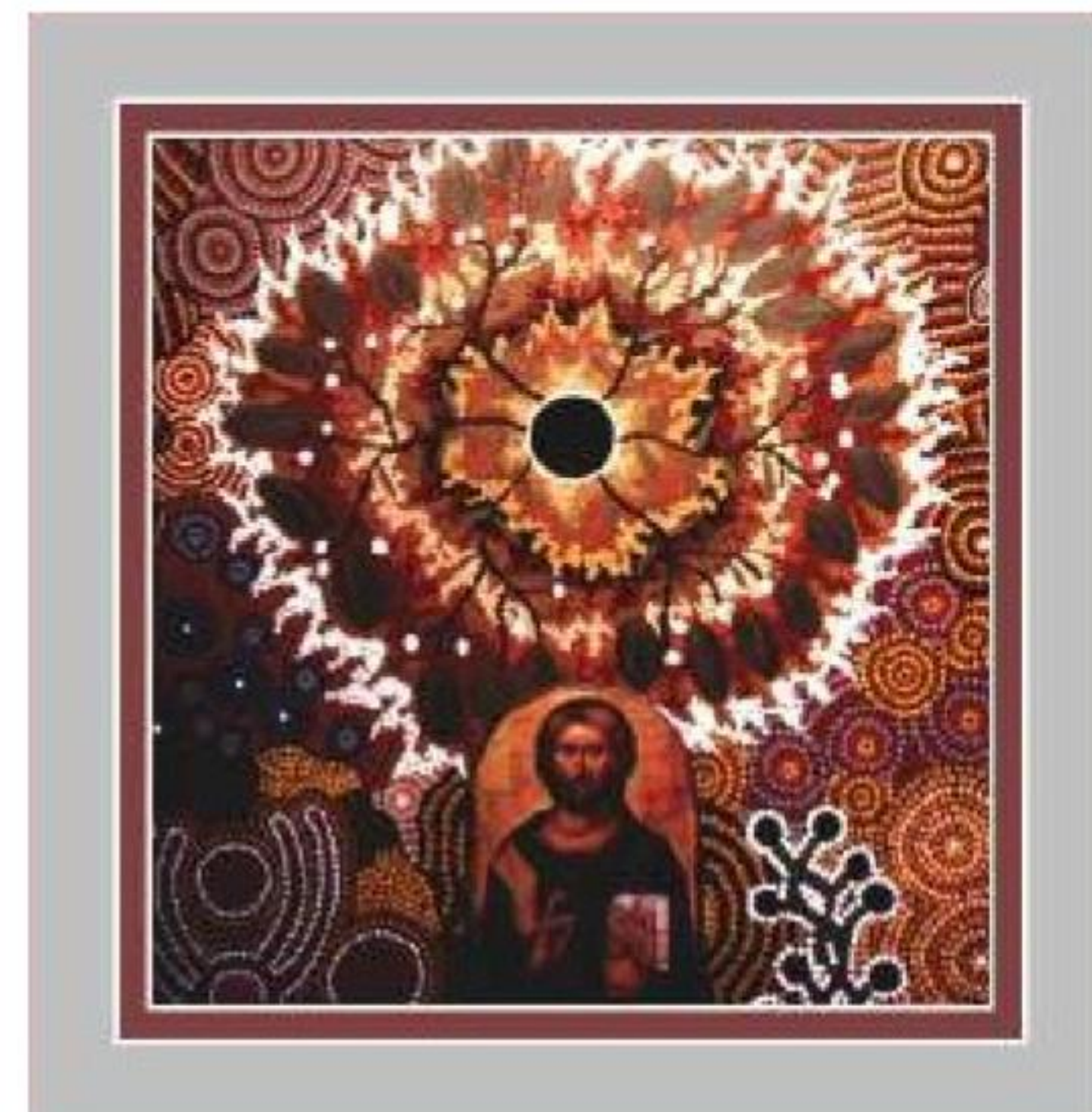
- Nếu mai cha làm lễ, xin cho con một thông báo.

Ông mới nói tới đó. Chưa biết ông muốn thông báo điều gì. Nhưng như vậy là ông không gặp tôi như điều tôi đang nghĩ. Tôi đến giúp tĩnh tâm mùa Vọng ở cộng đoàn này.

Thường thường có nhiều người muốn gặp cha giảng tĩnh tâm có chuyện thiêng liêng muốn bàn. Ông ta không ở trong trường hợp này. Ông gặp tôi chỉ vì muốn có một thông báo. Nhưng thông báo là chuyện ngoài quyền hạn của cha khách như tôi:

- Thưa ông, tôi là cha khách đến đây giúp tĩnh tâm. Nếu có thông báo, ông cần liên lạc với cha quản nhiệm.

- Con không biết điều đó, con chỉ có một thông báo, nếu cha làm lễ ngày mai, xin cha cho con một thông báo.

Tôi biết mình không thể tự thông báo điều này điều nọ, dùm kẻ này kẻ kia. Nhưng tôi cũng hỏi ông. Câu chuyện làm tôi nghĩ ngợi.

- Thưa cha con có restaurant bên kia đường. Con biết anh chị em Công Giáo đi lễ là điều tốt. Nhưng thưa cha, họ cứ đậu xe vào parking của con, con mất khách...

Ông nói tới đó, tôi hiểu ngay rồi. Một tiếng thờ phien lòng.

- Con đã nói năm lần rồi. Chỗ gia đình làm ăn. Họ cứ đậu xe rồi đi xem lễ, con mất khách...

Sau khi cửa nhà thờ đóng. Tôi về phòng nhà xứ, một mình

ngồi nghĩ đến câu chuyện của người đàn ông. Tôi đang về đây giảng tĩnh tâm. Ngày Chúa Nhật dân Chúa đi lễ bên này đường thì phía bên kia đường có người phản nản. Tôi đọc lại đoạn Tin Mừng tường thuật các thánh lễ ngày xưa:

Các tín hữu hợp nhất với nhau, siêng năng tham dự lễ bẻ bánh, ngày ngày chuyên cần đến đền thờ. Khi làm lễ bẻ bánh tại tư gia, họ dùng bữa với lòng đơn sơ vui vẻ. Họ ca tụng Thiên Chúa, và được toàn dân thương mến. Và Chúa cho cộng đoàn mỗi ngày có thêm những người được cứu độ (TDCV: 2:42).

không muốn đậu xe ở xa. Có thể vì lười biếng. Làm sao người ta có thể “bảo vệ” những thực hành tôn giáo của mình bằng cách xúc phạm đến người khác. Ông ta nói với tôi rất lịch sự, không bực tức, nhưng biết đâu, cứ mỗi khi bên đây có thánh lễ, nhìn parking, ông không đành lòng được, lại nguyên rủa.

hồ sâu.

Thánh lễ: Đây là mẫu nhiệm đức tin.

Nhưng đức tin được thánh Phaolô cắt nghĩa: “Giả sử tôi có đức tin đến nỗi chuyển núi rời non mà không có đức mến, thì tôi cũng chẳng là gì.”

(1 Cor. 13:2)

* * *

Thánh Thể và lòng mến: Trưởng Thành

Có người băn khoăn khi đón nhận mẫu nhiệm Thánh Thể này:

- Tội như thế nào thì không được rước lễ?

Họ nhìn bí tích tình yêu với một chọn lựa nguyên tắc hơn là mức độ trưởng thành. Sợ lệ luật hơn là thúc đẩy bởi lòng mến. Khi nói tội như thế nào, nghĩa là họ vẽ lần mức. Họ nhìn tội là những đơn vị đo lường. Nếu bảo tội nặng bằng này, không được rước lễ. Vậy tôi bớt đi một chút, có được rước lễ chẳng? Bớt bằng nào thì vừa đủ để rước lễ?

Vị đạo sĩ đưa khúc mía cho người học trò. Khúc mía rất ngọt. Người học trò đưa lên

Sách Tông Đồ Công Vụ thuật lại thánh lễ ban đầu của Giáo Hội sơ khai bằng một đoạn văn ngắn. Trong đoạn văn này có một đặc tính rất lạ. Đặc tính ấy không ngắn, dài như những bước chân vất vả của một người làm thuê:

- Họ được toàn dân thương mến.

Điều đó có nghĩa là cứ sau những nghi thức bề bảnh như thế, người chung quanh xóm giềng thương nhóm tín hữu này. Và rồi “Chúa cho cộng đoàn mỗi ngày có thêm những người được cứu độ.” Nghĩa là sau các thánh lễ như thế, dân chúng thương nhóm tín hữu này rồi họ xin nhập đạo.

Kết quả của bí tích Thánh Thể là mức độ tăng trưởng về tình yêu.

Nhà xứ vắng lặng. Tôi ngồi xem lại bài giảng cho ngày mai. Tôi cứ hình dung, đã bao ngày tháng rồi. Khi bên đây có thánh lễ thì phía bên kia đường có người đau khổ. Parking nhà hàng của họ. Ngày Chúa Nhật họ làm ăn. Mất chỗ đậu xe của khách. Rồi tôi nghĩ, làm sao tôi có thể nhân danh những gì tôn giáo của tôi để lỗi đức công bình với người khác. Có thể vì đi trễ không muốn mất lễ,

“Và được toàn dân thương mến”. Kết quả của thánh lễ ban đầu là như thế. Các tín hữu lúc sơ khai đã sống như vậy. Tôi đọc lại lời tường thuật ấy rồi nghĩ đến người đàn ông Việt Nam có cửa tiệm bên kia đường:

Có khi nào vì các nghi lễ mà tôi làm cho nhiều người phải xa Chúa không?

Đức tin cần một địa chỉ để về, đó là bác ái. Không có đức ái, đức tin không biết lối nào đi. Biết đâu có người nhân danh đức tin mà làm cho người khác khốn khổ. Họ chỉ nhìn đức tin, mà không có tấm lòng nên đức tin thành hồ sâu ngăn cách người với người. Kẻ khác không thấy niềm vui, và rồi chỉ gặp nơi đức tin của họ là một

miệng lấy răng cắn vào vỏ mía. Vừa cắn vào, đầu buột óc, anh không thể cắn nổi vì răng anh đau. Càng cố cắn, càng khôn nạn cho mình. Đây là cách hiểu lời Thánh Phaolô gởi giáo đoàn Côrintô: “Ai nấy hãy tự xét mình rồi hãy ăn Bánh và uống Chén này. Ai ăn và uống mà không phân biệt được Thân Thể Chúa là tự chuốc lấy án phạt cho mình” (1Cor. 11: 22). Khúc mía vẫn ngọt. Anh từ chối khúc mía? Hay khúc mía từ chối anh? Vị đạo sĩ hỏi người học trò:

- Khúc mía có ra hình phạt cho con không?

Anh im lặng hỏi lòng mình:

- Có ai đem đĩa com thịt nướng rất thơm bón cho xác chết trong nhà quàng không? Nhét đến đâu xác vẫn cứ nằm đó. Mắt nhắm và môi cứ lạnh. Càng nhét vào miệng, ta càng thấy rợn người. Anh hiểu xác chết không có khả năng để ăn chứ không phải đĩa com từ chối. Tội làm linh hồn tôi chết, nó không còn khả năng thích hợp đón nhận sự thánh thiện. Bản chất của bình an không đi với gian dối. Niềm vui không đi với lỗi phạm. “Anh em không thể vừa uống chén của Chúa và chén của ma quỷ được” (1 Cor. 10:21).

Giáo lý trả lời, có tội trọng thì không được rước lễ.

Dễ hiểu. Vấn đề là:

Thánh Phaolô viết cho giáo đoàn Côrintô: “Khi tôi còn là trẻ con, tôi nói năng như trẻ con, suy nghĩ như trẻ con. Nhưng khi tôi đã thành người lớn, thì tôi loại bỏ tất cả những gì là trẻ con.” (1 Cor. 13:11). Giả sử bạn nghe tiếng nhỏ to: “Bạn rộn thế này mà ngày mai

lại phải vác mặt đến nhà ông ấy.” Họ không muốn nhưng vì lý do xã giao phải đến. Rồi ngày mai người đó phải đến nhà bạn. Rồi lại cũng xã giao cười cười, nói nói, nhưng lòng dạ chán lăm. Bạn có vui trong cuộc gặp gỡ không?

Đừng hỏi có ăn được khúc mía không. Mía bao giờ cũng ngọt, cũng thơm ngon. Tùy khả năng của mình.

Lạy Chúa,

Có tình yêu thì Thánh Thể mới là hoa trái. Và hoa trái của Thánh Thể là tình yêu.

Có những thánh lễ, có những bí tích tình yêu như thế mà sao tâm hồn người tham dự thì như có nổi chán chường. Trong ngôn ngữ, chúng con diễn tả là “phải” đi lễ. Trong khi các tín hữu sơ khai thì diễn tả “được” tham dự. Đối với thánh lễ lúc ban đầu, sách Tông Đồ Công Vụ tường thuật là họ tham dự với lòng “vui vẻ”. Hôm nay, nhiều khi chúng con tham dự với lòng nặng nề. Khi chúng con nói “phải” đi lễ chứ không nói “được” là tâm hồn chúng con không nặng nề đó sao. Nếu con không tha thiết với Thánh Thể thì con rước Thánh Thể để làm gì?

* * *

Thánh Thể và lòng mến: Cung Kính

Tôi cần nhìn lại lối sống tín ngưỡng của mình nhiều lắm. Có những cách sống đã quá quen thuộc, tôi tưởng chừng như mình đang sống đức tin, nhưng có lẽ tôi chỉ quẩn quại với niềm tin mà thôi, vì tâm hồn không an vui, không hạnh phúc, và những người chung

quanh tôi cũng không hạnh phúc, không an vui.

Khi niềm tin trở thành quẩn quại thì nghi thức tôn giáo là gánh nặng.

- Chúa nói: “Ta đến để phục vụ chứ không phải để được phục vụ” (M. 20:28). Như vậy, niềm tin là một giếng nước. Mà để kéo gầu ấy, tại sao ta không thể có niềm vui?

- Chúa nói: “Tất cả những ai đang vất vả và mang gánh nặng nề, hãy đến cùng tôi, tôi sẽ cho nghỉ ngơi bồi dưỡng” (Mt. 11:29). Như vậy đến với Chúa là một giải thoát. Tại sao ta thiếu thiết tha khi cử hành phụng vụ?

- Thấy bệnh tật, Chúa chữa lành, thấy đói, Chúa cho ăn (Mt. 14:14-21). Như vậy, niềm tin là cánh tay vói vào vườn hoa trái. Tại sao ta thấy nặng nề?

Có người nói: “Tôi bận quá, không thể đi tĩnh tâm được”.

“Tôi mỗi mệt lắm, không thể phục vụ Chúa được.” Trong khi đó, vì bận rộn nên mới cần tĩnh tâm, để Chúa dắt đi, nghỉ ngơi. Trong khi đó, vì ta mỗi mệt, và gánh đời quá nặng, Chúa mới đến để phục vụ. Có một suy nghĩ nào đó dường như không ổn. Nếu suy nghĩ không ổn thì rất có thể suy nghĩ ấy sẽ đưa đến một lối sống khắc khoải.

Thánh Inhaxiô, sau khi thụ phong linh mục, ngài không dâng lễ mở tay ngay. Ngài đợi một năm sau. Và rồi cứ mỗi lần dâng lễ ngài lại khóc. Còn Mẹ Têrêsa Calcutta thì treo trong phòng áo lễ của nhà dòng tám bảng:

Xin linh mục của Chúa, Cha dâng lễ này như thánh lễ mở tay, như thánh lễ sau cùng, như thánh lễ chỉ dâng duy nhất một lần trong đời mà thôi.

Nói về bí tích Thánh Thể, về những nghi thức cử hành. Hôm nay người ta nghe thấy những lời “khen”, tiếng “chê”. Đi lễ cha kia làm lẹ lắm. Và dường như cũng có những linh mục, vô tư nhận mình làm lẹ lẹ lắm, nhiều người thích. Họ nói với người tham dự: “Chúa ở cùng anh chị em”. Nhưng thật sự đây chẳng phải là lời cầu chúc, vì tay đang mở sách, chưa thấy lời nguyện thánh lễ hôm nay ở

trang nào. Tâm trí đang vội vã đi tìm. Có những thánh lễ mà giây phút cực trọng là truyền phép Thánh Thể, linh mục đọc quá vội vàng. Chưa xong đã bái gối, chưa bái gối xong đã hót hạ đứng dậy. Rất là liếng thoắng. Tôi cũng thấy nhiều thừa tác viên thánh thể, sau khi cho chịu lễ, họ rước Máu Thánh còn lại trong chén thánh như uống một ngụm Coca. Họ “bốc”, họ “đồ” Bánh Thánh như đồ một hũ đậu phụng. Họ thiếu cung kính vì thiếu tấm lòng. Họ đến từ một cộng đoàn mà chính cha quản nhiệm không đầy đủ bốn phần huấn luyện họ cung kính Thánh Thể Chúa. Làm sao huấn luyện nếu chính cha quản nhiệm thiếu tấm lòng. Đi giúp mục vụ nhiều nơi, tôi rất cảm kích khi có những linh mục đến nhà thờ rất sớm, không tiếp ai trước thánh lễ. Họ dành giây phút đó để chuẩn bị thánh lễ. Và cũng có những thừa tác viên Thánh Thể được huấn luyện rất cung kính khi thi hành nhiệm vụ thánh.

* * *

Lạy Chúa,
Con cần hiểu bí tích Thánh

Thể là kết quả của tình yêu Chúa chết cho con người được sống. Làm sao con có thể cử hành cho chóng qua như một cuộc gặp gỡ mà con không muốn gặp. Làm sao con cảm nghiệm được khi con chỉ gặp để cho qua.

Con cần phải hiểu những gì con đang làm, con đang sống, tôn giáo con đang theo. Con phải hiểu thông báo của người đàn ông kia là thông báo của thiên thần báo mộng trước cửa đền thờ linh hồn mỗi khi con bước vào:

- Đức tin không có đức ái, sẽ không biết lối nào đi.

Con phải hiểu Thánh Thể Chúa là tình yêu vô cùng sâu thẳm.

- Xin cho con lòng yêu mến trưởng thành.

Con phải hiểu Thánh Thể Chúa là mẫu nhiệm cực thánh.

- Xin cho con cử hành với tâm hồn hết sức kính cẩn, thiết tha.

Trích tập suy niệm
ĐƯỜNG ĐI MỘT MÌNH

Cây Sung Ân Tình

Đường phố giờ tan sở, xe cộ nối đuôi nhau nhúc nhích từng thước một. Những người có hẹn, có việc phải đi gấp khó mà thực hiện được ước muốn! Nhóm chúng tôi chiều nay nằm ngay vào số những người đó!

Theo chương trình sắp xếp, chúng tôi phải có mặt vào 17 giờ tại địa điểm tĩnh tâm linh thao. Quãng đường tới nhà dòng cần khoảng 40 phút xe hơi.

Tôi đứng lên ngồi xuống, dòm qua cửa sổ mong thấy bóng dáng chiếc xe hơi quen thuộc của anh chị bạn. Kim đồng hồ bữa nay như quay nhanh hơn mọi ngày, 16 giờ 30 rồi 16 giờ 45.

Nhiều gia thuyết hiện đến trong đầu: xe hư giữa đường, tai nạn xảy ra...? Có lần chính chị bạn này cũng đã không thể tới tham dự buổi sinh hoạt đúng giờ vì xe nằm vạ trên đường, hy vọng bữa nay không phải là chiếc xe đó. Thấy tôi bồn chồn vì mong ngóng, bà xã tôi trấn an: “ Chắc là kẹt

đường giờ tan sở chứ không phải xe hư đâu, nhà anh chị ấy có tới 3 chiếc xe cơ mà!”. Tôi cũng mong là thế.

A, đây rồi! Qua khung kính cửa sổ chiếc xe sáu chỗ ngồi đang lăn bánh về phía nhà tôi.

Tôi nóng lòng muốn khăn gói chạy xuống cùng đi ngay, nhưng nghĩ tới thái độ lịch sự, tôi nán đợi anh chị nhấn chuông kêu cửa. Nghĩ rằng không còn giờ ngồi lại uống cà phê với nhau, nhưng tôi vẫn mời theo lịch sự. Đúng như dự đoán, khách từ chối, và chúng tôi cùng hồi hả ba chân bốn cẳng lên đường.

Những năm gần đây, tôi không còn khả năng lái xe, tìm địa chỉ lạ với tôi lại càng khó khăn hơn nữa! Khoảng thời gian như dự liệu đã kéo dài hơn cũng tại cái “, Navigation gia gần hết pin của tôi” chỉ đường không chính xác. Chúng tôi vất vả vừa đi vừa hỏi, tới nơi đã gần 19 giờ. Không ai bảo ai, nhưng mọi người trên xe cùng một ý nghĩ, chắc hẳn buổi tĩnh tâm đã khai mạc?!

Gặp chúng tôi, cha xứ mừng rỡ, nhưng kiểm điểm danh sách vẫn còn thiếu chị X. Chúng tôi, nhất là tôi, thấy bối rối vì sự thiếu vắng của chị. Vừa chột mừng vì buổi tĩnh tâm chưa khai mạc thì nổi bối rối khi thấy thiếu chị X. lại khiến tôi không yên. Hẳn là có chuyện rồi! Tôi trầm nghĩ. Trước đó mấy ngày tôi được thông báo là chị X. không đi xe chung với chúng tôi như đã dự tính trước đây nữa, nhưng sẽ đi xe lửa với một nhóm khác, nhưng khi gặp những anh chị tới bằng xe lửa đã có mặt đầy đủ mà lại thiếu chị X. Tôi lại càng lúng túng hơn!

Nhận chìa khóa, chuyển hành trang lên phòng ngủ, chúng tôi ai nấy vội vã xuống phòng ăn dùng cơm chiều. Vào phòng ăn, tôi lại thấy chị X. ngồi sẵn ở bàn bên cạnh.

Tôi mừng rỡ tới chào. Chị không tươi cười như mọi lần nhưng mặt đỏ bừng trút tất cả bức dọc lên tôi. Những lời giải thích của tôi không xoa dịu được sự bức mình của chị. “, Tôi đã đợi 3 tiếng đồng hồ tại

Bahnhof, điện thoại cho anh cũng không thấy ai trả lời ... vân và vân vân ! Hai tai tôi nóng bừng bừng, cổ tĩnh khầu trở về bàn ăn.

Buổi tĩnh tâm đã gặp ngay những ồn ào tới bữa vậy. Bữa cơm chiều nay lẽ ra phải ngon miệng trong khung cảnh Khang trang yên tĩnh của tu viện với sự hiện của anh chị em từ bốn phương tụ họp về đây tay bắt mặt mừng, thì tôi lại vừa nuốt vừa chiến đấu với đám đông trong chính con người tôi đang chen lấn ồn ào vì cái tôi bị cọ xát. Đúng như văn hào Nguyễn -Du đã từng viết :

„ *Cảnh nào cảnh chẳng mang sầu*

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ! „

Cái ồn ào của „ Đám đông“ đeo đuổi tôi mãi tới cao điểm của giờ khai mạc buổi tĩnh tâm.

Bài Tin Mừng theo thánh Luca thuật lại câu chuyện ông Da-kêu gặp Chúa Kitô (Lc. 19,1-10), mà cha giảng tĩnh tâm đã dùng cho giờ khai mạc.

Trên đường đi ngang qua Giê-ri-khô, đám đông chen chúc nhau, ồn ào theo Chúa Giêsu, Da-kêu nóng lòng muốn nhìn xem cho biết Chúa Giêsu là ai, nhưng ước muốn của ông khó đạt được vì dân chúng thì đông, mà ông lại lùn.

- Dân chúng thì đông
- Mà ông thì lùn

Hai nguyên nhân cản trở khiến Da-kêu không thể nhìn thấy Chúa Kitô.

Nhưng Tin Mừng theo thánh sử Luca kể tiếp:“ Ông liền chạy tới phía trước, trèo lên một cây sung để nhìn xem Đức Giêsu, vì Người sắp đi ngang qua đó“ (Lc.10,4).

- Đám đông chen lấn nhau Da-kêu không sao chen vào được

- Tầm vóc Lùn của ông

Tất cả đều không cản trở được ước muốn nhìn thấy Chúa Kitô của Da-kêu. Lòng muốn thúc đẩy ông xoay xở, vội vã trèo lên cây sung. Cây sung càng cao thì với tầm vóc của Da-kêu trèo lên hẳn lại càng vất vả, và nếu cây sung

xanh tốt rậm lá, để dễ nhìn thấy Chúa Giêsu Da-kêu lại còn vất vả hơn.

Lòng ước ao mãnh liệt thể hiện qua hành động của Da-kêu đã được Chúa Kitô đáp trả gấp bội: „Khi Đức Giêsu tới chỗ ấy, thì Người nhìn lên và nói với ông: „Này ông Da-kêu, xuống mau đi, vì hôm

nay tôi phải ở lại nhà ông“ (Lc. 10,5).

Cuộc đời Da-kêu đã khởi đầu một giai đoạn mới : “ Hôm nay, ơn cứu độ đã đến cho nhà này...” (Lc.10,9).

Diễn biến chuyện muốn tìm Chúa Kitô của tôi hôm nay có những nét giống với „ Cuộc Tình „ của Da-kêu. Những sự việc xảy tới vào lúc Đức Kitô „ sắp đi ngang qua“ khác nào đám đông ồn ào chen chúc khiến tôi khó tới gần Chúa để nhìn thấy Ngài. Cái tôi to lớn bày biện ra cả một đám đông ồn ào hỗn độn, cố cản ngăn tôi tới gần Chúa ! Tôi muốn bắt chước ông Da-kêu tìm một „Cây Sung“hầu giải quyết hai yếu tố đang cản ngăn tôi đi lên:

- Đám đông ồn ào, hỗn độn nơi con người yếu đuối của tôi
- Cái Lùn tâm linh nơi tôi .

Cái tôi kiêu căng, trái tim rung động, hành xử theo thường tình nhân thế là những lực cản đang đè nặng trên tôi khiến tầm vóc tâm linh của tôi Lùn , thấp lè tè! Nhưng LỜI CHÚA qua sự hướng dẫn của Cha giảng Tĩnh Tâm, những giờ cầu nguyện , các Bí Tích... đã là CÂY SUNG giải tỏa tầm vóc Lùn nơi tôi.

„ *Tình Yêu là quà tặng vô vị lợi* „.(Cha giảng tĩnh tâm).

Vâng, tôi chưa leo được lên CÂY SUNG như Da-kêu, chưa dám hy sinh dẹp bỏ ,hiển hết gia sản bất chính đang làm giàu cho cái tôi nơi mình, chưa khiêm hạ, thành tâm được như Da-kêu xin đền bù, trả lại cho anh chị em tôi, cho Thiên Chúa những gì tôi đã chiếm đoạt!

Nhưng *Chúa đã tìm tôi trước khi tôi tìm thấy Ngài.*

Lời mời gọi, chan chứa ân tình Chúa nói với Da-kêu xưa, giờ đây, Ngài cũng đang nhắc lại với tôi: “Hôm nay Cha sẽ ở lại nhà con ,,,

Ánh mắt nhân hậu đầy yêu thương của Chúa đã vượt qua những yếu hèn của tôi, vượt đám đông đang cản ngăn không cho tôi nhìn thấy Chúa, và tôi không phải vất vả như Da-kêu để tìm Ngài, nhưng Chúa „đã chạy lại ôm chầm lấy tôi“. Càng đi sâu vào thời gian tĩnh tâm tôi càng thấy Thần Khí Chúa đeo đuổi tôi. Đám đông ồn ào ngăn cản tôi tìm Chúa giờ đây đã phải nhường chỗ cho bình an, hoan lạc . Lời chúc phúc xưa dành cho Da-kêu, hôm nay, Chúa cũng nói lại với tôi: “Hôm nay, ơn cứu độ đã đến cho nhà này“. Ba ngày tĩnh tâm có khác nào „CÂY SUNG ÂN TÌNH „, nâng cao tôi lên để tôi nhìn thấy Chúa.

Hợp cùng thánh vương Đa-vít con hân hoan cất cao lời chúc tụng: „*Suốt cả đời con, nguyện dâng lời chúc tụng, và giong tay cầu khẩn danh Ngài.*

Lòng thỏa thuê như khách vừa dự tiệc, môi miệng con rộn rã khúc hoan ca... “
(Tv. 64,5-6)

Duy Bình

Thắp Lên Ngọn Lửa...

Thắp lên ngọn lửa **nguyện cầu**
Cho toàn dân Việt khổ đau không còn,
Một lòng đoàn kết sắt son
Đắp xây tổ quốc vuông tròn chúc năng.

Thắp lên ngọn lửa **công bằng**
Đốt tan bất chính bủa giăng con người
Thực hành liêm sỉ giữa đời
Nêu cao bản lĩnh, cất lời tâm ca.

Thắp lên ngọn lửa **thuận hoà**
Kẻ trên người dưới đậm đà tình thương,
Nhịp cầu già trẻ nối đường
Tương lai tươi sáng, quê hương thuận
chầu.

Thắp lên ngọn lửa **tin yêu**
Mọi người can đảm, không sợ bên nào.
Tin vào Thượng Đế trời cao
Yêu người đồng loại trời trao cho mình.

Thắp lên ngọn lửa **thái bình**
Người người hưởng lạc quý tình tự do,
Đồng quyền áo ấm cơm no
Toàn dân hạnh phúc, tự do muôn đời.

(CH)

Đi Tìm Chúa

Công Hạnh (17.01.2008)

Tôi đi tìm Thiên Chúa
Qua cây cỏ ngoài đồng
Nguồn nước chảy ra sông
Có Ngài từ muôn thửa?

Tôi đi tìm Thiên Chúa
Chèo thuyền đẩy ra khơi
Bồng bềnh giữa biển đời
Tự hỏi xem có Chúa?

Tôi đi tìm Thiên Chúa
Vượt sông núi trùng trùng
Qua thung lũng, cánh rừng
Ngài ở đâu vậy Chúa?

Tôi đi tìm Thiên Chúa
Hoàn toàn ngoại cảnh thôi,
Phải chăng ở trong tôi?
Làm sao tôi biết Chúa?

Tôi đi tìm nhân quả
Cánh đồng nở đầy hoa
Nguồn nước chảy hài hòa
Ai làm nên tất cả?

Tôi đi tìm nhân quả
Bể khơi lớn vô chùng
Đồi núi lại trùng trùng
Ai tác thành hay quá?

Tôi đi tìm nhân quả
Khung trời rộng bao la
Các tinh tú cách xa
Tuần tự xoay, thấy lạ!

Tôi đi tìm nhân quả
Từ đời thừa ông cha
Sống rất mực hiền hòa
Tín tưởng vào Tạo Hoá.

Tôi gẫm suy về Chúa
Ngài không có hình hài
Toàn năng dựng muôn loài.
Phải có Ngài muôn thửa.

Tôi gẫm suy về Chúa
Ngài ở khắp mọi nơi
Và cũng ở trong tôi
Lèo lái tôi tìm Chúa.

Cảm tạ hơi Ấm Linh Thao

Cầm trong tay tờ thông báo các khóa Linh thao 2008 vừa được in ra từ máy vi tính vẫn còn âm ỉ, những hình ảnh sinh hoạt rất an bình, rất đạo đức, rất gần gũi với Thiên Chúa của những ngày Linh thao mùa chay thánh 2007 tại Ahrweiler lại hiện lên trong tâm trí tôi. Nhắm mắt lại... Im lặng... để những hình ảnh đó được hiện lên rõ ràng hơn...

Ngước mắt lên thầm dâng lời cảm tạ Thiên Chúa, vì Ngài đã thương yêu dẫn dắt tôi đến tham dự khóa Linh thao, để tôi có dịp được thao luyện tâm hồn, biết cách cầu nguyện, biết cách mở lòng ra lắng nghe tiếng Chúa, cho tôi có cơ hội được sinh hoạt và sống những ngày thật ý nghĩa, thật an bình, thật thánh thiện với những người anh em đạo đức tốt lành của tôi và nhất là biết được Chúa luôn luôn yêu thương tôi, ban cho tôi những Hồng ân mà thật ra con người tôi không xứng đáng được đón nhận. Một tình yêu một chiều, vô bờ bến cho dù tôi đã sống xa Chúa, đã sống như một người con hoang đang làm đau lòng Cha...

Cảm tạ Hồng ân Thiên Chúa đã dẫn tôi đến gặp cha Elizalde Thành, vị linh mục Dòng Tên khả ái hướng dẫn khóa Linh thao Ahrweiler 2007. Trông người cha thoát ra vẻ hiền từ, thánh thiện. Cha luôn tận tụy

trong yêu thương, như một người cha rất hiền từ tỉ mỉ dẫn dắt con cái nhận biết sự thương yêu bao la của Thiên Chúa, biết cách mở lòng ra để nghe được tiếng Chúa nói với mình, biết đón nhận những ân ích Chúa ban, biết cách cầu nguyện cùng Chúa. ... đã cho tôi nhận ra được những yếu đuối, khuyết điểm trong con người đầy những thói hư tật xấu của chính mình...

Thú thật, khi mới gặp cha Elizalde trong những giây phút ban đầu của khóa Linh thao, tôi hơi thất vọng và thầm nghĩ: “Cha người ngoại quốc thì làm sao có thể giảng tiếng Việt??? Nhất là lại giảng về Linh thao, với những đề tài đòi hỏi sự dẫn giải sâu sắc về tâm linh và ngôn ngữ diễn đạt... qua tâm tình của người Việt Nam?” Nhưng thật sự tôi đã lầm, suốt trong những ngày sống và sinh hoạt bên cha tôi đã đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Những lời lẽ

giảng phòng của Cha thật sâu sắc, những câu truyện đi dỏm làm chúng tôi cười sặc lên, những lời lẽ tâm tình chia sẻ trong dịu hiền thân thương của cha rất Việt tính. Nếu nhắm mắt lại, tôi không thể nào tưởng tượng được người đang giảng Linh thao đứng trước tôi lại là người ngoại quốc. Cha giỏi quá ! nói tiếng Việt giỏi hơn người Việt.

Trước khi đến tham dự khóa Linh thao tâm hồn tôi trống rỗng, lạc lõng, yếu đuối bệnh hoạn, khi ra về cảm thấy được bình an, lành mạnh và nhất là qua phép Bí tích Hòa giải rất cảm động đến rơm rớm nước mắt. Tôi đã khóc thật sự, khóc trong sung sướng vì tôi đã làm hòa với Thiên Chúa và đã được đón nhận sự yêu thương tha thứ của người Cha Nhân Lành. Xin hết lòng cảm ơn thầy thuốc Elizalde Thành về những viên “Thần dược” của cha, con nguyện sẽ mang theo bên mình, bên con người

yếu đuối của con trong cuộc sống hằng ngày để phòng khi ốm đau, ngã bệnh. Xin thành tâm kính chúc cha tràn đầy Thánh đức, tràn đầy Hồng ân Thiên Chúa, thật nhiều sức khỏe, tinh thần minh mẫn và gặp được nhiều niềm vui trong đời sống phục vụ hiến dâng. Nguyên xin Chúa và Mẹ Maria luôn đồng hành với cha trong mọi sinh hoạt.

Suốt trong 3 ngày Linh thao tôi được may mắn đón nhận sự hy sinh và chăm sóc lo lắng của ban tổ chức. Tôi muốn nói lên lời cảm ơn chân thành đến quý vị, đặc biệt ông Trương Xuân Sao. Ông và ban tổ chức đã chuẩn bị rất chu đáo. Từ vấn đề phòng ốc, ẩm thực, có cả rượu cưới Cana... cho đến những tài liệu học hỏi, bút giấy, sách vở...rất đầy đủ. Đây đủ cả về tinh thần lẫn vật chất. Tất cả mọi công việc cho các sinh hoạt Linh thao được chuẩn bị một cách hoàn hảo và chặt chẽ. Qua đó chúng tôi có nhiều thì giờ cho việc cầu nguyện thiêng liêng, nhiều thì giờ để lắng nghe và làm quen thân với Thiên Chúa.

Xin hết lòng cảm ơn ông và quý ban tổ chức. Nguyên xin Chúa Nhân Lành ban cho ông và gia quyến cùng quý ban tổ chức thật nhiều ơn lành hồn xác, dư đầy ân phúc, dồi dào

sức khỏe, để chúng tôi còn được may mắn tham dự những khóa Linh thao đầy bổ ích cho đời sống tâm linh.

Thú thật, sau khóa Linh thao để trở về với cuộc sống thường ngày, những hơi ấm của Linh thao mà tôi được may mắn đón nhận đã dần dần nguội đi, dần dần xa tôi. Sự ồn ào, ích kỷ, ham muốn, bon chen của cuộc sống hằng ngày đã chiếm đoạt tâm hồn tôi. Cánh cửa tâm hồn tôi dần dần bị khép kín lại. Tôi không còn nghe rõ được tiếng của Chúa, không hiểu Chúa muốn nói với tôi điều gì, nhiều khi còn giả vờ không nghe thấy, hoặc cố tình xa Chúa để cho Thần dữ len lỏi vào tâm hồn tôi.

Không! Không thể được, tôi không được phép để những hơi ấm Linh thao mà tôi đã được may mắn đón nhận bị nguội lạnh đi, bị tan biến đi. Tôi phải giữ chặt lấy nó, áp ủ nó, phải tìm mọi cách để hâm nóng nó trở lại ...

Lạy Chúa ! Xin Chúa thêm sức cho con, xin Chúa đừng để những hơi ấm của Linh thao trong tâm hồn con bị nguội lạnh đi. Xin Chúa cho con biết mở lòng ra trong mọi sinh hoạt của đời con, để con nghe được tiếng Chúa, hiểu được Chúa

muốn nói với con điều gì. Chúa đã ban cho con được thụ hưởng sự tự do, xin Chúa đừng để con lợi dụng sự tự do Chúa ban, mà sống theo tính xác thịt thấp hèn, làm cản trở Thần khí của Chúa Thánh linh vào trong tâm hồn con.

Xin Chúa chờ để con sa chước cám dỗ.

Lạy Chúa! Chúa biết, con cần Chúa.

Con hằng trông cậy vào Chúa. Con cần hơi ấm của Linh thao.

Hồi tưởng về những ngày sinh hoạt Linh thao và để cho những giây phút rất cảm động, rất gần gũi với Thiên Chúa sống lại trong tôi, tâm hồn tôi cảm thấy được ấm áp bình yên trở lại, tin yêu và hy vọng nhiều hơn với những khó khăn của cuộc sống hằng ngày.

Tạ ơn Chúa! Cảm ơn những người đã truyền hơi ấm của Linh thao vào tâm hồn tôi. Cảm ơn những người anh em tốt lành cùng khóa, đã cho tôi nhìn thấy mẫu gương thật đẹp của đời sống đạo đức. Cảm ơn hơi ấm Linh thao.

Tham dự viên NĐT.

Tình Cha

Nhìn ba tôi khỏe mạnh, vui tươi và hạnh phúc với tất cả các con cháu, chắt ở khắp nơi tụ về Canada mừng sinh nhật thứ 95 của cụ. Tôi, con gái út của cụ thật hạnh phúc.

Tạ ơn Thiên Chúa đã ban cho cụ sức khỏe, vui sống tuyệt vời. Tới tuổi này mà cụ vẫn một mình đến nhà thờ tham dự thánh lễ hằng ngày. Với lòng yêu mến Chúa sâu đậm, ba tôi luôn làm gương sáng cho con cháu. Cụ rất mẫu mực, không bao giờ lãng phí thì giờ, hôm nào cũng có chương trình của hôm ấy. Mỗi ngày đều tìm được niềm vui như đi lễ, đọc kinh lần hạt, nghe đài VOA, đài BBC, đài Ánh Sáng Tin Mừng, đi dạo phố một mình bất chấp nắng mưa. Ba tôi rất thính nghe băng thánh ca và những bài giảng suy niệm của các cha. Vừa nghe vừa phụ việc lặt vặt trong nhà. Ngoài ra

ba tôi còn chịu khó chăm sóc vườn ớt hiểm rất thơm và cay, một góc nhỏ cạnh nhà trồng cho vui.

Bề ngoài trông nghiêm nghị ít nói nhưng mà ba tôi đầy lòng thương mến nhân ái với con cháu. Đi đâu thấy cái gì lạ lại mua mang về nhà cho mọi người. Khi đọc sách báo, bài nào hay ba tôi liền ra tiệm sao lại và đến bưu điện gửi ngay cho con cháu xa gần. Do đó con cháu lúc nào cũng cảm thấy người ông, người cha luôn luôn bên cạnh mình như đề âu yếm, chia sẻ và che chở...

Tuy ở xa ba tôi nửa vòng trái đất, tôi vẫn thường điện thoại thăm hỏi, vắn an và nghe băng hay đọc những bài suy niệm mà ba tôi đã gởi cho.

Tôi thầm cảm ơn Thiên Chúa đã ban cho chúng tôi một món quà quý giá, đó là người cha ở

trần gian thật gương mẫu và thương yêu vô hạn. Công ơn ba, chúng tôi khắc ghi trong lòng không bao giờ quên....

Nghĩ đến đây tôi mới nhận thấy tình thương xót của Thiên Chúa là Cha của tất cả mọi người. Đó là người Cha Chí Thánh ở trên trời quyền năng tuyệt vời và rộng lượng biết bao. Tôi quá cảm động và sung sướng ngợi khen tình Ngài, liền đọc thật to bản kinh của bà mẹ Eugenia (sáng lập dòng Nữ Tu Thừa Sai) ...

Lạy Cha trên trời, Cha của con, thật là êm dịu và thỏa lòng con dường nào, được biết Cha là Cha con và con là con Cha ! Chính những lúc tâm hồn con tấm tối và thập giá con nặng nề, con càng thấy nhu cầu thưa lên cùng Cha. Lạy Cha, con tin vào tình Cha yêu thương con ! Vâng con tin rằng Cha là Cha con và con là con Cha ! Con

tin rằng Cha yêu con bằng một tình yêu vô hạn lượng. Con tin rằng ngày đêm Cha săn sóc con và không một sợi tóc nào trên đầu con rơi xuống mà không có phép của Cha. Con tin rằng Cha vô cùng Khôn Ngoan, và Cha biết rõ hơn con những gì lợi ích cho con. Con tin rằng Cha toàn năng vô hạn, và Cha rút từ sự dữ ra sự lành. Con tin rằng Cha nhân từ vô biên và Cha làm cho mọi sự trở nên lợi ích cho những người yêu mến Cha, và sau những bàn tay gây thương tích, con hôn kính bàn tay Cha chữa lành. Con tin, nhưng xin Cha tăng thêm lòng tin cho con, và nhất là lòng cậy trông và lòng kính mến.

Xin Cha dạy con nhận thấy rõ tình yêu thương của Cha hướng dẫn mọi biến cố đời con. Xin Cha dạy con biết phó mình cho Cha diu dắt như một trẻ thơ trong cánh tay người mẹ. Lạy Cha, Cha biết mọi sự, Cha thấy tất cả, Cha biết rõ con, hơn con biết chính mình con. Cha có thể làm mọi sự, mà Cha lại yêu thương con.

Ôi ! lạy Cha bởi vì Cha muốn chúng con cầu xin Cha mọi sự, nên con lấy lòng cậy trông, hiệp cùng Chúa Giêsu và Mẹ Maria, mà kêu xin Cha những ơn cần thiết...

Vì ý ấy, con xin hợp với hai Thánh Tâm Chúa Giêsu và Mẹ Maria mà dâng lên Cha mọi kinh nguyện, mọi hy sinh, hãm mình của con, cùng với một lòng trung tin hơn đối với các việc bổn phận của con. Xin Cha ban cho con ánh sáng sức mạnh và ân sủng của Thánh Linh Cha ! Xin Cha củng cố trong Thánh Linh, để con không bao giờ lạc mất, làm phiền lòng hay làm giảm thiểu Thánh Linh trong con. Lạy Cha, chính là nhân danh Chúa Giêsu Kitô con chí ái của Cha, mà con cầu xin Cha những ơn ấy. Và, ôi Chúa Giêsu, xin Chúa mở Trái Tim Chúa ra và đặt trái tim con vào đó và cùng với Trái Tim Mẹ Maria xin Chúa dâng trái tim con lên Chúa Cha để đời lấy cho con những ơn con đang cần thiết. Lạy Cha là Thiên Chúa chí thánh, xin Cha làm cho mọi

người nhận biết Cha. Ước gì mọi người tung hô lòng Nhân Từ và lòng Thương Xót của Cha.

Xin Cha luôn luôn là Cha hiền của con và che chở con mọi nơi mọi lúc, như là con người trong mắt Cha. Ước gì con xứng đáng mãi mãi là con Cha. Xin Cha thương xót con.

Lạy Cha Chí Thánh, niềm hy vọng dịu dàng của mọi tâm hồn, xin cho mọi người nhận biết kính tôn và yêu mến Cha: Lạy Cha Chí Thánh, Cha Nhân Từ vô hạn đối với mọi dân tộc, xin cho mọi người nhận biết, kính tôn và yêu mến Cha. Lạy Cha Chí Thánh, sương sa mát mẻ cho cả nhân loại, xin cho mọi người nhận biết, kính tôn và yêu mến Cha. Amen./.

NHẬT KÝ TĨNH TÂM

07.06, tôi đến nhà tĩnh tâm St. Pius cùng với cha Elizalde Thành, cha Liêm, Sr. Nguyệt và 13 anh chị em. Buổi tối hôm ấy, cha E. Thành đã hướng dẫn nhóm với bài phúc âm Lc, 19,1-10 nói về lòng khao khát muốn gặp Chúa của ông Giakêu, đáp lại, Chúa đã gọi tên ông thật gần gũi đầm ấm: -Này ông Giakêu, xuống mau đi, vì hôm nay tôi phải ở lại nhà ông. Qua bài phúc âm này, chúng tôi cầu nguyện trong thinh lặng để tự hỏi mình: Điều gì thường cản trở tôi gặp Chúa, dù bao lần Chúa gọi tên tôi, Chúa tìm tôi?

08.06, lạy Chúa, hôm nay chúng con cùng nhau suy niệm nhiều đoạn phúc âm, xin cho con biết yêu quý và năng chịu các phép bí tích, nhờ thế con sẽ thoát khỏi những cám dỗ như xưa Chúa đã thoát khỏi ba cám dỗ trong sa mạc, để rồi con biết yêu mến Lời Chúa như Maria xưa kia luôn ngồi bên chân Chúa, lắng nghe Lời Ngài và đem ra thực hành, luôn sống bác ái yêu thương mọi người như người Samari nhân hậu.

Ngày **09.06**, chúng tôi cùng chiêm niệm đoạn phúc âm: tiệc cưới Cana, Ga, 2, 1-11 để nhìn lại gia đình mình, cuộc sống của mình có Chúa và Mẹ hiện diện hay không? Bởi cuộc sống của mỗi người là một cuộc tình, một lý tưởng, khi rượu tình yêu, rượu hăng say phục vụ đã nhạt, thì cần có

Chúa ban ơn qua lời cầu bầu của Mẹ. Vậy có bao giờ tôi lắng nghe và làm theo lời Mẹ Maria dẫn dò: “Người bảo gì, cứ việc làm theo”?

Và ngày cuối, **10.06**, với đoạn phúc âm Trên đường Emmau, Chúa muốn đồng hành và thích được tâm sự với tôi, Ngài cũng muốn ở lại và tỏ lộ tình thương với tôi. Ước gì tôi luôn khao khát tâm tình với Chúa nhiều hơn và mềm mại trong tay Thần linh Chúa hướng dẫn trên đường đời. Xin cảm ơn cha Liêm, chị Hương đã mời cha Thành đến giảng, một vị Lm. Tây ban nha nhưng có một trái tim Việt nam.

21.07, sau 6 tuần bận rộn với công việc, hôm nay tôi trở lại nhà tĩnh tâm St.Pius một lần nữa cùng với cha Liêm và 16 anh chị em. Mở đầu với bài phúc âm người mù được Chúa chữa lành (Mt 10,46-52), tôi đã được cha Liêm hướng dẫn để nhìn lại mình: Tôi đang sáng mắt hay mù loà? Tôi có nhìn thấy hình ảnh của Chúa trong người anh em đói, nghèo, bệnh tật, cô đơn... không? Tôi có nhìn thấy tội lỗi đang đè nặng trên mình, đam mê đang níu kéo tôi xa Chúa không? Tôi có nhìn thấy nhu cầu cần sự yêu thương, thông cảm của những người thân trong gia đình mình không? Và còn nhiều câu hỏi khác khiến tôi bồi hồi xúc động để rồi từ trong sâu thẳm của tâm hồn, tôi thầm thì xin

Chúa: - Lạy Thầy, xin cho con được nhìn thấy. Sau cơm trưa, cả nhóm cầu nguyện với Mẹ Maria, hướng về Mẹ như một mẫu gương tuyệt vời để noi theo, cũng như xin Mẹ cầu bầu cùng Chúa mỗi khi gặp thử thách, gian nan.

Buổi chiều, cha Liêm hướng dẫn mọi người nhìn lại mình với đoạn phúc âm: Lazarô sống lại. Đây là phút cao điểm ngày tĩnh tâm để mọi người biết can đảm: lăn tãng đá che lấp cái tôi ích kỷ, cái tôi đơ bần để rồi từng bước, cởi bỏ tấm khăn liệm, mặc dù đã có mùi rôi, để cùng sống lại, cùng phục sinh với Ngài. Cảm ơn Chúa, cảm ơn cha Liêm đã tạo cơ hội cho con, mặc dù chỉ qua một ngày tĩnh tâm, nhưng con cảm thấy Thần khí Chúa tác động trong con khiến con thấy mình đổi mới và yêu mến tha nhân hơn.

(Kim Hương)

Linh Thao là gì???

LINH THAO LÀ GÌ?

LINH là linh hồn, THAO là thao luyện, là tập dượt. Muốn cho thân xác khỏe mạnh ta tập THỂ THAO. Body Excercices. Đi Total Fitness. Để làm gì?

Để khỏe mạnh, sống yêu đời.

Để „burn“ đi „fatness“ cho dễ coi, để bớt cholesterol, thải những chất độc trong cơ thể.

Muốn cho linh hồn khỏe mạnh, người ta LINH THAO. Spiritual Excercices.

Đi Retreat House. Để làm gì? *Để bớt nhẩn nhó với đời và đời bớt nhẩn nhó với ta.*

Để thiên đàng vào trong ta chứ ta không tìm vào thiên đàng.

TẠI SAO LẠI LINH THAO?

Thấy mình sống lo lắng, gia đình chán nản, phân hóa nội tâm.... Nhận định tiếng nói thần lành, thần dữ. Làm sao để sống tự do và hạnh phúc hơn. Như người đau, muốn khỏi bệnh, phải diệt hết vi trùng gây bệnh, phải biết cách ngăn chặn vi trùng và phải biết phản công.

Gần 500 năm về trước, thánh Ignatio đã “sáng chế” ra phương pháp thao luyện linh hồn gọi là LINH THAO. Linh thao trọn vẹn là 30 ngày. Thánh nhân chia 30 ngày thành 4 tuần lễ với những thao luyện khác nhau. Ignatio “sáng chế” như thế nào? Hành trình nào đưa thánh nhân tìm ra phương pháp này? Tại sao lại 30 ngày?

Chuyện còn dài, ta đề dịp khác. Vào restaurant, ta order thức ăn rồi thưởng thức đã. Chuyện làm cách nào ông chủ xây được quán ăn. Ta đề dịp khác.

Ngày nay LINH THAO được thực hiện dưới hình thức 30 ngày, 8 ngày, 5 ngày và 3 ngày. Trung bình hằng năm có khoảng 50 khóa linh thao cho các cộng đoàn Công Giáo Việt tại Mỹ và Canada. Vì do thánh Ignatio nên còn gọi là Ignatian Retreat, tức tĩnh tâm theo phương pháp Ignatio hoặc là Silent Retreat vì phải thinh lặng, hay Directed Retreat. Gọi Directed Retreat, vì thánh Ignatio không giảng chung mà hướng dẫn từng người. Cứ nhìn em bé học đàn. Từng em cần hướng dẫn khác nhau.

LINH THAO DÀNH CHO AI?

LINH THAO dành cho mọi người, bất cứ ai muốn linh hồn mình được thao luyện đều có thể linh thao. Bất cứ ai muốn “good looking” cần body excercices. Cũng như bất cứ ai muốn đề phòng bị stroke cần “burn” đi cholesterol. Dĩ nhiên phải hiểu là người đó có sức khỏe, tâm lý tốt.

CÓ THỂ LINH THAO MẤY NGÀY?

Thể thao giúp thân xác khỏe mạnh. Linh hồn cũng vậy, linh thao giúp linh hồn nhìn rõ cuộc đời để sống đúng và yêu đời. Vì thế bạn có thể linh thao 3 ngày, 8 ngày, 30 ngày. Ignatio rất tinh tường khi thấy giáo dân khó làm linh thao 30 ngày trọn vẹn ở nhà tĩnh tâm. Ngài lấy 30 ngày trải dài nhiều tháng, làm linh thao trong đời sống hằng ngày. Chương trình này tạm gọi là Linh Thao ngoài đời.

LINH THAO MẤY LẦN TRONG ĐỜI?

Ngày hôm qua bạn ăn, hôm nay lại đói. Mấy ngày trước bạn đổ xăng vào xe, hôm nay đã hết.

Chiếc áo bạn giặt hôm nào, nay lại dơ. Vì thế bạn ăn tiếp, đồ thêm xăng, giặt áo lại và sạc cái bình điện đã yếu. Linh hồn cũng vậy, bạn không thể LINH THAO một lần là xong. Không phải LINH THAO một lần cho biết, nhưng LINH THAO để sống, cũng như chẳng có ai ăn cơm một lần cho biết rồi thôi không ăn nữa, nhưng là tiếp tục ăn để sống. Ít nhất, bạn nên LINH THAO một năm một lần.

Đến đây, bạn biết LINH THAO là gì rồi. Đó là thao luyện linh hồn, nên LINH THAO:

Không phải là một phong trào

Không phải là một đoàn thể.

Từng cá nhân, từng vợ chồng, từng gia đình, từng nhóm người đều có thể tổ chức các khóa tĩnh tâm LINH THAO.

Bạn đã biết linh thao trên lý thuyết. Vấn đề không phải là nhìn “menu” trong quán ăn rồi về. Vấn đề là ăn.

LINH THAO – Không là phong trào. Nhưng có những phong trào muốn dùng linh đạo của thánh Ignatio để giúp đời sống thiêng liêng của họ. Chẳng hạn Cursillo. Thủ bản LEADER’S MANUAL của Cursillo, trang 57, chương 7 : The Role Of The Cursillo Leader, phần hậu Cursillo, In The Postcursillo nói rõ các Cursillistas hàng năm nên tĩnh tâm Ignatian Spiritual Exercises. Hoặc phong trào Christian Life Community, Việt Nam ngày xưa gọi là Hiệp Hội Thánh Mẫu, nay gọi là Đồng Hành. Họ trên nền tảng linh đạo này của thánh Ignatio. Bạn có thể vào website WWW.DONGHANH.ORG để biết về lịch trình các khóa linh thao hàng năm.

LỜI HƯỚNG DẪN

Muốn làm linh thao một cách hữu ích, trước khi đi bạn cần biết:

THINH LẶNG là điều cần thiết. Bạn phải giữ THINH LẶNG trong khóa. LINH THAO không phải là khóa sinh hoạt hội thảo, ồn ào.

Tại sao thinh lặng ? – “Lạy Chúa, xin Chúa phán một Lời linh hồn con sẽ lành mạnh.” Bạn tuyên xưng lời này quá nhiều lần rồi. Sự lành mạnh đến từ Chúa nói tôi nghe, chứ không phải tôi nói Chúa nghe. Làm sao “nghe” nếu cứ nói?

Thay đổi lối suy nghĩ. – Không phải làm linh thao là hy sinh thời giờ cho Chúa mà cho

chính bạn! Bạn đến hay không thì Thiên Chúa vẫn là Thiên Chúa! Có bạn hay không mặt trời vẫn mọc. Kẻ khôn ngoan là người đi tìm ánh sáng, đừng bắt ánh sáng cần mình.

Thời gian bao lâu? – Khóa ngắn, bắt đầu tối thứ Năm đến chiều Chúa Nhật.

Linh thao là thời gian nghe thiên thần kể chuyện.

Chúc các bạn những ngày : VACATION WITH THE LORD

NGHE THIÊN THẦN KỂ CHUYỆN THẬT TUYỆT VỜI

Người ta ngại đi linh thao vì không có thì giờ và tốn tiền. Họ ngại vì không biết chuyện thiên thần kể có dzui không mà đi???

Một năm xưng tội một lần thôi có được không? Thiên Thần kể chuyện thế này: Một hôm có người hỏi thùng rác trong bếp: “Phiền quá, lại phải đem mày đi đổ. Tồn thì giờ, tốn tiền. Một năm đổ mày một lần được không?”

Thùng rác trả lời: Tùy!

Thiên thần tuổi thơ trên thiên đàng cũng nghịch lắm. Nếu Chúa sai mấy thiên thần tuổi thơ này kể chuyện, các thiên thần sẽ nói:

Đó, chuyện thiên thần kể đại loại là như thế, có dzui không? Tùy!

Cũng như có lần có người nói :

Vợ chồng tôi đâu có vấn đề gì mà “phải” đi tĩnh tâm.

Các thiên thần trả lời :”Có vấn đề thì đi gặp luật sư.”

Rồi mấy thiên thần bé thơ này lại khúc khích cười. (tuổi thơ mà). Tiếng cười dễ thương trước những câu hỏi của con người.

Thiên Niệm hay Linh Thao

Zen hay không Zen

Là kẻ nghe thấy gì sau tiếng cười ấy.

(Trích trong tập sách ĐƯỜNG ĐI MỘT MÌNH của tác giả Nguyễn tâm Thường)

VẤP NGÃ

Có những lần, trong cuộc đời tôi vấp ngã
Chạy đến bên Ngài tìm bóng mát chở che
Mát dịu dàng, tay âu yếm vuốt ve
Đau đớn bỗng lảng lảng trong phép lạ

Anh em tôi cũng có người vấp ngã
Tôi quên rằng mình lắm lúc cũng quy chân
Quên tình Ngài luôn dung thứ ân cần
Nên lòng ích kỷ quay nhìn rồi ngoảnh mặt

Hôm nay tôi lại thấy em vấp ngã
Mắt em rung ngấn lệ hỏi tội mình
Tôi nhủ lòng, sao nước mắt em xinh
Tôi muốn khóc, nhưng lệ lòng đã ráo

Tôi nhìn lại, mình hồi tâm đoạn quyết
Tìm an bình, sự rung cảm tâm hồn
Ích kỷ, lạnh lùng, đào mộ tôi chôn
Thông cảm yêu thương, an hòa tôi sống

Một lần này, như bao lần tôi ngã
Nhưng lệ em nâng bước ngã đời tôi
Biết bao lần tôi ngã trong đơn côi
Nay em ngã, tôi xin ngã theo, và hồi sống.
06.06.1998

ĐIỂM ĐẾN

Có những điều con tưởng như
không cần thiết
Nên con không làm, con đi tìm
những việc lớn hơn
Nhưng Chúa biết
Mọi việc đều rất lớn
Nếu con làm với trọn cả tình thương

Cuộc đời này con chỉ là tạo vật
Giữa trần gian một kiếp sống
tâm thường
Nhưng từ khi cảm nhận
tình Ngài thương
Con đã lớn thành cánh cao chim trú

Xin cho con trong tình Ngài trú ngụ
Xây đắp ân tình giữa chốn điêu linh
Và anh em con trong tình yêu bác ái
Trong lúc khốn cùng đến trú ngụ
trong con.

13.02.1999

(Tập thơ Cút Bút của Trang Đài Trần Nguyễn)

Tình Chúa Thủy Chung

Nam Liều

Chị A là một người con gái Việt Nam thủy mị, xuất thân từ gia đình gia giáo, đi du học ở một nước Châu Á nhưng bị ảnh hưởng nhiều bởi văn hoá Mỹ. Con người ở đất nước này rất hiếu khách và dễ mến. Họ luôn tìm một điều hay nào đó để khen bạn để bày tỏ thiện cảm với bạn và khuyến khích bạn tự tin hơn trong đời sống hằng ngày nơi đất khách quê người. Một hôm, một người bạn bạn xứ của chị A nói với chị rằng: "Hôm nay bạn ăn mặc sexy quá". Thực ra, theo não trạng của người bạn xứ, đây là một lời khen để bày tỏ cảm tình. Nhưng mới xa quê hương, vẫn còn mang não trạng người Việt Nam gia giáo, chị A cảm nhận đây là một câu nhận xét xúc phạm rất nặng đến phẩm giá phụ nữ của chị. Chị chưa bao giờ dám nhìn đến những bộ đồ "sexy" huống chi là mặc chúng vào người. Chị cảm thấy đau khổ và bị xúc phạm nặng nề. Chị tự cảm thấy mình quá xấu xa trước mắt bạn bè. Thay vì tỏ thái độ chan hoà, biết ơn với người bạn bạn xứ, chị bắt đầu xa tránh, lúi thủi một mình và tỏ ra cau có với bạn bè bạn xứ. Chị cảm thấy mình không được yêu thương nâng đỡ, mà trở thành nạn nhân của mũi dùi dư luận khắt khe của người bạn xứ.

Chị A đã hiểu lầm. Chị đã hiểu lầm lời khen đầy thiện cảm của người bạn thành một

lời nhận xét xúc phạm đến phẩm giá phụ nữ của chị. Nhưng đó chỉ là một ví dụ của một lầm lẫn sâu xa hơn mà chúng ta rất thường gặp phải trong đời sống: lầm lẫn rằng mình không được yêu thương, rằng mình xấu và không dễ thương.

Ai trong chúng ta cũng cần phải được yêu thương thì mới sống được. Từ nhỏ chúng ta đã lãnh nhận tình thương từ cha mẹ, anh chị em. Lớn lên, chúng ta tiếp nhận tình thương, sự chấp nhận từ xã hội, bạn bè,... Nhưng rất nhiều khi chúng ta đau khổ vì tự cảm thấy mình không được yêu thương. Một đứa trẻ có thể tủi thân khi thấy mẹ nó chăm sóc cho em nó và nghĩ rằng mẹ không thương nó. Nguồn gốc của sự ghen tuông và nổi đau đi liền với nó là do chúng ta cảm thấy vợ, chồng hay người yêu của chúng ta không thương

chúng ta đủ. Những trục trặc trong tương quan của chúng ta thường phát xuất từ mặc cảm rằng người kia không yêu mình. Một người khó ưa là một người không cảm thấy mình được yêu. Cảm thấy mình không được yêu thì thấy mình không có giá trị. Thấy mình không có giá trị thì cũng khó có thể yêu người khác, thậm chí còn vì cay đắng mà hay tỏ ra xúc phạm và khinh thường người khác.

Có nhiều người, tự sâu thăm trong tâm hồn, cảm thấy mình không được yêu thương, nên đi tìm tình yêu nơi tiền bạc, thú vui, danh vọng và cảm tình của đám đông. Họ đã hiểu lầm rằng khi họ có tiền bạc thì họ sẽ được yêu thương. Họ hiểu lầm rằng sự nổi tiếng – được nhiều người biết tới – đồng nghĩa với việc họ được yêu thương. Và vì chưa cảm thấy mình được yêu thương

nên họ cứ phải chạy đi tìm tiền bạc và danh vọng càng nhiều càng tốt. Nhưng thực ra, càng chạy theo các thứ đó, họ càng cảm thấy trống vắng và không bao giờ tìm thấy tình yêu thật.

Trong các tương quan cụ thể với người này người kia, có thể cảm nhận của chúng ta phản ánh đúng sự thật rằng họ không thương chúng ta thật. Nhưng một cách tổng quát và sâu xa, cảm nhận rằng mình không được yêu thương là một lầm lẫn đáng tiếc, vì thực ra chúng ta luôn được yêu thương bằng một Tình Yêu thật sâu đậm, thật bền vững và thật mãnh liệt. Người yêu chúng ta đó chính là Thiên Chúa, Đấng đã "nắn" lên mỗi người chúng ta và đã nói rằng: "Dù cho người mẹ nào đó có bỏ quên con mình đi nữa, thì Ta, Ta cũng chẳng quên người bao giờ" (xem Is 49,15), rằng "Trước mắt Ta, người thật quý giá, vốn được Ta trân trọng và mến thương" (Is 43,4).

Một trong những hoa trái của Linh Thao là giúp cho chúng ta nhận ra được lầm lẫn đáng tiếc và tai hại đó. Thật ra, sự lầm lẫn này không chỉ là một "hiểu lầm" – một ý nghĩ sai lạc – mà còn là một "cảm nghiệm lầm". Chúng ta có thể dễ dàng chấp nhận ý tưởng rằng Thiên Chúa yêu thương chúng ta. Chúng ta đã nghe nhiều bài giảng nói về điều đó rồi. Nhưng "nghe biết" là một chuyện, còn "cảm nghiệm được" lại là một chuyện khác. Trong tình yêu, thì cái "cảm" là tối quan trọng và cần thiết. Tình yêu không phải là kết quả của một phép tính hoặc của một suy luận logic. Một nhà quan sát nhìn vào hai người

đang yêu nhau, anh (chị) ta có thể thu thập các dữ kiện về cách hai người đó đối xử với nhau rồi đi đến kết luận họ có yêu nhau hay không. Nhưng anh (chị) ta không thể cảm được sự nồng ấm của tình yêu mà chỉ hai người kia mới có kinh nghiệm với nhau mà thôi. Để có thể kết luận được từ những dữ kiện, thì nhà quan sát cũng phải ít nhiều có kinh nghiệm về tình yêu, và đem đối chiếu dữ kiện với kinh nghiệm đó mà rút ra kết luận. Chúng ta có thể nhìn vào vẻ đẹp của trời đất, vũ trụ, của các biển cỏ tốt đẹp xảy ra trong đời chúng ta, mà nhận biết rằng Chúa yêu thương chúng ta. Nhưng chúng ta cũng cần phải để trái tim mình rung động, cảm nghiệm thật sự, qua những sự kiện đó, rằng Chúa yêu thương chúng ta. Linh Thao là dịp để ta có được rung động đó của con tim. Linh thao là dịp để ta thôi không làm người quan sát bằng quan nữa, mà thực sự đi vào trong tương quan yêu thương mật thiết, diện đối diện với Thiên Chúa.

Không có bài giảng nào có thể lay động con tim, chỉ có sự hiện diện và tác động của

Thần Khí trong giờ cầu nguyện mới có thể làm cho thao viên cảm nghiệm cách thật sự tình yêu của Chúa. Đó chính là nét đặc thù của Linh Thao: tạo điều kiện cho thao viên gặp gỡ chính Chúa Giêsu dưới sự tác động của Thần Khí của Ngài. Một bài giảng hay, hùng hồn không phải là mục đích của Linh Thao. Các bài giảng của người hướng dẫn Linh Thao chỉ có tính gợi ý và giới thiệu thao viên với chính Chúa Giêsu. Chính cuộc đối thoại trong Thần Khí giữa Ngài với thao viên mới là nội dung của khoá Linh Thao. Vì tình yêu, như đã nói ở trên, không phải là kết quả của một suy luận logic, nên để cảm nghiệm được tình Chúa yêu thương, thao viên cần phải đi vào tương quan cá vị và mật thiết với Chúa Giêsu. Và không ai có thể thay thế thao viên để làm việc này. Tương quan giữa anh (chị) ta với Chúa Giêsu là độc nhất vô nhị.

Bản thân tôi đã chứng kiến nhiều thao viên khóc trong khoá Linh Thao vì cảm động khi nhận ra tình yêu Chúa dành cho mình. Họ đã từng lầm tưởng rằng họ không

đễ thương, rằng họ xấu nét, bất tài và bất toàn. Họ nghĩ lầm rằng Chúa chỉ thương họ khi họ đẹp, có tài hoặc tốt lành. Trong cầu nguyện, khi cảm nghiệm được rằng Chúa thương họ ngay cả khi họ bất tài và tội lỗi, họ đã không cảm được lòng và bật khóc. Trong cầu nguyện, họ nhận ra, trong lúc nở và hạnh phúc, rằng Chúa luôn quý trọng và yêu thương họ, dù họ là ai đi nữa, dù họ làm gì đi nữa. Những thành kiến và đánh giá của người đời làm cho họ lầm tưởng rằng tình yêu cần phải được mua chuộc bằng tài năng, vẻ đẹp và cư xử tốt lành. Nhưng Thần Khí đã cho họ nhận ra, trong giờ cầu nguyện, rằng họ không cần phải đi tìm mua tình yêu, rằng họ luôn dễ thương vì luôn được Chúa yêu thương.

Câu Chúa Giêsu nói với các môn đệ trước khi về Trời: "Thầy ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế" (Mt 28,20) cũng là câu Ngài nói với mỗi người chúng ta. Đây là lời cam kết thủy chung của Tình Yêu Ngài dành cho mỗi người chúng ta. Ngài không chỉ ở với ta trong những ngày vui vẻ hội hè, mà cả những khi

nổi buồn tẻ và chán ngán tràn ngập tâm hồn ta. Ngài không chỉ ở với ta những khi ta mạnh khỏe, tràn đầy sức sống mà cả những lúc ta đau ốm, bệnh tật và cần được chăm sóc. Ngài không chỉ ở với ta những khi lòng ta cháy lửa sốt mền và nhiệt thành, mà cả những lúc tâm hồn ta khô khan nguội lạnh. Ngài vẫn dõi theo ta và đón chờ ta trở về ngay những lúc ta u mê lầm đường lạc lối. Cả khi ta ngụp lặn trong tội lỗi ê chề, Ngài vẫn ở đó, luôn yêu thương ta trước sau như một. Lời hứa đó của Chúa Giêsu không chỉ là lời khích lệ ta trước những thách đố khách quan bên ngoài, mà còn là lời cam kết chung thủy mặc cho những thất bại chủ quan của chính bản thân ta. Lời cam kết đó không cho phép chúng ta thất vọng về chính mình. Không có gì có thể làm cho Tình Ngài yêu ta suy giảm đi được, kể cả những yếu đuối, tội lỗi và phụ bạc của ta.

Cảm nghiệm cách sâu xa và cá vị tình yêu Chúa dành cho mình là kinh nghiệm nền tảng của Linh Thao. Chính kinh nghiệm này sẽ dẫn thảo viên tới cảm nghiệm đúng đắn về thân phận yếu hèn, tội lỗi của mình. Chỉ khi soi mình vào tình yêu chung thủy sâu xa của Chúa, ta mới cảm nghiệm hết được sự tàn phá xấu xa của tội ta phạm. Chỉ những người yêu nhau mới tinh tế nhận ra được tại sao điều này điều kia lại làm cho người yêu họ đau lòng. Khi chưa nhận ra được Tình Chúa yêu ta, cảm thức về tội có thể chỉ là một sự gương ép hoặc một dẫn vật lệch lạc, làm cho ta chìm sâu trong mặc cảm tự ti và lên án chính mình.

Cảm nghiệm tình yêu của Chúa cũng thúc đẩy thảo viên nhận ra ơn gọi của mình. Trong Linh Thao, thảo viên sẽ có một cảm nghiệm có vẻ nghịch lý nhưng rất thực rằng: chính khi nhận ra mình là tội nhân thì ta cũng nhận ra lời Chúa mời gọi ta đi theo Ngài và được Ngài sai đi trên đường sứ vụ. Chính cảm nghiệm về Tình yêu Chúa làm cho "nghịch lý" đó trở thành hiện thực. Vâng, bất chấp ta là tội nhân, Chúa vẫn luôn thương yêu và mời gọi ta đi theo Ngài. Những yếu đuối, khiếm khuyết của ta không phải là những trở ngại, mà ngược lại là những phương tiện Chúa dùng để cứu ta, và qua ta, cứu những người khác nữa.

Kinh nghiệm nền tảng này của đời sống thiêng liêng (cảm nghiệm được rằng Chúa yêu thương ta) sẽ phá tan sự lầm lẫn đáng tiếc vốn vẫn giam hãm ta trong ngục tù của mặc cảm tự ti, làm ta tê liệt trong vòng luẩn quẩn của sự lên án chính mình, và không còn khả năng vươn ra để quan tâm và yêu thương người khác. Khi lòng ta phơi phới niềm vui của một người được yêu, thì năng lực của ta được giải thoát khỏi nỗi bận tâm về chính mình, và ta có khả năng yêu thương và quan tâm tới người khác. Nhưng tất cả những điều này không phải do công sức con người tạo ra. Chỉ có Tình yêu chung thủy của Chúa mới có thể làm cho ta cảm nghiệm được chính Tình yêu đó và từ đó biến đổi lòng ta. Kinh nghiệm nền tảng này của Linh Thao là kết quả của chính Tình yêu chung thủy của Chúa vậy.

Nam Liêu

Đời Sống

(Isaya 49:13)

(Tập Thơ Tiếng Lòng của Đông Khê)

Con sung sướng được là dụng cụ
Trong tay Thầy dẫn lối đưa đường,
Con sung sướng nhận lãnh tình thương
Bao phủ trọn đời con nhỏ bé,

Vẫn có những buồn đau nhè nhẹ
Như trăng thu len lén đổ về,
Nhưng ánh sáng chiều đợi vỗ về
Lấp lánh dáng Thiên Đàng ẩn hiện...

Thầy ơi! Biết bao nhiêu là chuyện
Nói với nhau không hết sang chiều,
Có những lúc thầm lặng cô liêu
Và những ngày reo vui nồng ấm,

Vườn nhà con hoa vàng lấm tấm
Hàng khố qua chen lẫn lên giàn,
Rau muống xanh với làn phấn trắng
Đẹp như nàng thiếu nữ thôn trang,

Lá rau muống mong manh mềm mại
Bát canh chiều ngon ngọt màu xanh,
Hạnh phúc dịu dàng như giọt nước
Thoáng mưa trời rơi nhẹ Long Lanh ...

Cây xanh xanh, mây nước yên lành
Gió lay cành, chim về trước ngõ,
Chim không nói Thầy đang ở đó
Nhưng hót hoài nhạc điệu tình yêu.

Mây với gió ngày nào không có
Tình yêu Thầy có thưở nào ngưng?
Mỗi sáng mai là một Tin Mừng
Mỗi giây phút bóng Thầy đây đó,

Từ nhụy hoa, màu lá, nhựa cây,
Từ tiếng hót chim hiền nhỏ bé,
Dù nơi đâu, vẫn thấy dấu tay
Dấu Tình Yêu nhân lành Cứu Độ !

Thầy ơi! Cho con ơn bền đỗ
Để theo Thầy con đến quê Cha,
Như cây Leo bám mãi rừng già
Con dâng trọn vui buồn trong tay Chúa

...

Sống Trên Sân Khấu hay Sống Theo Ơn Gọi

(Trích Báo Đồng Hành)

Hè vừa qua, một lần nữa, ông ngoại được hân hạnh đi vòng vòng hướng dẫn những khoá cắm phòng cho các nhóm.....

Trong thời gian này, ông còn có một hân hạnh khác nữa là được cha Đình Trung Hoà cùng đi và giúp hướng dẫn bốn khoá. Cha Hoà thương Chúa và mến yêu anh em tha thiết, tính tình dịu dàng, có khả năng trình bày nhiều đề tài sâu, cụ thể và hữu ích cho người nghe. Ông nhớ đặc biệt đề tài "Performance or Creative space" mà ông thử chia sẻ ở đây với Đồng Hành.

"Performance", tức là "sống trên sân khấu". Là một cách sống căng thẳng, mệt mỏi và dễ nản lòng của những ai chỉ mong được mọi người tán thành và ái mộ. Họ sống trên sân khấu. Đã lên sân khấu thì họ tưởng rằng mọi người đang quan sát và "đánh giá" cách đóng vai (the performance) của

minh theo tiêu chuẩn khắt khe. Đã "đánh giá" thì lại "so sánh" với các nhân vật khác. Bị "đánh giá" và "so sánh", thì ai mà không sợ, không lo, không tự hỏi: "Hôm nay tôi đóng vai như thế nào?" và e rằng "Tôi không hay bằng người 'N' là thần tượng của họ". Nhớ một lần tôi đến thăm em của tôi vào ngày, một người cháu họ bạn gái mình đến nhà lần đầu để giới thiệu nàng với ba má và các anh chị em. Tuy có vẻ bình tĩnh, cô ta biết cả gia đình đang quan sát cách ăn mặc, kể chuyện, cười và tự giới thiệu. "Cô đang đứng trên sân khấu". Nếu cô ta giống tôi ngày xưa, chỉ cần một sai lầm nhỏ nhỏ (đổ một ly nước) nàng sẽ cảm thấy quá dại dột và khó chịu vô cùng.

Trong một xã hội cạnh tranh (rất competitive) bao lâu chúng ta coi cuộc sống như một "performance", thì chúng ta luôn luôn cần cư xử và làm việc đúng theo những mơ ước của người chung quanh. Chẳng hạn: nhiều người đòi hỏi phụ nữ Việt nam phải xuất sắc về "công, dung, ngôn, hạnh", dù chiến đấu và kéo cày từ sáng sớm, bà vẫn phải ngày ngày dịu dàng, khéo tay, vui vẻ và duyên dáng. Sống trên sân khấu, Kitô hữu phải giữ mười điều răn của Chúa, sáu điều răn của Giáo Hội và tám mối phúc thật của Đức Giêsu. Linh mục phải làm gương cho mọi người và luôn luôn tỏ ra mình vui vẻ.

Ai làm nổi! Ai coi cuộc sống như một "performance", thì sống căng thẳng, mệt mỏi và dễ nản lòng, vì "minh không bao giờ làm đủ"(I'll never be good enough). Bao lâu còn nhìn vào cuộc sống như một sân khấu, chúng ta phải công nhận rằng: "minh không bao giờ tốt lành đủ!" (I am not good enough!).

Ơn gọi riêng. Tạ ơn Chúa vì cuộc sống không phải là "sân khấu" (we do not have to perform). Ngài chẳng bắt mình cạnh tranh với người chung quanh. Cuộc sống là nơi chúng ta thực hiện ơn gọi Chúa dành cho mỗi người. Cha Hoà giới thiệu phần thứ hai này với một kỷ niệm bản thân rất đơn sơ và đầy ý nghĩa. Đến thăm bà cố, cha thấy bà đang babysit cho cháu ngoại của bà. Cả nhà đang thỉnh lặng vì cháu đang ngủ, phòng khách đã biến thành một sân chơi với các bàn ghế dẹp sát vào tường. Vì thương cháu, bà ngoại đã tạo ra một "creative space" cho cháu ngoại hoạt động. Đây là hình ảnh rất đẹp của Cha trên trời tạo nên vũ trụ để mỗi người chúng ta có thể thực thi ơn gọi Ngài dành cho mình. Trời đất là xưởng làm việc của Ngài để uốn nắn từng người nên đồng hình đồng dạng với Đức Kitô; là trường nơi Ngài dạy chúng ta học biết yêu thương như Ngài. Tuy chúng ta còn dờ dang và thiếu sót về mọi phương diện, nhưng Ngài lại

một mối hay nản lòng. Chúng ta có thể sống thành thật với anh em, không cần son phấn, không cần đeo mặt nạ (not pretending to be perfect, better than what we really are).

Điều quan trọng là chính chúng ta nhận lãnh từ Thần Khí cảm xúc sâu xa về giá trị cao quý của mình: "Tôi được thương yêu tha thiết" (I am deeply loved!) và hiểu những gì Ngài mong tôi thực hiện ở đây và bây giờ, để tôi nên đồng hình đồng dạng với Đức Kitô hơn. Mỗi người là tác phẩm đặc biệt và quý báu của Cha Trên Trời, chúng ta không đánh giá, không so sánh ai với ai, mà thử cung cấp cho nhau môi trường sống và thực hiện sứ vụ của mình (a creative space). We can be ourselves! Dù theo quan niệm của anh em, tôi không xuất sắc lắm, điều quan trọng là theo Cha Trên Trời, tôi là người con yêu dấu của Ngài.

Cha Thành, sj

Thủ Đức,

Lễ các Thánh 2007 12:32 PM

cứ tha thiết thương yêu. Đây là một căn bản mới nếu tôi nhìn vào cuộc sống như trường học ("creative space") Chúa dành cho mình: "Tôi được thương yêu tha thiết" (I am deeply loved!). Bằng chứng tình yêu này là Ngài hiện diện trong tôi, ngày đêm theo dõi từng biến cố, từng phản ứng, để dìu dắt tôi trong kế hoạch nhân từ của Ngài. Trong trường học của Chúa, ai ai cũng được yêu mến vô cùng. Vì lý do đó không ai thất vọng, chẳng ai nên lo âu hoặc sống căng thẳng.

Đúng theo ý Chúa, chúng ta nên biết tạo ra những "creative space" cho nhau, khuyến khích nhau thực thi ơn gọi và sứ vụ của mình. Là tác phẩm mỹ thuật của Chúa (God's creative work of art), chúng ta không nên so sánh anh em với ai, bởi vì mỗi người là một "bản gốc" (an original) chứ không phải là bản sao của tác phẩm khác.

Sống theo ơn gọi Chúa Cha dành riêng cho mình là sống theo Thần Khí, tức là sống

theo những ước muốn và đòi hỏi cao quý của Thiên Chúa: "Hãy nên hoàn thiện, như Cha anh em trên trời là Đấng hoàn thiện" (Mt 5,48). Ngài dò xét và biết rõ tôi. Những hành động của tôi làm Thần Khí vui vẻ hài lòng mà cũng có thể làm phiền lòng Ngài. Vậy mà Thiên Chúa không bao giờ kết án tôi. Ngài luôn luôn mở đường cho tôi thoát các ràng buộc bất chính, để tôi tự do vâng phục Chúa Cha. Sống theo Thần khí chúng ta không căng thẳng,

TRUNG

THÀNH

Hoàng Thị Đáo Tiếp

Tôi đã „tham thực cực thân“ vì thích ba con sò con nghêu! Những lần trước ăn chút ít không sao, lần này ăn cho thỏa nên bị trúng thực. Ôi! Nó hành thân tôi mấy ngày qua đến rã rời như người ốm liệt, chẳng dậy nổi để đi làm! Sáng nay thấy đỡ đỡ, và lại cũng có khách hẹn nên tôi gắng ra tiệm. Khách hẹn chẳng tới, lại thấy tôi „bèo nhèo“ đến thương hại, ông xã giục tôi về nhà nghỉ, nếu cần anh sẽ gọi.

Về nhà nằm được một lúc, tôi thiu thiu ngủ thì điện thoại reo. Vội tay nhắc ống nghe, tôi cất tiếng „Hello“ để phòng nhớ có ai gọi, dù vẫn đinh ninh là ông xã. Bên kia đầu dây, giọng nói nghe lạ hoắc của một người phụ nữ khoảng ngoài ba mươi:

- Con gái ngủ muộn nhá! Cho đi nói chuyện với mẹ đi con.

Tôi tỉnh ngủ hần, ngồi bật dậy. Đợi một lúc (chớ nói ngay, e cô sẽ ngại mà phải xin lỗi...), tôi mới cất tiếng :

- Ai đấy ?

Từ đầu dây bên kia cô vồn vã nói tràn:

- Chị ! Em là bạn đọc báo Trái Tim Đức Mẹ. Em xin được cha ở tòa báo cho số điện thoại của chị cả hai tháng nay. Em đã gọi chị đến hơn chục lần, nhưng lần này mới được gặp chị ! Vì mỗi khi em gọi đến nhà chị, không bị bận đường dây thì cũng phải nghe đề máy nhẩn. Còn gọi đến tiệm thì lần nào cũng gặp anh. Lần đầu tiên em xin được gặp chị, anh hỏi em là ai. Em nói : Bạn đọc báo Mẹ. Anh lập tức giáo đầu rằng : chuyện „đời“ thì chị ngại thơ khờ khạo, dễ bị lợi dụng, còn chuyện „đạo“ chị lại có tánh cả tin và mù quáng. Do đó anh nói với em : đừng dại dột nghe chị rù rê...Mấy lần sau gọi gặp anh, khi thì anh nói chị đi vắng, khi thì anh lẳng lẳng cúp máy. Sáng nay gọi, may nghe được giọng phụ nữ, em tưởng là chị. Nhưng chị ấy nói là bạn làm với chị, còn chị vừa đi về nhà. Chị biết không, đêm rồi em cầu nguyện mãi, cả sáng nay nữa, em xin Chúa cho được nói chuyện với chị. Em khổ tâm lắm chị ơi...

Tiếng cô bật khóc, tôi an ủi :

- Bình tĩnh đi em ! Chị đang chờ nghe em nói. Được em quý mến đến phải cực thân như thế, chị thương em và cảm kích lắm ! Nào ! Chuyện chị em nói đi! Nói được sẽ vui buồn đó em ! Nếu chị giúp gì được cho em, chị không từ nan.

Cô tiếp tục nói với giọng thỏn thức :

Chị ơi, không dễ xin cha cho số phon chị đâu, vì ngài hỏi lý do và phải có lý do chính đáng. Lúc em xin, em có hai lý do đề thừa với cha: Trước hết, em muốn cảm ơn chị vì những lúc em tủi buồn, khủng hoảng, sắp ngã gục thì báo Mẹ đến và đọc bài chị để vui sống. Kế đến, thấy chị theo đạo chồng mà yêu mến đạo, nên em muốn nhờ chị khuyên giùm ông chồng em, người đi đạo theo em, vì anh : Con lấy được vợ, con thôi nhà thờ. Nhưng khi gọi chị mà gặp anh, em mới vỡ lẽ chị cũng „đồng hội đồng thuyền“ vì cùng cảnh bị ông chồng làm khổ, nên ao ước muốn an ủi chị. Còn hiện giờ em có nhu cầu muốn được vắn ý chị. Chị ơi, cách nào và làm sao để chị sống trung thành với tình chồng vợ, kể cả việc chị vẫn đều đặn viết bài cho báo Mẹ, dù ý anh như thế ?

Ra vậy !Tôi thờ nhẹ, thương cảm hỏi cô :

Em thiết tha được vắn ý chị về sự trung thành, nghĩa là em đang bị vấn đề phản bội làm trăn trở phải không ?

Không dám giấu chị. Em trót ngã vào vòng tay người khác ! Chung quy vì chồng em khinh bỉ em, bỏ rơi em mà bản thân anh ấy thì vô cùng hư đốn và cả gia đình anh ấy từ bố mẹ đến anh chị em đều ích kỷ quá đỗi !

Lấy làm lạ, tôi nêu ý mình:

- Lúc nãy em nói chồng em „con lấy được vợ, con thôi nhà thờ“, có nghĩa trước khi cưới em về thì chồng em quý mến em lắm, mới chịu vô đạo của em để được cưới em. Cho nên, việc em than bị chồng khinh bỉ, chị nghĩ ắt phải là do cách ăn ở của em sau khi cưới. Việc chồng em vô cùng hư đốn biết đâu cũng là do cách ăn ở của em mới dẫn đến như vậy. Em thử nghĩ lại xem? Ông bà mình dạy : Trách người một, trách ta mười – Tại ta tệ trước nên người bạc sau. Còn Giáo Hội Chúa thì dạy: Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi đàng, em à. Biết đâu vì cuộc sống của em chưa là „men trong bột“ cho chồng và nhà chồng, sự việc đáng tiếc mới xảy ra.

Giọng đầy vẻ hờn dỗi, cô nói một tràng :

Em thương chị, quý chị, mất thời giờ bấy lâu gọi kiếm chị mà chẳng được chị thương em, bênh vực em, còn đổ lỗi cho em ! Cao sang gì chồng em với nhà chồng em mà chị muốn em phải là „men trong bột“ và trách em không biết ăn ở sau khi cưới ?! Chồng em và gia đình anh chỉ được có mỗi một điều là ở Mỹ về Việt Nam cưới em. Vì cái ơn này nên em tự buộc mình bằng mọi giá phải sống trung thành với chồng chứ đừng phản bội, dù cho lòng em không còn yêu chồng

cũng chẳng kính trọng ba má chồng nữa. Ba má chồng em – kẻ hưởng tiền già, người được tiền bệnh, tháng tháng đã có số tiền „ăn xin“ rồi, lại ở trong ngôi nhà chồng em đã mua và trả dứt nợ, nhưng vẫn chưa vừa bụng. Ông bà còn muốn vợ chồng em hàng tháng phải đưa tiền cho nữa, và còn „đam xông xộc“ vào việc em báo hiếu gia đình em ở Việt Nam. Vì ba má em già yếu, anh chị em đông, mà ai cũng nghèo, chỉ có mình em qua đây. Em xây cho ba má em cái nhà coi cho được với người ta thì lại thêm khổ với đám anh chị em chồng dè bieu là cưới qua để bòn tiền rút của ! Em đâu bòn rút của ai. Tự em phải đồ lức kiếm đồng tiền. Em học được nghề „nail“ và mở tiệm. Còn chồng em có tiệm sửa xe nhưng ngày càng thất bại vì cứ chiều chiều kết bè đi nhậu, say xỉn luôn, có đêm không về. Rồi anh đóng cửa dẹp tiệm. Sẵn có bằng „nail“ học đâu từ trước, em khuyên anh cùng làm với em, anh cũng chịu khó làm, em đã mừng. Nhưng chẳng bao lâu, anh lại vương qua bài bạc và đi làm cò mồi cho sòng bài. Bây giờ sòng bài là nhà của anh. Có khi cả tuần anh không về. Cô đơn và buồn tủi, mỗi Chúa Nhật đưa con đi lễ em cảm thông hoàn cảnh một anh „đồng hội đồng thuyền“ – cũng một mình đi lễ với con, vì vợ coi sòng bài là nhà, ở đó đêm này qua ngày khác, còn anh phải ôm cái tiệm „nail“ để làm. Trong khoảnh khắc yếu lòng em đã ngã vào vòng tay anh ấy. Em cảm nghiệm rằng nếu em với anh ấy lấy nhau là sẽ sống hạnh phúc và con em con anh được có cha có mẹ cùng chăm lo

làm ăn nuôi dạy sẽ dễ nên người. Nhưng nghĩ kỹ thì luật đời luật đạo đã không chấp nhận, cả đến lương tâm em cũng không cho phép.

Buông tiếng thở nhẹ, tôi lăn ra giường :

- Chị mừng em biết dừng lại với chuyện lòng mình.

Nhưng cô vẫn giọng phàn nàn trách cứ :

- Chỉ có mừng thôi ! Mừng chứ không thương ư ?! Em đáng thương và biết điều như vậy, còn chồng với nhà chồng em như thế mà chị không xót cho em để nói được lời an ủi em sao ? Viết văn, em thấy chị viết tràng giang đại hải và biết thương biết xót cho chuyện của người ! Còn trò chuyện trực tiếp thì chị lại ít lời và như một người khác !

- Em còn trách chị nữa không? Trách hết đi cho chị nghe luôn. Cũng như còn gì để trách chồng với nhà chồng, em hãy nói ra hết cho thỏa đi. Sau đó chị sẽ nói.

Cô dịu hẳn giọng:

- Việc em buồn tủi vì phải lấy phải ông chồng hư đốn với lại bị cha mẹ, anh chị em chồng tham lam, ích kỷ, lắm lời thì em đâu có kể đến “tết Công-gô” vẫn chưa hết chuyện. Còn chị, em chỉ buồn bấy nhiêu đó thôi vì thấy chị không như em tưởng.

Tôi nhỏ nhẹ :

- Em tưởng theo sự ảo ảo của cá tánh em mà lại độc đoán cho rằng mình đúng thì đương nhiên em phải vỡ mộng thôi ! Chị cũng mong việc em tưởng về anh chàng “đồng hội

đồng thuyền” nào đó sẽ sớm làm em vỡ mộng, để em không còn bị vấn đề phản bội làm khổ lụy đời mình và bao người khác.

- Chị bức em, chúc dữ cho em vì em làm phiền chị đấy ư? Nghe giọng cô hỏi có sự áy náy, tôi trù mến đáp:

- Đó là do em tưởng !!! Chớ chị, chị xác định: chị thương em không hết nữa là !

- Vậy sao chị không tỏ cho em biết chị thương em ?

- Chị đã. Nhưng cái tánh ào ào và dữ tợn của em đâu có để em nhìn ra được gì nữa, kể cả chính mình !

Cô im lặng, tôi phân tích:

- Đây nhé, lúc nãy em có nói: Đọc bài chị viết, em thấy như được chị nắm tay kéo dậy. Tức ý của em muốn chị phải như thế mới là thương em khi em có vấn đề làm cho tủi buồn, vấp ngã. Thì đây, em đang có vấn đề, và nãy giờ chị đã làm công việc đưa ta kéo em dậy.

Chị khuyên em nhìn lại để thấy cái lỗi của mình. Vì một khi thấy được lỗi mình, mình sẽ lo sống cho tốt để chuộc lỗi, đâu còn dám tủi buồn ai nữa. Em đâu chấp nhận, nên nếu chị càng lắm lời nhiều tiếng khuyên vào, em càng thêm khó chịu. Chị mới xoay ra tìm điểm nào được nhất của em để khen thì em cũng quạch chị luôn!

Tùng nuôi dạy con, em thừa hiểu, khi con leo ghế nhảy bàn té khóc nằm ăn vạ, em không thể đánh cái ghế mắng cái bàn hay đổ lỗi tại chúng để con em vừa bụng hết ăn vạ ; nhưng em nói cho con biết tại nó leo trèo

ngịch phá nên mới ra như vậy...

Cô ngắt lời tôi :

- Ok ! Em hiểu lắm rồi ! Hiểu là chị thương em. Tuy nhiên, chị không thể đem chuyện trẻ con leo ghế trèo bàn để ví với chuyện của em. Em lấy chồng em và có trèo đèo chuyện gì đâu. Em đã hết sức uốn mình để sống tròn bổn phận làm vợ, làm dâu kia mà.

Tôi cười:

- Đây ! Em lại ào ào nữa ! Chị không có ví. Chị chỉ nêu thí dụ thật gần gũi ấy vì biết em có kinh nghiệm , để chị giải thích thêm chữ thương vậy thôi. Còn nếu ví, được, em có biết mấy ngày qua chị ốm trời chết bởi mắc phải bệnh gì không ? Bệnh trúng thực, do chị thích ăn ba con sò con nghêu. Trước đây chị vẫn hay ăn, nhưng ăn ít không sao vì biết bao từ mình yếu, sò nghêu dễ làm lạnh bụng, khó tiêu. Mới vừa rồi chị ăn cho thỏa thích. Kết quả: bị trúng thực sút toi mạng! Cảnh em đông anh chị em, nhà nghèo, ba má già yếu. Chồng em và nhà chồng thương yêu vượt nửa vòng trái đất về cưới em đưa sang Mỹ là đã chấp nhận trước sự việc em có bổn phận báo hiếu với song thân, thù tạc mình. Cho nên, nếu em biểu về Việt Nam chút chút và từ từ thì đâu có chuyện gì: Đàng này em biểu cho cổ và ào ào mới quá bụng chồng và nhà chồng, nhất là chồng em và nhà chồng nào phải sang trọng, giàu có chi ! Cái nhà quyết phải xây “coi cho được với người ta” là chị hiểu chương mắt với bên nhà chồng em dữ lắm ! Xây để thỏa mãn cho sự đua đòi và

làm le thì chạm đến bên chồng nhiều lắm! Vậy mà em nói mình không trèo đèo ư?! Em lại không khéo xử sự nữa! Lẽ ra hễ biểu cho bên mình bao nhiêu thì em cũng phải cố biểu bên chồng tương đương như vậy mới công bằng, để mình không bên trọng bên khinh. Đàng này bố mẹ chồng chỉ yêu cầu em chút bổn phận thôi, nhưng em đã tiếc của không muốn biểu và còn chê trách hai cụ nào tham lam ích kỷ, và hỗn hào kêu rằng cụ “dâm xồng xộc...”! Em thử nghĩ lại xem ?

Làm như thế em nhân ái hay tham lam, quảng đại hay ích kỷ ? Bố mẹ chồng xồng xộc hay là chính em vừa quây nát gia đình chồng và vừa bêu điều họ ? Theo chị, chồng em buồn vì cách ăn ở của vợ với bố mẹ mình và thấy có nai lưng làm lắm vào thì vợ cũng đâu mấy vun quén cho mái gia đình bên chồng: Em cứ đổ của về Việt Nam với nhu cầu không đầy cho đại gia đình của em, nên chồng em mới sinh ra rượu chè rồi bài bạc. Bởi vậy, nếu em chịu nhìn nhận mọi đáng tiếc xảy ra đe dọa hạnh phúc gia đình, làm hôn nhân của em đang trên bờ vực thẳm, như thế

là hậu quả của một con trúng thực do em tham ăn, chớ đừng đổ lỗi tại tiệm bán, tại người nấu... thì vấn đề sẽ được cứu vãn. Em có nghe thấy mấy năm gần đây người bên này rất sợ về Việt Nam cưới vợ, xin dâu không ? Tại sao ? Đây, em là một điển hình cho người ta sợ. Em chính là thủ phạm “qua được cầu thì rút ván” của nhiều cô gái khác – những cô gái “đồng hội đồng thuyền” với em.

Cô lặng thinh. Tôi nói tiếp:

- Nhắc đến “đồng hội đồng thuyền” chị thấy tiếc vô cùng sự việc này, nên phải nói nữa. Giá như em biết thương bố mẹ chồng già yếu như thương bố mẹ mình, biết thương những người nghèo khổ khác bên quê hương như thương bố mẹ với anh chị em mình để em tỏ tình an ủi thì ắt em đã không bày ra chuyện xây nhà cửa rình rang cho bố mẹ mình. Chị tin chẳng những em đã giúp được chồng mình yêu đạo mà em còn mở được nước Chúa cho nhà chồng và còn bao người khác.

- Được rồi ! Em hiểu ra rồi ! Chị đừng có nói nữa ! Sao chị không chịu tiếc giùm cho việc em vắn ý chị về sự trung thành?! Em tha thiết còn chị thì tránh né, cứ xăm xăm vào ba cái chuyện tầm bậy của em mãi à!

Hạnh phúc vô cùng, tôi cười :

- Tại có liên quan, chị mới xăm xăm chớ bộ. Nào, bây giờ chị hỏi em: Chúa Giêsu giáng sinh xuống thế gian này để làm chi ?

Cô đáp không do dự:

- Để chuộc tội cho nhân loại.

Tôi hỏi tiếp:

- Tại sao Thánh Phêrô và Thánh Phaolô lại trung thành với Chúa đến thế ?

Cô do dự:

- Thì... thì... nhờ các Ngài có lòng yêu Chúa thiết tha. Ơ... ơ... không ! Thánh Phêrô chối Chúa đến ba lần! Còn Thánh Phaolô thì đi giết hại những người tin Chúa! A, em hiểu ! Đây là do các Ngài biết lỗi, ân hận về cái lỗi của mình với Chúa nên quyết phải sống trung thành để chuộc lỗi.

Đến lượt cô hỏi lại tôi :

- Hóa ra chị cũng có lỗi với anh à ?

- Thì em đã chẳng bảo chị “đồng hội đồng thuyền” với em đó sao ? Em nhìn ra được em có lỗi với chồng chẳng lẽ chị lại không thấy ư ? Nhất là anh chăm làm lắm, thường cho chị giữ hết tiền mà chị tiêu xài nhiều khi đã không đúng chỗ còn bị vấp vấp luôn. Ý kiến của anh tất nhiên có mặt đúng mặt chưa đúng, vì đã là con người ai lại không có lỗi. Em vừa mới khẳng định đó. Chúa Giáng Sinh là để cứu chuộc mọi người. Ngoài lỗi với chồng, chị còn có lỗi với con. Trong bài Ba năm làm Táo chị có nhắc qua cảnh nghèo cùng cực của mình thời gian đầu ở Mỹ. Bởi vậy, khi học được nghề “húi tóc, dũa móng tay” chị lao vào làm kiếm tiền, ngày Chúa Nhật cũng làm luôn. Kết quả bây giờ: Một đàn con chẳng biết yêu đạo cũng chẳng thiết tha gì đến nhà thờ nhà thánh, kể cả đi lễ mỗi Chúa Nhật! Do đó được viết bài cho báo Mẹ, chị xem là phúc phận để mình sẽ chuộc

cái lỗi với con. Chị cũng xin Chúa nếu chị có giục được linh hồn nguội lạnh nào biết sốt mến Chúa, thì Chúa sẽ cho người giục lại đàn con của chị. Viết với tấm lòng khát khao chuộc lỗi nên chị tự nguyện tự giác trung thành. Chị...

- Chị ơi, em cũng muốn vậy để được tiếp tục “đồng hội đồng thuyền” với chị nghen:

Tôi cười :

- Vậy là nhất em đó ! Theo kinh nghiệm của chị, và chị cũng có đọc được ở đâu đó cái ý: tất cả mọi ơn hầu như Chúa tự ban cho mình dù mình không xin. Riêng ơn trung thành thì mình phải năng đến với Chúa để nài xin và nài xin liên li đây.

Trích sách
„Thánh Cả Chử Lành“

Jeder Tag kann Bußtag sein

Buß- und Betttag—nicht nur einmal im Jahr.
Miteinander reden, Zeit für einander haben.
Schuld eingestehen und vergeben.
Ruhe finden in der Stille vor Gott.
Herbert Grabowski

* Con nghe đến hai chữ Linh Thao từ lâu rồi mà không hiểu gì cả. Con đến đây vì tò mò – Nhờ ba ngày tĩnh tâm này mà con biết thế nào là „lắng nghe“ với cái „tai đức tin“ (bằng tai trí khôn, bằng tai tâm hồn, bằng tai trái tim).

* Con cũng đã 4 năm rồi bỏ Chúa, bỏ nhà thờ. Cuộc đời con xuống dốc trầm trọng. Phải nói là con sống sa đọa. Con xa lánh tất cả mọi người, không dám đến với Cộng đoàn. Sợ Chúa – Sợ Thánh Thể Chúa. Nhưng rồi con nghe có tiếng thúc dục con phải đi tĩnh tâm. Nhân có khóa linh thao con liền ghi tên đi để xin Chúa ban cho ơn ích và xin ơn tha tội. Con xin cảm ơn hai cha đã tạo cơ hội cho con trở về với Chúa.

* Con cũng nghe nhiều về linh thao, nghe người ta nói đi linh thao thì không được nói chuyện nên con cũng hết muốn đi nhưng mà nghe danh tiếng Cha là người Tây Ban Nha mà giảng tiếng Việt tuyệt vời lắm nên con đi. Và thật sự cảm ơn Cha giảng tuyệt quá. Cha nói tiếng Việt còn sâu sắc hơn chúng con. Giờ gặp riêng cha, cha lại giúp con rất nhiều ý kiến tốt, thực dụng cho đời sống hôn nhân và giáo dục con cái. Cảm ơn cha.

* Con cảm ơn cha xứ đã tổ chức khóa này cho chúng con được hưởng một món ăn tinh thần tuyệt hảo là linh thao do cha Elizalde Thành hướng dẫn. Nhờ khóa này mà con biết được cách cầu nguyện và biết mở lòng ra với Chúa. Con cảm thấy mình cần và muốn đi mãi để nhận biết Hồng Ân Chúa ban thật quý báu.

* Hai năm nay con là con chiên lạc, con chỉ biết sống ích kỷ cho cá nhân mình, con đã để cho chồng con buồn, các con con bơ vơ. Bỗng dưng cách đây mấy tuần con cảm thấy có sức mạnh thúc đẩy con phải đến gặp cha xứ, và cha xứ đã khuyên con nên tham dự khóa linh thao. Con cảm ơn hai

cha, nhờ khóa này con hiểu lời Chúa nhiều hơn, con sẽ „không nhảy dù mà không có dù“. Con tự biết luôn bám víu vào Chúa để biết sửa đổi mình cho tốt hơn. Xin mọi người cầu nguyện cho con. Xin cảm ơn.

* Ở nhà vợ chồng chúng con rất hay cãi nhau mà không để ý đến sự đó làm khổ con cái. Một buổi tối đưa con 6 tuổi của con cầu nguyện : „Xin Chúa cho bố mẹ con đừng cãi nhau nữa“. Lời cầu nguyện này thực tình vợ chồng con. Và con đã quyết định đi linh thao để học hỏi thêm đường nhân đức để mà dạy dỗ hướng dẫn con cái. Tạ ơn Chúa, Cảm ơn hai cha.

học tiểu học. Thế là con tìm đến cha sở trình bày. Giờ qua đây học hành không biết con có đạt được sự ước ao không vì thấy học khó quá. Qua ba ngày tĩnh tâm này con biết con cần phải lắng nghe Chúa nhiều hơn.

* Con là tham dự viên lớn tuổi nhất ở đây thế mà bây giờ mới biết sự thiếu sót của mình trong sự sống đạo như thế nào? Từ xưa đến nay con cầu nguyện thì chỉ biết xin thôi. Xin đủ điều, xin cho mình, xin cho người thân, người quen v.v.... mà không hề biết cầu nguyện là để Ngợi Khen Chúa. Cầu nguyện là để tâm sự với Chúa – Cầu nguyện là để lắng nghe Chúa. Con xin cảm ơn cha đã hướng dẫn về cách cầu nguyện với Kinh Thánh và cách đọc Kinh Thánh. Cảm ơn hai cha. Hy vọng sang năm chúng con lại được gặp lại hai cha. Mong lắm thay !!!

* Chưa bao giờ con cảm thấy tâm hồn mình bình an như trong ba ngày tĩnh tâm linh thao này. Con thật tiếc cho mình đáng nhẽ phải tham dự từ lâu rồi. Nhờ ba ngày tĩnh lặng nghe lời Chúa nói, con đã biết con đường mình phải đi như thế nào, chứ lâu nay con đi lễ mà không cảm thấy gì vì chỉ đi vì con của con mà thôi. Con xin cảm ơn các cha.

đình hạnh phúc, nhưng rồi một biến cố xảy đến làm gia đình con tan nát. Mẹ con đau khổ, con bị một „sốc“ rất nặng. Con buồn chán bỏ học. Một ngày lễ Phục Sinh nọ con đi lễ. Con dâng lên Chúa, tất cả sự rạn vỡ của gia đình, sự đau khổ của mẹ con và của anh chị em con. Và trong lúc con rước Thánh Thể con nghe thấy trong con một sự thúc dục về sự ao ước đi tu của con từ khi con còn bé,

* Con đã đi linh thao nhiều lần mà lần này con mới gặp được Chúa để nghe „Chúa phán một lời“ cho linh hồn con „được lành mạnh“. Con xin cảm ơn cha xứ đã tổ chức khóa này

* Con cảm nhận được tình yêu của Chúa mà con không biết diễn tả như thế nào ? Chúa luôn luôn đồng hành và luôn luôn chờ đợi con. Con ước ao Chúa luôn luôn nâng đỡ con trong lúc con đang đi tìm ơn gọi: Chúa muốn con đi tu hay sống đời trần thế ?

Con là con út trong một gia

NIỀM VUI SỐNG LẠI

Chúa ơi ! Chúa có biết không? Con là một cái xác biết đi, biết ăn, biết ngủ, nhưng là một cái xác chết. Qua khóa linh thao này con đã được ân sủng Chúa cho con sống lại.

Đã nhiều năm rồi con mang vết thương này quá đau đớn và quá oan ức mà không dám thổ lộ với ai vì xấu hổ, vì mặc cảm tội lỗi, mặc dù con biết oan ức lắm.

Ngày qua tháng lại tâm hồn con chết lịm, chìm ngập trong bóng tối và con trở nên chai lì lặng lẽ, con sống như một chiếc bóng mờ trong gia đình. Mọi người nhìn con như một vật gì thừa thãi, với những ánh mắt không chút yêu thương, không chút thiện cảm.

Con chỉ biết sống lặng lẽ, chịu đựng vết thương tận đáy lòng. Đến trường con không tài nào học được, 2 năm một lớp cũng không xong. Việc nhà con cũng không làm được việc gì cho nên thân. Con buồn bã, khép kín, không có bạn bè và nhiều lần con muốn tìm cái chết, nhiều cách tự tử luân quần trong đầu nhưng Chúa đã gìn giữ con nên những lúc con có ý định thực hiện thì Chúa đã sai Thiên Sứ của Chúa là một ai đó xuất hiện và thế là có sự cản trở. Con tạ ơn Chúa.

Mỗi Chúa Nhật con cũng đến nhà thờ dự Thánh Lễ như mọi người, nhưng con không cảm nhận được chút gì là Tình Thương Yêu từ Thiên Chúa. Con lặng lẽ đến nhà thờ và

lặng lẽ ra về. Cũng rước lễ nhưng chẳng xưng tội, lòng vẫn nặng như đeo đá. Chúa đối với con thật mỏng lung xa vời.

Rồi con ngò ý với gia đình xin đi tu, gia đình con đồng ý với thái độ như là mong con đi cho khuất mắt mọi người. Và bây giờ con đang trên đường tìm hiểu đạo tìm đường đi cho mình. Tuy vậy con đã xác quyết là chỉ có nơi này thì vết thương của con may ra được chữa lành, và con mới có một cuộc sống an bình. Nhà Dòng cho con dự một khóa linh thao.

Thật ra con chả biết linh thao là cái gì cả. Thấy mấy chị em cùng đang tìm hiểu ơn gọi như mình được nhà dòng cho đi dự thì đi. Đến khóa được cha giảng phòng giải thích con mới thấy linh thao là một phương thức luyện tập trau dồi tâm linh để bồi dưỡng cho đời sống nội tâm, đời sống đức tin. Là phương pháp chuẩn bị và chinh chiến đời sống nội tâm nhằm loại bỏ những xu hướng lệch lạc và tìm ý Chúa để sắp đặt cuộc đời mà mưu ích cho linh hồn mình.

Trong khóa này con đã mở lòng ra với Chúa. Vết thương của con đã kéo da non bên ngoài, nhưng khi mở ra thì vết thương vẫn còn đầy máu mù hôi tanh vì đã lâu ngày rồi, và chính Chúa là một bác sĩ giỏi, đã khoét hết máu mù tanh hôi trong vết thương lòng của con. Đã tẩy rửa cho sạch sẽ vết thương và còn cho thuốc để xoa dịu nữa.

Bóng tối trong lòng con đã được xóa đi nhờ Ánh Sáng Tình Yêu của Thiên Chúa.

Chúa ơi ! Con khóc thật nhiều, những giọt nước mắt sung sướng, những giọt nước mắt hạnh phúc, những giọt nước mắt hy vọng.

Con đã sống lại, những giọt nước mắt của niềm vui được sống lại, được tha thứ và thứ tha cho kẻ gây ra tội lỗi. Trong niềm vui sướng vô tận, con muốn gào lên, muốn hét to lên cho mọi người biết đến tình yêu bao la vô bờ của Thiên Chúa. Con tạ ơn Chúa. Chúa hay quá, Chúa tài quá, Chúa tế nhị quá, Chúa khôn ngoan quá, Chúa đã chọn các linh mục và ban cho đủ ơn khôn ngoan, thánh thiện, khiêm nhường... để mà cứu vớt những kẻ đau khổ khốn cùng như con.

Con xin mượn lời thơ của nhà thơ Đông Khê để tạ ơn Chúa.

*Tình Cha là chiếc đũa tiên
Mang con trở lại với niềm an vui.*

Con cũng biết giờ này trên Thiên Đàng các Thiên Thần đang ca hát nhảy mừng vì một linh hồn đã chết mà nay được sống lại.

Con cảm ơn cha giảng phòng đã giúp con gặp được Chúa và Ngài đã chữa lành vết thương lòng cho con.

Cảm ơn ban tổ chức linh thao.

MỘT THAM DỰ VIÊN

M
Ộ
T
T
H
O
Á
N
G
S
U
Y
T
Ử

Vivi

„Thiên Sứ sẽ tay đỡ tay nâng
Cho bạn khỏi vấp chân vào đá“
Chúa ơi !

Con biết là Chúa thương yêu con vô vàn mà bao nhiêu năm nay con
không nhìn ra. Con thật là một đứa con bất hiếu, bất toàn.

Biết bao nhiêu lần tai nạn xảy đến với con, chỉ trong đường tơ kẽ
tóc là mạng sống chẳng còn. Chúa đã sai Thiên Sứ của Chúa đến
tay đỡ tay nâng cho con tai qua nạn khỏi.

Thiên Chúa đã thương yêu con không để cho linh hồn con bị hư mất.
Qua bao nhiêu lần con vấp phạm vì tham lam của cái vật chất.

Chúa cũng quan phòng che chở cho con và tha thứ.

Ôi! Chúa thương yêu con thật tràn trề. Con xin tạ ơn Chúa.

Vậy mà cái thân thể bất toàn này vẫn cứ còn vấp phạm luôn,
không biết sống cho xứng đáng với Tình Yêu vô biên của Chúa.
Xin Chúa thứ tha cho con.

Xin Chúa Thánh Thần gìn giữ con những khi con bị cám dỗ và
dạy con từ ý nghĩ đến lời nói, việc làm. Tất cả chỉ cậy dựa vào
Chúa để chính con phải phản ánh hình ảnh Chúa là yêu thương,
thành thật, khiêm nhường, hiền lành, dịu dàng.

Thật con ao ước lắm thay!

Ôi! Chúa yêu thương của con

giáo dục con cái

Đây là những điều căn bản giáo dục con cái được ghi lại qua lời giảng của
lm. Micae Giuse Nguyễn Trường Luân xin giới thiệu đến các vị cha mẹ trẻ.

Ước ghi

GIÁO DỤC CÁC EM VIỆT NAM Ở HẢI NGOẠI

Trẻ từ sơ sinh tới mẫu giáo (5 tuổi):

Rất quan trọng: Cha mẹ là thầy giáo đầu tiên của các con em.

- * Phải nỗ lực trong việc :
 - Phát triển cả hai ngôn ngữ (Việt + Đức)
 - Phát triển tính tự lập
 - Phát triển tính sáng tạo
 - Tập các con em đếm
 - Tập các con em khéo tay
 - Tập các con em đồ theo chữ viết.
- * Đức Dục: Dạy các con em lễ phép, ăn nói, đi đứng lịch sự.
- * Trí Dục: Tạo cho các con em có kiến thức.
- * Thể Dục: Để giữ gìn thân thể, tránh những chất ăn uống hại cho cơ thể.
- * Mỹ Dục: Hướng dẫn các con em :
 - Về hệ thống gia tộc
 - Về sự ngăn nắp, sạch sẽ
 - Về sự chừng mực

Trẻ đã đến trường học:

- * Mỗi ngày trò chuyện với các con em về việc: học ở trường, ở đường đi
- * Cùng làm bài ở trường với các con em
- * Hạn chế việc coi Tivi
- * Khuyến khích các con em thường đọc sách
- * Phải cho các con em đi ngủ sớm
- * Phải cho các con em ăn sáng trước khi tới trường
- * Phải luôn luôn dự họp phụ huynh học sinh, thường xuyên liên lạc với cô giáo của các con em.
- * Phải thường xuyên theo dõi sát kết quả điểm học của các con em, nếu điểm yếu thì khuyến khích động viên tinh thần và kèm thêm cho các con em. Nếu điểm giỏi thì khen thưởng.

Điểm nên tránh để các con em khởi sự, hoang:

- * Không nên để các con em muốn gì là đáp ứng ngay
- * Không nên để các con em nói tục mà cha mẹ lại làm ngơ
- * Không chịu dạy đạo cho các con em khi còn bé
- * Không bao giờ dùng chữ sai hay xấu với các con em
- * Không nên thu vào tất cả mọi sự cho con em
- * Không nên bắt cứ sách báo nào cũng cho các con em đọc.
- * Không nên phim ảnh nào cũng cho con em xem
- * Không cãi cọ thường xuyên trước mặt các con em
- * Không nên cho con em tiền bạc tiêu xài mà không khuyến khích con làm lụng để biết giá trị đồng tiền.
- * Không nên thỏa mãn mọi dục vọng (thả dãi cho con phóng túng)
- * Không được bênh vực con cái chống lại hàng xóm, xã hội,
- * Không được khuyến khích, bênh vực con, tạo sự gây tai họa cho người khác
- * Không dạy con cái hỗn xược với người lớn, lấn hiếp người nhỏ thế cô.

10 ĐIỀU

TẠO DỰNG MỘT GIA ĐÌNH HẠNH PHÚC

- * ĐỪNG ĐÒI HỎI MỘT SỰ HOÀN TOÀN NƠI NGƯỜI PHỐI NGẮN.
- * LÚC NÀO CŨNG GIỮ CHO TÌNH YÊU MẠNH HƠN SỰ GIẬN HỜN
- * HÃY TẬP NHÂN NHƯỢNG NHAI (NHẪN NHẪN NHẪN)
- * HÃY TIN YÀ HÃY NHÌN YÀO CÁI TỐT CỦA NHAI HƠN LÀ CÁI XẤU
- * NÊN NHỚ RẰNG VỢ CHỒNG LÚC NÀO CŨNG NHƯ ĐÔI BẠN THÂN (LO LẮNG CHĂM SÓC CHO NHAI, ĐỂ Ý ĐẾN NHƯ CẦU CỦA NHAI)
- * PHẢI BIẾT THA THỨ CHO NHAI
- * PHẢI TÔN TRỌNG THÂN TỘC HAI BÊN GIA ĐÌNH, NHẤT LÀ KÍNH TRỌNG ÔNG BÀ CHA MẸ ĐÔI BÊN. KHÔNG ĐƯỢC ĐỐI XỬ BÊN TRỌNG BÊN KHINH.
- * PHẢI THỐNG NHẤT MỘT LỜI GIÁO DỤC CON CÁI
- * PHẢI CÔNG KHAI HỎA YÀ ĐỒNG THUẬN CÙNG NHAI TRONG VIỆC CHI TIÊU HẰNG NGÀY (DÙ VIỆC CHI TIÊU CỰC NHỎ) (TIẾT KIỆM YÀ KẾ HOẠCH NHỮNG CHI TIÊU TƯƠNG LAI CHO GIA ĐÌNH, CON CÁI)
- * PHẢI BIẾT HY SINH CHO NHAI BẰNG CÁCH BỎ CÁI TÔI CỦA MÌNH ĐI (KHIỆM NHƯỜNG).

Thao luyện nhẹ nhàng âu châu

Năm 2006 kỷ niệm 50 năm vào dòng của ông nội, ông ngoại Elizalde Phạm Công Thành – Cha Thành là người cha thân thương của tất cả anh chị em Việt Nam đã từng đi tham dự linh thao khắp năm châu – Nhóm Tin Yêu bên Belgique tổ chức một tuần đi nghỉ với cha ở Thụy Sĩ. Ngoài anh chị em thuộc nhóm Tin Yêu bên Bỉ, Nhóm Tin Yêu có mời chị Thanh Trang nhóm London và vợ chồng chúng tôi cùng tham dự. Tiếc rằng trong thời gian này chúng tôi không còn ngày vacation nào, nên đành không tham dự được. Tiếc lắm !!!

Tuy vậy, sau thời gian kết thúc chương trình Urlaub trên đường trở về Bỉ, phái đoàn đã ghé qua Đức để đưa cha Thành

đến gia đình chúng tôi, do vậy tất cả chúng tôi khoảng trên 20 người đã gặp nhau để dùng buổi cơm trưa thân tình. Trong khi hàn huyên tâm sự các Nhóm Linh Thao, Đức, Bỉ và Anh Quốc chúng tôi đã bàn riêng và hẹn sẽ gặp lại nhau năm 2007 để mừng sinh nhật 70 của cha.

Anh chị em ba nhóm Âu Châu chúng tôi đã mời cha một cuối tuần sang Belgique để hướng dẫn chúng tôi về căn bản Thao Luyện Nhẹ Nhàng (light work). Nhận thấy sự cần thiết và hữu ích cho ba nhóm của chúng tôi nên cha mới nhận lời, nếu biết được chúng tôi có dự định gặp gỡ để mừng sinh nhật cha thì chắc 100% là cha không nhận lời.

Được sự nhận lời của cha, ba

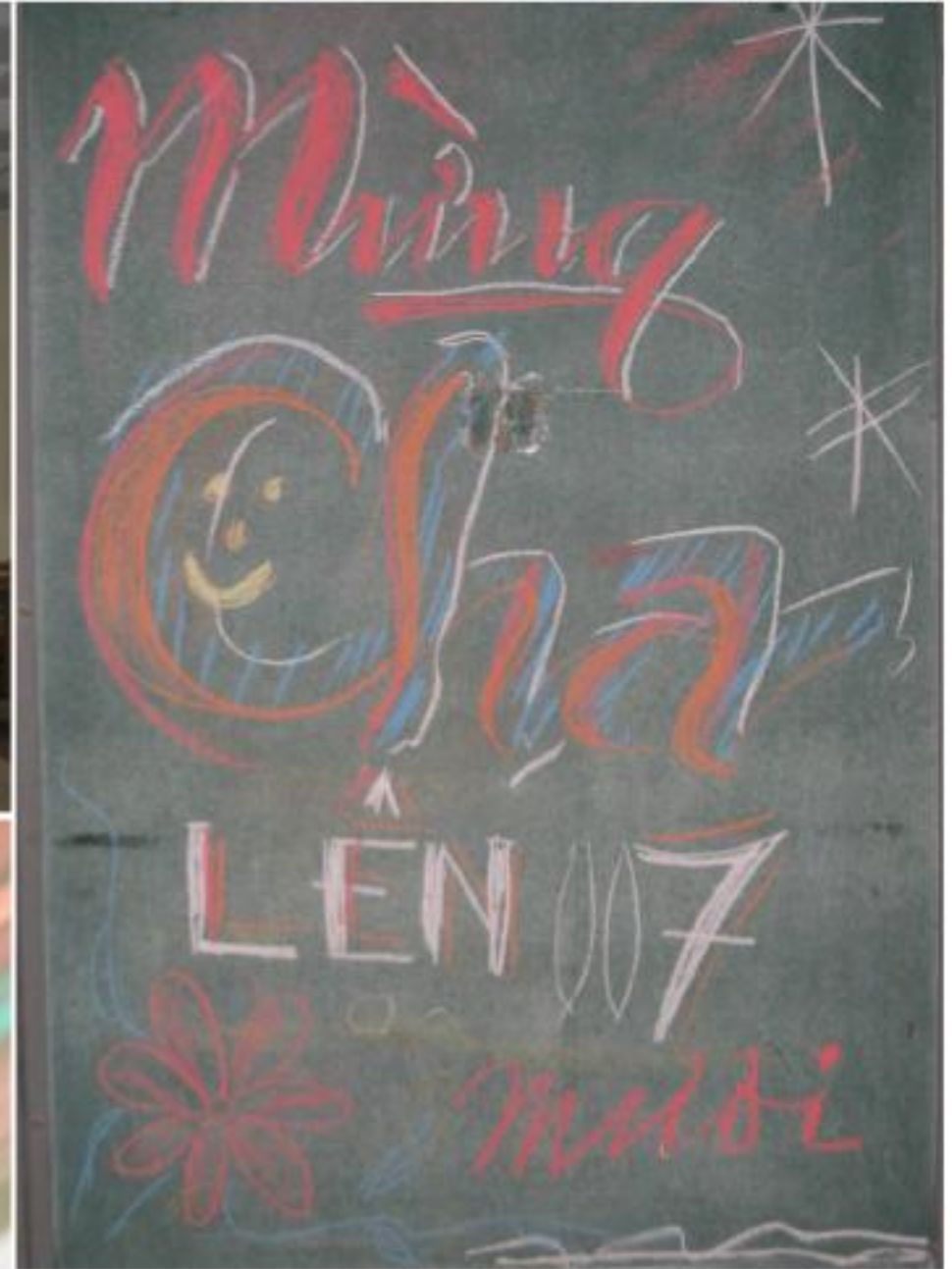
nhóm của chúng tôi rất vui mừng, nhưng cũng rất lo lắng, vì không biết sẽ sắp xếp làm sao, để thời gian cha đến, sẽ đồng thời vừa học hỏi để nhận được những sự truyền đạt giảng dạy của cha, cùng lúc cha con vui vẻ trong ngày sinh nhật của cha.

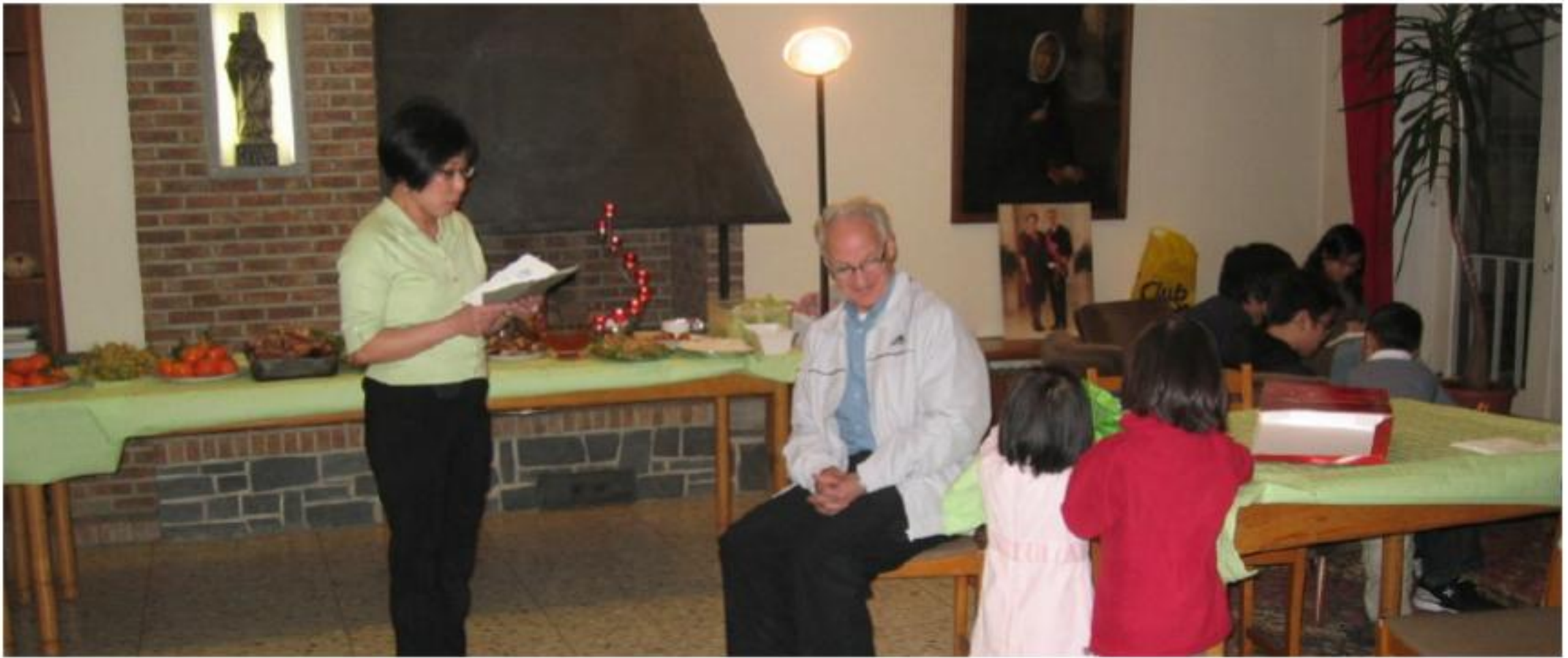
Tháng 3/2007 ba nhóm chúng tôi đã quay quần quanh cha ở Belgique, nhận được sự hướng dẫn quý báu về phương cách thao luyện nhẹ nhàng và trong đêm cuối cùng chúng tôi đã tổ chức được buổi mừng sinh nhật „Thất Thập“ của cha yêu quý.

Dưới đây là những hình ảnh chúng tôi ghi nhận được trong ngày trên.

ST

thiếu.....

Khi thấy thiếu rượu, Mẹ Maria thân mẫu Đức Giêsu nói với người: *“Họ hết rượu rồi”*. Đức Giêsu đáp: *“Thưa Bà, chuyện đó can dự gì đến Bà và Con? Giờ của Con chưa đến”*. Mẹ Maria nói với gia nhân: *“Người bảo gì, các anh cứ việc làm theo”*.

Ở đó có đặt sáu chum đá dùng vào việc thanh tẩy theo thói tục người Do Thái, mỗi chum chứa được khoảng 80 hoặc 100 lít nước. Đức Giêsu bảo họ: *“Các anh đổ đầy nước vào chum đi!”*

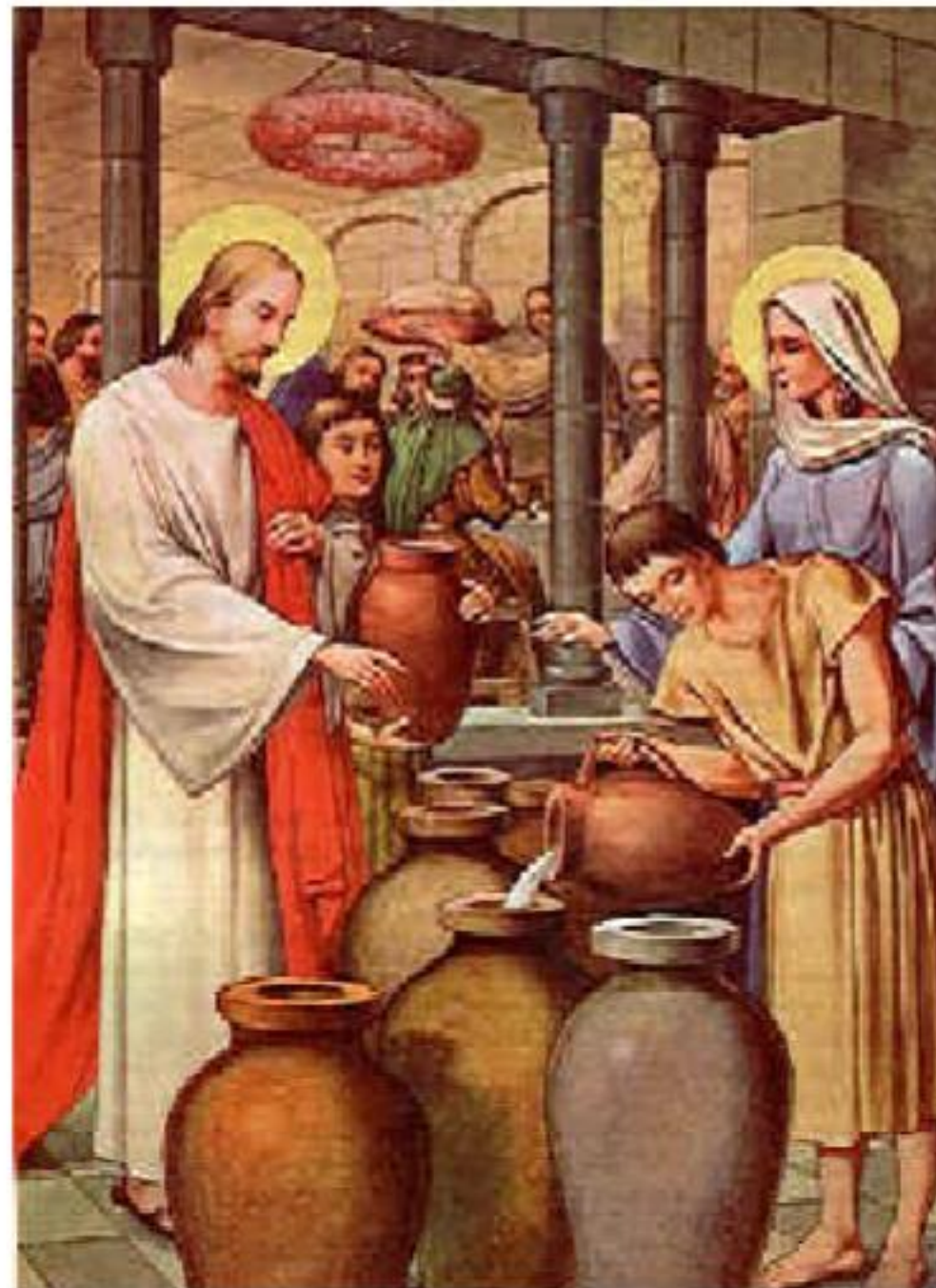
Đang dự tiệc Đức Mẹ vẫn đề ý đến mọi chuyện diễn ra trong tiệc cưới. Khi thấy gia chủ hết rượu Đức Mẹ liền can thiệp bằng cách yêu cầu con mình giúp họ.

Không ai biết rõ con mình bằng Mẹ, cũng không ai biết rõ mẹ mình bằng con. Đức Mẹ biết chắc là khi Mẹ lên tiếng thì thế nào con mình cũng đáp ứng và thế là Mẹ lên tiếng với Chúa Giêsu, con mình *„họ hết rượu rồi”*.

Đức Giêsu đáp *„Thưa Bà, chuyện đó can dự đến Bà và Con”* (Nếu người nghe với một tính cách nghiêm nghị thì thấy sao mà chướng tai) nhưng khi

tôi đọc đoạn Kinh Thánh này tôi lại nhận ra Đức Giêsu thật là di dóm đùa với Mẹ mình trong khi đang vui vẻ cùng với các bạn trong tiệc cưới.

Cuộc sống hôn nhân của chúng tôi đã biết bao nhiêu lần hết rượu, chúng tôi đều kêu cầu đến Mẹ và Đức Mẹ cũng loan

báo cho con Mẹ là Đức Giêsu để con của Mẹ cứu giúp chúng tôi. Chúa Giêsu cũng vẫn nói *„chuyện đó can dự gì đến Bà và tôi”*. Chúa Giêsu cũng hay đùa, chơi trò ú tim với mẹ mình, chứ thật ra Chúa Giêsu biết mình phải làm gì khi Mẹ mình yêu cầu.

„Các anh đổ đầy nước vào chum đi”.

Chúa Giêsu vui vẻ nói với gia nhân của nhà có tiệc cưới, họ đã được Đức Mẹ dẫn dò *„Người bảo gì, các anh cứ việc làm theo”*: Thế là các gia nhân hồ hởi hè nhau hợp lực và mức nước đổ đầy sáu chum đá.

Tất cả sáu chum nước đã đầy tới miệng chum. Chúa Giêsu nói với họ: *“Các anh đem sáu chum này đến cho ông quản tiệc”*. Ông quản tiệc ném thũ thì thấy rượu ngon quá, ông quản tiệc không biết phép lạ do Chúa Giêsu đã làm, nhưng gia nhân thì biết.

„Các anh đổ đầy nước vào chum đi”.

Chúa ơi ! Suốt bao nhiêu năm sống đời sống hôn nhân con cũng luôn luôn là người đi kín nước để đổ cho đầy cái chum hạnh phúc gia đình. Vì chúng con sống trong thời kỳ chiến tranh, chồng con là một quân nhân thường vắng nhà. Công việc lo cho sáu cái chum của gia đình chỉ một mình con quán xuyến – nào chum kinh tế gia đình – nào chum giáo dục con cái – nào chum bồn phận dâu con – nào chum thù tạc bên ngoài (quan hôn tang tế)

Suốt mấy chục năm trời mà không cái chum nào được đổ đầy nước với điều kiện ắt có và

rượu

đủ để Chúa Giêsu làm phép nước hóa thành rượu thì phải kín cho đầy chum. Vì thế cuộc sống gia đình luôn luôn thiếu bình an, thiếu bảo đảm, thiếu sự ấm cúng của một mái gia đình.

Biến cố tháng 4/1975 xảy đến và tất cả những cái chum con đang cố gắng kín cho đầy nước đã vỡ tan tành.

Chồng tù vì tội là sĩ quan „ngụy“ (?). Con mất việc làm cũng lý do công chức „ngụy“. Các con cái con không được đến trường vì mẹ không lo đủ cái ăn cái mặc hằng ngày lấy đâu ra tiền mà cấp sách đi học. Từ đó mẹ con

bữa đói bữa no, nỗi sợ hãi, nỗi cô đơn, nỗi tuyệt vọng luôn luôn hiện diện. Cuộc sống buồn thảm vô vọng, không một tia sáng cho ngày mai.

„Các anh đổ đầy nước vào chum đi“.

Bây giờ thì con còn có chum nào nữa đâu để đổ đầy nước. Hoàn toàn tuyệt vọng. Tuy vậy thời gian này mẹ con con cũng vẫn trông chờ phép lạ Chúa đến cứu chúng con.

Năm 1980 chồng con ra tù, anh và các con lên ghe vượt biển tìm tự do – may mắn Chúa cho tàu Cap Anamur cứu vớt trên biển Đông đúng lúc sau những ngày lênh đênh trên biển cả, và con bão cấp bảy sắp chụp đến. đã tìm được sự sống trong cái chết.

1983 Chúa lại làm phép lạ cho

Cũng một mình con kín nước, vì thế cả chục năm hơn rồi mà chum nước của gia đình chúng con vẫn chưa đầy nước. Gia nhân buổi tiệc kín nước đổ đầy chum thì làm tập thể, riêng con kín nước đổ đầy chum thì chỉ mình con thôi Chúa ơi !

Một ngày con quy xuống vì cố gắng hết sức mình, chính lúc đó là lúc con kín đầy nước vào chum.

Chúa Giêsu nhìn thấy những chiếc chum của con đã đổ đầy nước, chắc Chúa mừng vui lắm. Chúa bảo chồng con: “Bây giờ anh múc và uống đi“

Giờ đây chính người phối ngẫu của con là người kín nước hằng hái nhất để giữ cho chum nước luôn luôn đầy để Chúa Giêsu thánh hóa thành chum hạnh phúc gia đình.

Tạ ơn Đức Mẹ,
Tạ ơn Chúa và Ngợi Khen Ngài:

**Một tham dự viên
Khóa Linh Thao 2007**

Bước Chân làm lữ

Trang lập gia đình đã hơn 10 năm, có hai con, trai lớn 10 tuổi, gái kè 8 tuổi. Trang thường than van với bạn bè, chồng Trang quá cù lần, không biết chung diện, chiều chuộng, âu yếm, không biết hỏi han, dỗ dành, cũng không biết an ủi vợ mỗi khi đi làm về mệt nhọc, quên đi những ngày cuối tuần dành cho vợ con, chàng ta chỉ biết đi làm kiếm tiền và cuộc sống cứ như vậy ngày nào cũng như ngày nào.

Trang thấy buồn nản nên thường tìm nhiều lý do để đi chơi một mình, cửa nhà bỏ phế ra sao thì ra mặc kệ không cần chú ý, việc nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa quá chán ngán đối với Trang.

Nhân nghe tin chị của Trang sắp về Việt Nam thăm ngoại, Trang viện lý do chính đáng xin theo chị vì cũng muốn về thăm ngoại.

Về Việt Nam một mình không bận rộn. Trang cảm thấy thoải mái, thường một mình trên bãi biển dạo chơi.

Một ngày trong khung cảnh hữu tình đẹp trời đó, Trang gặp được một người bạn trai trẻ trung, đẹp trai, lịch sự và nhã nhặn, tên chàng là Minh. Phút đầu tiên gặp gỡ Trang đã cảm thấy trái tim mình rung động, Trang không e dè suy tính đã nhận lời đi chơi với anh ta ngay. Họ đã tay trong tay dung dăng dung dề qua khắp mọi nơi. Đi với người đàn ông này Trang cảm thấy hạnh phúc tốt đỉnh đã đến với Trang, Trang đã quên tất cả không gian và thời gian chung quanh, hiện ở trong Trang chỉ còn hình ảnh Minh là duy nhất và cho đó là hạnh phúc tuyệt đỉnh mà Trang vừa tìm kiếm đạt được. Bỗng phận làm vợ, làm mẹ đối với Trang là vô nghĩa, chỉ làm bận rộn ý nghĩ mà thôi, thỉnh thoảng Trang còn bạo dạn tự

biện minh với chính lòng Trang, là Trang làm đúng, làm theo con tim của chính mình.

Trang so sánh Minh với Tâm chồng Trang, thì Minh đẹp trai hơn, biết ăn diện đúng thời trang hơn, nhất là biết nịnh đầm, biết hỏi han, nuông chiều Trang đủ mọi thứ, còn Tâm thì quá giản dị đến cục mịch, không biết giao thiệp đi ra ngoài đây đó, quanh năm suốt tháng chỉ biết đi làm trong hăng, rồi về nhà chơi đùa với hai con thôi, còn chăm sóc đến Trang thì hình như Tâm đã quên lãng. Tâm thật là vụng về, cho mọc sừng là còn may, sẽ bỏ luôn cho nư giận. Trang cảm thấy thật sự thất vọng về Tâm, Trang như lòng chuyển về lại Đức lần này sẽ quyết tâm ly dị Tâm và giao hai đứa con cho Tâm, không bận bịu, nghĩ suy gì thêm cho mệt. Nghĩ như vậy Trang cảm thấy rộn lên niềm vui, những ngày tháng tương lai Trang sẽ được

sống với Minh chắc thật là hạnh phúc không gì hơn.

Ngồi trên máy bay trở lại Đức, Trang thấy nhớ Minh ray rứt, chỉ mong sao thu xếp mọi việc thật nhanh chóng để trở lại Việt Nam với Minh thôi.

Biết ngày về của vợ, Tâm và hai con vui vẻ ra phi trường đón Trang, mặc dầu suốt thời gian ở Việt Nam không lần nào Trang gọi điện thoại về nhà thăm chồng và hai con. Tâm đã không giận, không trách móc còn tỏ vẻ vui mừng khi gặp Trang. Còn Trang thì từ khi thấy Tâm mặt cứ lăm lăm li li, lạnh lùng lơ là, không hỏi thăm lấy một câu, chỉ ve vuốt hai con lấy lệ. Về đến nhà chưa bước vào trong cửa là Trang đã kiểm chuyện gây sự, chê bai vườn tược dơ bẩn, nhà cửa bẽ bộn, không ngăn nắp.... cần nhả la toáng cả lên. Tâm nhẫn nhục chịu đựng, không phân bua, miệng cười cười, hy vọng cho qua chuyện.

Được đằng đuôi lần thêm đằng đầu, nói Tâm với những câu chẳng ra gì, đàn ông gì mà ngu đàn vô tích sự....

Không nhịn được nữa, Tâm đã phản ứng trả lời và thế là hai người đã cãi vã nhau, hàng xóm chạy ra xem, hai đứa con quá sợ hãi chạy vào trốn trong phòng. Lợi dụng cơ hội này Trang đòi ly dị.

Tưởng sự việc xảy ra trong lúc nóng giận, rồi sẽ qua đi, Tâm đâu ngờ tuần lễ sau một mảnh giấy của luật sư gởi đến với nội dung là Trang xin ly dị, với lý do Trang nói không thể sống với người chồng vũ phu là Tâm nữa. Tâm lặng người

trong đau khổ, vì chính Tâm là người yêu thương vợ con nhất trên cuộc đời. Muốn cho vợ con được sung sướng, nên đã quên cả chính mình, lặn xả vào công việc làm để mong sao tìm được nhiều tiền cho vợ con đầy đủ, ấm no. Ngày cố gắng đi cày hai job cũng vì lẽ trên, Tâm có ngờ đâu chính với ý nghĩ sai lầm này đã là nguyên do mang đến sự tan rã hạnh phúc của gia đình. Tâm cảm thấy mình đã thật sự bỏ bê, thiếu bổn phận đời sống chồng vợ với Trang, Tâm đã xin lỗi Trang, và hứa từ nay sẽ đi làm ít lại, dành thời gian cho Trang nhiều hơn, hứa làm đẹp lòng Trang như những ý nghĩ của Trang, xin Trang rút lại ý định trên, nhưng Trang không chịu, nhất quyết ly dị.

Ngày ngày Trang cứ kiểm chuyện gây sự để Tâm bức mình chịu ly dị. Sau cùng Trang đã thành công, trước tòa Trang chỉ đòi lấy phần tài sản, còn hai con thì Trang nhẫn tâm giao hết cho Tâm nuôi nấng chứ không chịu nhận nuôi nấng đứa con nào, trong phiên tòa mọi người đều ngạc nhiên xầm xì thái độ của Trang, vì theo thông thường thì người mẹ luôn tranh đấu để dành lấy những đứa con, mặc dù có khi người mẹ có lỗi. Nhất là phụ nữ Á Châu ít xảy ra chuyện như vậy. Bất cần những xầm xì dè bĩu của mọi người, Trang lạnh lùng, phe lờ, đòi hỏi cho được những nguyện vọng trên.

Về nhà, Trang thu dọn đồ đạc, hai đứa con thấy vậy hỏi “Mẹ định đi đâu, bỏ chúng con sao?” Không trả lời, vì tâm trí của Trang lúc đó đang nghĩ về thời gian sum họp với Minh, sự đam mê đã lồi cuốn mất

tình cảm mẹ con nơi Trang rồi còn đâu! Trang cười nhưng không biết mình cười gì ?

Gom góp tiền bạc xong Trang bay về Việt Nam ngay. Minh và gia đình Minh gồm mẹ và hai cô em vui vẻ đón Trang tại phi trường. Minh rất vui mừng khi thấy trong tay Trang đã có tờ ly dị và tài sản được phân chia, nhất là số tiền hiện có của Trang.

Ngày đầu tiên ở nhà Minh, thiếu tiện nghi, chỉ có một cái giường người mẹ Minh ngủ, hai em gái Minh, Minh và người anh phải giăng mùng chia chỗ nhau ngủ dưới đất. Khi quen Minh, Minh chỉ đưa gia đình đến khách sạn để giới thiệu, Trang đâu nghĩ gia đình Minh nghèo như mức độ này, nhưng không sao, vì yêu Minh Trang chấp nhận được tất cả, chỉ có điều hơi bất tiện không được tự do thoải mái khi hai người thương yêu nhau, nhất là phải yêu thương nhau trước mặt mọi người !!!

Biết được điều khó chịu trong tâm hồn Trang, mẹ Minh than van với nàng : “Mẹ rất tiếc, nếu có tiền mẹ sẽ đập phá chỗ ở này để xây lại căn hộ khác khang trang hơn, có lầu, đầy đủ tiện nghi để con ở, sống như hiện nay mẹ đau khổ lắm. Hay con tạm chỉ ra một ít để thực hiện hộ mẹ vậy, như cho gia đình mẹ mượn tạm ấy mà. Tài sản đó là của Minh, của con, chứ của ai đâu phải không con?. Trang nghe mẹ Minh nói như vậy Trang cảm động và thương bà lắm. Trang thầm nghĩ “tại sao mình có mấy chục ngàn trong tay mà không xây lại căn nhà tươm tất, có lầu, có phòng riêng, có máy

lạnh, đầy đủ tiện nghi. Minh làm điều này chắc dòng họ nhà Minh, gia đình Minh sẽ khen và nể mình hơn, mình sẽ được vị nể hạnh phúc sống vĩnh cửu bên Minh. Qua mấy ngày suy nghĩ, Trang bàn với Minh và gia đình của Minh, nói ý nghĩ của mình. Gia đình Minh mừng lắm. Cả gia đình ca tụng Trang, nào là Trang rộng rãi, biết yêu thương gia đình, mẹ thì khen Trang hiếu thảo là dâu ngoan của gia đình, hai em Minh thì ríu rít luôn miệng khen là gia đình giống họ có phúc lắm mới gặp được người như chị. Càng nghe khen Trang càng cố gắng nhiều hơn nữa để được đẹp lòng mọi người. Trang đánh đổi tất cả để được sống hạnh phúc vui vẻ bên Minh. Trang đã nhanh chóng và thực sự quên Tâm và hai con, quên cả những ngày đầu gặp gỡ và nhận lấy Tâm, khi thật ra Trang lúc đó chỉ là một cô bé bơ vơ nơi đất khách được sự bao che nâng đỡ của gia đình Tâm. Bên Minh giờ đây Trang quá hạnh phúc. Căn nhà đã được xây xong như ý – cuộc sống không gì đẹp bằng, Thiên đàng trần gian của Trang là ở đây!!!

Một lần ngồi quay quần bên mâm cơm, mẹ Minh lại gợi ý trong nước mắt, bà kể lể, vì góa bụa sớm nên gia đình không đủ điều kiện, buộc lòng phải cho anh của Minh nghỉ học sớm để theo học nghề đóng giày, anh ta đang làm thuê cho một tiệm giày lớn, còn hai em gái của Minh làm công nhân trong xí nghiệp may, chỉ có Minh là may mắn được tiếp tục học, làm kế toán cho một ngân hàng. Bà ước gì có tiền mở được tiệm giày, gia đình tự làm chủ, để khỏi bị

thiên hạ bóc lột sức lao động của gia đình và cuộc sống sẽ khá hơn, chứ cứ như hôm nay thì núi của tiêu cũng mòn, nói gì chỉ có căn nhà căn bản này !!! Nghe qua Trang thấy tội nghiệp và thương bà nhiều quá.

Rồi bà nói thêm: khi mẹ còn sức khỏe, có buôn bán, biết tính toán, dành dụm được một ít tiền, đã mua miếng đất ngoài phố, mẹ dự định xây một cửa hàng đóng giày dép, phần kỹ thuật sẽ giao cho anh của Minh, vì anh này chuyên môn và là thợ giỏi làm giày. Trang nên đóng góp vào để mở mang sự làm ăn của gia đình.

Về Việt Nam, ăn không ngồi rồi, sống với Minh chơi đùa

yêu đương mãi mãi cũng nhàm chán, tiền mỗi ngày một voi hụt. Trang nghe bà cụ nói vậy thấy bùi tai, không suy nghĩ, với lại bỏ vốn ra mình lại làm chủ chứ tiền chạy đi đâu mà lo. Chỉ mới hơn một năm sống với nhau mà nhà cửa đầy đủ, tươm tất, tiện nghi, không thua gì ở nước ngoài: Trang hân hoan sung sướng nghe lời bà cụ gật đầu xin vâng không thảo luận gì thêm nữa cả.

Giờ được làm chủ, tiệm lại đông khách, thợ phải mượn thêm, trong tay có kẻ hầu người hạ. Trang nghĩ không ai bằng Trang lúc này. Trang

nghĩ đến thời gian cũ ở nước ngoài, làm sao có được cuộc sống như ngày hôm nay, mỗi ngày làm việc tám tiếng vất vả, tuy không mệt nhọc lắm nhưng phải hàng tuần đôi ca, ảnh hưởng giờ giấc, cuộc sống lúc nào cũng phải chạy đua với thời gian. Trang hài lòng với hiện tại không hối tiếc với sự việc đã chọn lựa.

Trong lúc Trang đang húp lặn vui vẻ hạnh phúc, ăn ngon, mặc đẹp, kẻ hầu người hạ bên Minh, thì Tâm ở Đức phải cực khổ lo cho hai con, ngoài việc lo cuộc sống cho bản thân, cho hai con, lại phải thay Trang chăm sóc giáo dục hai con, sang thức sớm đưa con đi học, rồi đi làm, chiều tan sở đón con, phải đi chợ nấu ăn cho con. Những lúc các con đau yếu, bệnh tật, thì thật là vất vả khổ cực vạn bội. Có điều là người công giáo nên niềm tin tưởng biết phó thác nơi Chúa ở Tâm rất mạnh – Tâm luôn cầu nguyện và xin Chúa cho Trang hồi tâm trở về. Tâm tin tưởng Chúa sẽ ban cho điều đó, nên cuộc sống rất bình an.

Cuộc sống của hai người ở hai nơi thật là khác biệt, tưởng sẽ không bao giờ có sự biến đổi nào khác hơn. Trang tin tưởng ở Minh, gia đình Minh, còn Tâm tin tưởng và chờ đợi một sự an bài sắp đặt ở Chúa.

Trang tự mãn về cuộc sống hảnh ngày nhưng có một vài dấu hiệu gần đây làm Trang hơi... hơi lo lắng, vì cảm thấy hình như cuối tuần nào Minh cũng đi về bất thường, nhất là thường về nhà trễ, không như mọi khi, có khi về đến nhà không ăn uống gì thay quần áo là lăn đùng ra ngủ ngay, không

còn chăm sóc, vuốt ve, nuông chiều Trang như xưa nữa. Trang hỏi thì Minh chỉ ừ hừ trả lời, công việc ở sở quá nhiều, nên bận rộn, thường xuyên phải đi công tác với cấp trên, cuối tuần cũng phải đi, nếu không thì bị sa thải. Vì chỉ mới sống ở Việt Nam chưa bao lâu, nên không rành về công việc sinh hoạt ở đây, nghe Minh nói vậy tin vậy, Trang thông cảm và thương Minh nhiều hơn nữa, lo lắng và săn sóc kỹ càng hơn nữa.

Ngày còn ở với Tâm, Tâm đi làm ngày hai job, có bao nhiêu tiền Trang giữ hết, nếu phải sắm quần áo giày dép cho Tâm, Trang thường lựa những loại rẻ tiền. Tâm đi làm cực khổ, Trang không an ủi mà lại trách móc đủ điều, không biết thương, không có một câu ngọt ngào để xoa dịu mỗi khi Tâm gặp phải chuyện bực mình ở trong hàng xường hay với bạn bè đồng nghiệp, trái lại với Minh, Trang không biết tiền lương là gì, vậy mà còn đi sắm quần áo những thứ đắt tiền cho Minh. Minh đi sớm về trễ, Trang không một lời than van, không dám nói một câu nào sợ làm Minh buồn, Minh có lỗi phạm điều gì Trang cũng dễ dàng thông cảm, vì yêu thương Minh mất Trang đã mù lòa, tiếng nói con tim đánh gục lý trí và lương tâm của Trang.

Hôm nay, ngày Chủ Nhật đẹp trời, phố chợ tấp nập người qua lại, mẹ và hai cô em của Minh ra phụ bán hàng với Trang, nhân dịp này Trang nhờ họ trông coi cửa hàng trong chốc lát để Trang đi mua sắm ít đồ để tặng cho Minh vì hai ngày nữa là sinh nhật của Minh. Trang nghĩ Minh sẽ vui mừng

lắm vì Trang lúc nào cũng chu đáo đề ý đến Minh:

Vừa đi vừa nghĩ thương Minh nhiều quá, cuối tuần mà phải đi công tác, thật tội nghiệp, đang nghĩ đến đây bất chợt Trang nhìn sang phía bên kia đường thấy Minh đang đi một cô gái lách đi giữa đám người đông

đúc, vì Trang đi phía bên này đường lại là phía sau nên không thể nhìn được mặt cô con gái kia như thế nào, đẹp xấu ra sao. Trang chỉ nhìn được phía sau cô ta thấy vóc dáng cao mảnh khảnh trong chiếc minirock để lộ cặp chân nõn nà xinh xắn, chỉ bao nhiêu đo cũng đã hơn Trang quá xa rồi. Trang tức giận run cả người, muốn chạy sang dẫn mặt Minh, nhưng Trang đã lấy lại được bình tĩnh theo dõi xem họ đi đâu. Minh vô tình dắt cô gái đi vào một tiệm vàng sang trọng, nổi tiếng ở vùng này. Trang đứng núp bên ngoài và nhìn thấy bà chủ tiệm đưa cho Minh giấy chuyển, Minh đeo vào cổ cô gái kia, cô ta quay mặt ra, Trang nhìn thấy muốn xỉu vì cô ta quá trẻ và quá xinh đẹp, cô ta cười vui vẻ, họ hạnh phúc bên nhau. Trang lão đạo người muốn đi chỗ khác mà đi không được, muốn khóc cũng không dám khóc. Đeo xong giấy chuyển cho cô gái, Minh cúi xuống hôn nhẹ lên má cô ta. Trang không dẫn được máu hoạn thư đang luân chuyển dừ dội trong cơ thể, máu mặt bùng

bùng nóng, không thể chịu đựng được nữa, Trang qua đường bước nhanh vào tiệm. Minh nhìn thấy Trang, nhưng mặt lạnh như tiền, quay vội đi phía khác xem như không quen biết. Trang không đề nên được nữa, la lớn chửi Minh. Minh không để Trang bắt nạt hay làm xấu, Minh tát cho Trang một cái chúi lúi, làm Trang cảm miệng không phát được lời nào. Minh thấy không êm nhanh nhen trả tiền dắt cô gái rời khỏi tiệm vàng, còn lại Trang với bà chủ tiệm vàng, bà ta thông cảm, thương hại, tội nghiệp cho thân Trang, bà an ủi hỏi vài câu để biết sự việc !

Trang ghen ngào không biết phải trả lời như thế nào, nói Minh là chồng thì không đúng, còn nói Minh là người tình thì còn xấu hổ hơn, nói gì cũng đã muộn, có hối tiếc cũng đã mất hết rồi. Trang thất thểu trở về cửa hàng, gặp mẹ của Minh Trang khóc lóc kể cho bà nghe sự vụ, đã chẳng thương võ về an ủi Trang, bà còn mắng mỏ thêm chẳng chút xót thương: "Con kia, vậy là mày đã làm mất mặt, mất thể diện con tao giữa chợ phải không ? mày là con đi làm cho gia đình tao mang tiếng, thiên hạ sẽ đồn rầm lên còn gì danh dự gia đình tao". Hai cô em của Minh nghe vậy cũng hùa theo mẹ chửi nhiếc Trang : "Chị kia, nhà này không có thứ đàn bà như chị, thứ hư hỏng mà không biết xấu hổ"!.

Minh cũng về tới, mặt hầm hầm, giận dữ nhìn Trang như muốn ăn tươi nuốt sống. Trang chưa bao giờ thấy thái độ này của Minh. Không dẫn được nữa Trang bắt kể chuyện gì sẽ xảy ra chửi thẳng vào mặt Minh: "Anh là thằng tồi,

đều, thứ lòng gặt, lợi dụng”.

Minh nào vừa, trả đũa: ”Cô cho tôi là thằng tôi ư, là thằng lòng gặt ư? Còn cô, cô có tốt không, cô lừa dối chồng, bỏ con theo trai, cô mặt mo không biết nhục, không tôi hơn tôi sao?. Nói xong Minh bỏ đi mất. Trang thấy đất trời quay cuồng, vũ trụ sụp đổ, hàng ngàn lưỡi dao đâm vào tim. Trước mặt cả một bầu trời đen tối, nhục nhã. Trang ngồi quỵ xuống đất, chỉ biết khóc – Tất cả đã mất hết rồi. Tiếng hai cô em Minh còn văng vọng bên tai :” chị còn chờ gì mà không cút ngay đi cho rảnh mắt bọn này”, mẹ Minh còn cay nghiệt hơn trong lời hăm dọa “Tao kỳ hẹn cho mày trong vòng một tuần, phải rời khỏi nhà tao, con thối tha ă, ở lại đây mày sẽ biết tay bà!!!

Dù mẹ và em của Minh không xô đuổi, thì Trang cũng phải rời khỏi căn nhà này rồi, chứ mặt mũi nào còn ở lại đây được nữa, huống chi họ đã dùng những lời nói quá phũ phàng.

Ở hoàn cảnh hiện tại, giờ đây đối với Trang chỉ còn con đường duy nhất là sớm rời khỏi Việt Nam về ngay lại Đức.

Ngồi trên máy bay mà lòng tan nát, muốn khóc mà không còn giọt nước mắt nào để khóc. Hồi tưởng lại những ngày củ, ngày còn là con gái , ngày lên xe về nhà chồng, ngày phản bội chồng con, và ngày hôm nay tang thương. Bình tĩnh suy ngẫm từ sự việc, cảm thấy mình quá bất xứng, quá hơi hợt trong việc nghĩ suy, phán đoán sai lầm tình thương của chồng con, bây giờ thấy được thì đã

quá muộn. Ngày xưa cái tốt thì cho là xấu, cái xấu mang tính chất giả dối bị lợi dụng lại ngỡ là cái tốt.

Rời khỏi căn nhà Minh lòng Trang tan nát, thù hận dâng ngập lòng, một thoáng nghĩ trong đầu, phải trả thù, phải làm cho gia đình họ tan nát, đau đớn, nhà cửa tang hoang, thân tàn ma dại như mình – nghĩ đến đây Trang rung mình. Lòng buồn rười rượi, làm cách nào cho vui đi hận thù, tiền, tình bị lòng gặt, danh dự gì nữa khi nhiều người đã biết vì đam mê mà Trang đã đánh đổi tất cả, bỏ chồng, bỏ con không đoái nhìn tới, trái tim của Trang bị biến đổi chỉ vì ảo vọng, trước mắt Trang đầy hồ sâu tội lỗi, mắt quầng thâm qua những đêm thức trắng. Với Tâm, Trang đã xem thường không thật tình thương yêu, đòi hỏi ở Tâm nhiều quá, phải có cái này, phải có cái kia, còn với Minh, Trang chỉ biết cho đi nhưng không cần điều kiện, với mẹ của Minh, Trang cũng chiều chuộng để lấy lòng, lo lắng chăm sóc cho bà từng ly từng tí, cả tài sản cũng bỏ ra xây nhà xây cửa, xây cửa tiệm. Vậy mà Trang không nghĩ ngợi, đắn đo, còn với mẹ của Tâm, người mẹ chồng rất thương Trang, tuần nào bà cũng gọi thăm với những câu hỏi dạt dào tình cảm “tuần này các con cố gắng đưa các cháu về chơi, con muốn ăn gì mẹ nấu cho con ăn?” bà biết rất rõ Trang thích những món ăn nào và luôn sẵn sàng làm những món ăn đó cho Trang ăn, dù món ăn đó làm ra rất tốn nhiều thời gian. Vậy mà Trang còn tính toán với bà, ngày Tết hay ngày lễ cần mua tý quà để biếu bà cho vui, Trang không dám mua món quà nào cao giá hơi

vài mươi đồng bạc. Còn đối với mẹ của Minh, Trang dâng biếu tất cả tài sản mà không do dự.

Bị thất bại ê chề như vậy, giờ Trang không biết phải về đâu? Về nhà Tâm không thể được, lấy tư cách gì khi đã ly dị. Chiếc ván cuối cùng để Trang bám víu được chỉ có lẽ còn người chị của Trang thôi. Trang biết chị rất thương Trang, may ra về đây chị sẽ thông cảm giúp đỡ Trang trong lúc này.

Nghe tiếng chuông reo, chị của Trang ra mở cửa, thấy Trang chị giựt mình sững sốt, thốt lên: Em đã về đây ư ? Chuyển đi xa chắc mệt mỏi lắm phải không, sao nom người tàn tạ thế kia?!!! Vào nhà đi em.

Trang thấy chị thương òa lên khóc như đứa em bé nhỏ của chị thuở xưa, chỉ thốt lên được câu “chị ơi ! em khổ quá” và đã kể hết cho chị nghe mọi sự. Chị của Trang giận em lắm, nhưng thương thì cứ thương, tình máu mủ biết làm sao đây – em dại, sa ngã thì chị phải đỡ nâng thôi. Biết có trách móc Trang lúc này thì cũng không được gì mà chỉ đem lại kết quả đắng cay cho Trang thôi, nên chị đã an ủi Trang và bảo hãy yên lòng ở lại với chị mọi chuyện sẽ tính sau.

Ở với chị, được chị thương yêu, nên tâm trạng của Trang cũng vui sâu đi được phần nào. Chị biết rất rõ là vì Trang thiếu căn bản về đức tin, cũng như thiếu hiểu biết về Thiên Chúa, xa lìa việc đạo hạnh nên dễ bị ma quỷ lôi kéo vào con đường tội lỗi. Nhân có khóa Linh Thao sẽ tổ chức trong Mùa Chay, chị thấy đây là cơ hội tốt để Trang đến với Chúa, để nhận biết được tình thương của Ngài, cầu xin Ngài luôn nâng đỡ che chở để tránh xa những cám dỗ quỷ ma – và nhận được chính mình là con cái của Chúa, phải sống theo sự chỉ dạy của Chúa để mà sống cuộc sống có ý nghĩa. Chị nhận thấy Trang trong lúc này rất ray rức hối hận về những lầm lỡ trong thời gian qua lại biết nghe lời cố gắng trở thành người tốt nên chị đã vội vã ghi tên cho hai chị em tham dự khóa linh thao này.

Qua những ngày im lặng, học hỏi lời Chúa, tâm tình với anh chị em tham dự trong Chúa, chia sẻ đức tin, trao đổi kinh nghiệm sống, và nhất là được nói chuyện và tâm sự với Chúa, nghe được tiếng Chúa trong cõi lòng, Trang cũng đã nhận được sự hướng dẫn, ủi an, chỉ vẽ của cha linh hướng - Tâm hồn của Trang giờ đây trở nên bình an – biết yêu thương thứ tha – biết xóa bỏ thù hận để đi trên con đường Chúa đi. Qua ơn Chúa Trang nhận thấy sự bất xứng của chính mình là do sự cám dỗ gây ra – nếu cuộc sống không có Chúa thì cuộc đời sẽ tàn tạ nhục nhã như giai đoạn vừa xảy ra cho Trang. Trang nguyện xin Chúa gìn giữ Trang luôn mãi.

Nghĩ về Tâm, Trang buồn với vội, phải chi anh rộng lượng

tha thứ cho mình để mình trở về với anh ? Không biết anh có còn thương em không hở Tâm? Vì quá đam mê dục vọng, mê ảo tưởng em đã sa vào hố sâu của tội lỗi.

Hơn một năm mãi mê lặn hụp trong tình yêu giả dối. Trang bỏ chồng – xa Chúa, quên cả giáo đường – tâm hồn lúc nào cũng bị đè nặng bởi sự sợ sệt âu lo. Nhờ qua khóa Linh Thao vừa qua, Trang cảm thấy được sự bình yên, biết Chúa rất công minh và luôn thương yêu những đứa con dại khờ như Trang. Ngài luôn tha thứ và bao giờ cũng giang rộng vòng tay đón rước những đứa con hư biết hồi tâm trở về. Hôm nay trong thánh đường, một mình với Thánh Thể, Trang đã khóc cho tội lỗi của mình và dâng lên Thiên Chúa lời tạ ơn cứu vớt.

Trang hồi tưởng lại: 10 năm trước đã cùng với Tâm lập phép hôn phối tại ngôi Thánh đường này, hai người đã hân hoan cùng cộng đoàn hát lên lời ca “một ngày con thề hứa, là một ngày con muốn được làm người tình đời đời, một ngày con bội ước là tình con bơ vơ”.

Vâng con đã bội ước và con đã bơ vơ – con đã không biết ngày đó Chúa đã mang Tâm đến cho con, như Chúa đã cho con viên kim cương vô giá. Những việc làm của Tâm, như nhẫn nhục, hy sinh là ánh sáng của chất quý của kim cương Chúa cho, con không biết trân quý lại vất bỏ, con tiếc lắm lắm Chúa ơi! Ước gì Chúa cho con nhận lại. Con tin tưởng Chúa sẽ nhận lời van xin kêu nài của con.

Lời khuyên của cha giảng phòng còn văng vọng trong tâm hồn của Trang: “Con nên sớm trở về nhà, chồng của con còn thương con nhiều lắm, hai đứa con của con đang chờ mẹ đó”.

Hôm nay cầu xin Chúa Trang thấy mạnh mẽ thêm lên, và tin nơi sức mạnh cứu giúp của Chúa, vâng nghe lời Chúa: Phải trở về, không ai bằng chồng và con của mình.

Trang mạnh dạn đến trường học của hai con vì biết Tâm sẽ đến đón con. Đúng thế, Tâm hai tay dẫn hai đứa nhỏ từ trong trường đi ra – Trang mạnh dạn chạy đến ôm hai con vào lòng – cả ba đều mừng rỡ khóc lóc, sung sướng như chưa bao giờ được sung sướng như thế này. Tê nhị và cảm động Tâm đứng yên, sau đó nói vội vì có lẽ sợ không nói kịp lúc sẽ mất đi cơ hội tốt hiếm có: Lên xe đi anh đưa em về với con.

Ngày Đại lễ Phục Sinh, người ta thấy Tâm, Trang và hai đứa bé quì bên nhau dự thánh lễ một cách sốt sắng trang nghiêm.

Lệ Nga

Nhóm anh chị em Linh Thao ở Đức từ ngày thành lập – Hàng năm ngoài những buổi họp định kỳ và tham dự các khóa tĩnh tâm, còn có truyền thống tạo ngày gặp gỡ họp mặt mừng Xuân với mục đích cùng nhau ôn chuyện cũ, tính chuyện mới - tổng đưa ông thần dữ ra đi, chào rước ông thần lành năm mới vào nhà.

Đặc biệt về phần đức tin, buổi họp mặt này có ý nghĩa nhắc nhở nhóm viên hồi cải chuẩn bị tâm hồn trong sạch để bước vào mùa chay.

Sau hơn ba năm, từ khi tiễn đưa cha linh hướng.... Hàng năm nhóm không còn thực hiện được những truyền thống tốt đẹp trên với nhiều lý do !!! – Ai trong nhóm cũng buồn, cũng chờ đợi... hy vọng sẽ có một sự hồi sinh...

Năm nay 2008 chị Trưởng nhóm qua thời gian dài nghỉ ngơi vì bị mất mát người thân yêu nhất cuộc đời, tâm hồn cũng đã trở lại bình an. Chị vội vã lên net, dục đã mọi người về tham dự cuộc họp nhóm mừng xuân tại miền nam nước Đức từ thứ sáu 25 đến Chúa Nhật 27.01.2008, địa điểm đã được cha Liêm chấp thuận cho xử dụng các phòng ốc của Trung Tâm Công Giáo Việt Nam tại München để làm nơi cầu nguyện, sinh hoạt, học hỏi, hàn huyên, tâm sự và nghỉ đêm...mà không một điều kiện

nào. – Cha Liêm cũng đã ưu ái đồng ý dâng Thánh Lễ và chia sẻ với Nhóm một bài huấn đức (thật là tuyệt diệu).

Nhóm lần này gặp được ông thần lành – gặp được điềm may đầu năm dương lịch – hy vọng điều may này sẽ kéo dài suốt năm con Chuột Việt Nam và mãi mãi. (Xin hoan hô cha Liêm đã cho mượn phòng ốc qua tài khéo léo ca bài con cá sống vì nước của chị trưởng nhóm).

Nhận được thông báo chúng tôi đã vội vã ghi tên tham dự và đúng ngày giờ khăn gói lên đường – Dù máy bay từ Frankfurt đến München trễ hơn 15 phút, và phải hồi hải tìm đổi sang xe lửa với hơn 50 phút cà rịch cà tàng chạy từ phi trường về trung tâm thành phố. Chúng tôi đã đến trung tâm Công Giáo vừa kịp giờ Thánh Lễ ngày thứ sáu của Giáo xứ - mà chị trưởng nhóm cho biết là lễ khai mạc cuộc họp của nhóm. Vinh dự ghê !!! Không biết chị trưởng nhóm nói có đúng không hay cường điệu?... Lòng cảm thấy vui vui khi cha

xứ ngỡ lời chào đón chúng tôi với lời chúc những ngày gặp nhau trong Chúa gặt hái được nhiều ơn ích (thật là ấm lòng).

Mùa đông năm nay München nắng đẹp, tuyết vơi không tuyết bùn lầy lội như những lần họp mặt năm xưa. (thật là vui). Đến Trung Tâm sinh hoạt Cộng Đoàn Công Giáo Việt Nam thuộc tổng giáo phận München. Sau thánh lễ sốt sắng. Chúng tôi chào hỏi cha và quý vị trong Cộng đoàn - được gặp lại chị trưởng nhóm, anh Châu, anh Chi, chị Chi, cô Nga, cháu Hương v.v.. - mừng vui tiu tít – Các anh chị này có mặt ở đây lâu lắm rồi, có lẽ từ tối qua và sáng sớm hôm nay - kẻ thì sắp xếp tài liệu cho buổi gặp gỡ, người lo chần êm nệm ấm cho những người ở xa đến có nơi nghỉ ngơi yên lành thoải mái, anh chị kia thì lo bếp núc nấu nướng thức ăn ngon lành, chú bác nọ thì khệ nệ khiêng giúp bàn ghế kê sắp thành thứ tự ngăn nắp đẹp đẽ– Một cảnh mai bự với những hoa vàng (dù giả), với những nụ tươi xinh mon mồn đã được một nhóm viên hy sinh của cắt từ

trong vườn cây trân quý của gia đình mang đến để trang trí cho nơi sinh hoạt thêm phần tươi đẹp, trang trọng trọn vẹn ý nghĩa của ngày Xuân. Khung cảnh thật là rộn rịp vui vẻ. ... Sự chuẩn bị tiếp đón nhóm quá chu đáo. Xin cảm ơn anh chị em München.

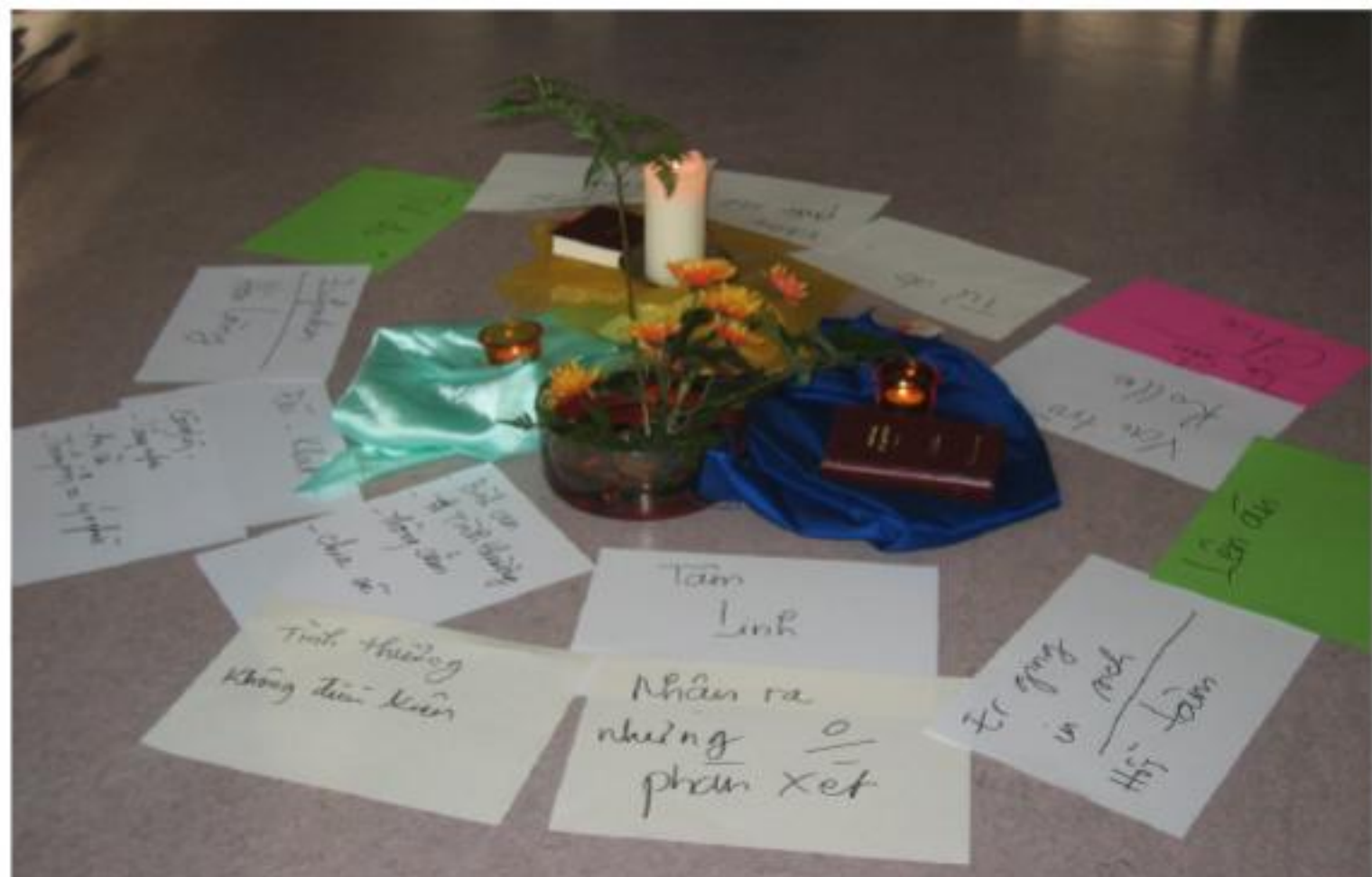
Qua những thông lệ thường xuyên chào hỏi, ăn uống, mọi người đã vào chương trình vào tối thứ sáu, cùng nhau quây quần thành vòng tròn thân yêu nối kết năm tay ca tụng chúc mừng sáng danh Thiên Chúa, mời Ngài ngự trị giữa anh chị em. Giới thiệu anh chị em củ mới, cầu nguyện cho những anh chị em vì bận công này việc nọ không về tham dự buổi sinh hoạt được. Sau cùng suy ngẫm và chia sẻ nội tâm trong đoạn Kinh Thánh vừa chọn lựa. Kết thúc bằng phút hồi tâm, chia tay nghĩ ngơi.

Sáng thứ bảy, anh chị em đã thức dậy hội tụ đúng giờ tại nhà nguyện có mình Thánh Chúa, để cùng nhau đọc kinh sáng theo phương cách linh thao. Trong tâm tình chia sẻ anh chị em đã nguyện dâng lên Thiên Chúa Giáo Hội và quê hương Việt Nam, xin gìn giữ chở che, để Giáo Hội thoát qua những gian nguy hiện tại – cũng như lời cầu nguyện tâm tình của từng người.

Buổi tập thể dục Qi Gong, luyện tập thể xác tráng kiện, khỏe mạnh cũng được mọi người nhiệt tình vui vẻ tham dự.

10 giờ đến 12 giờ :

Bài Huấn Đức hôm nay do cha Liêm ưu ái phụ trách, cha khi-êm nhường nói cha hơi run...

vì lần đầu cha trình bày theo phương cách của thánh Y Nhã, Dự ngôn Người Cha Nhân Hậu (Lc 15) được cha chọn lựa để hướng dẫn. Cha cho mọi người đọc qua một lần, cha đọc chậm rãi lại một lần, cha giải thích một vài sự kiện, ghi nhận tâm lý của từng nhân vật và kêu gọi mọi người cùng đóng góp nhận xét – cha đưa ra những điểm thần học – những điểm tâm lý – những dữ kiện phù hợp với thời điểm xưa cũng như nay – cha ghi chép những điểm chính yếu vào từng tờ giấy màu DIN A4, màu sắc khác nhau để dễ phân biệt. Chúng tôi theo dõi và ghi lại được những trang giấy cha đã cô đọng : Vai trò/ Rolle - Tài sản/Cha – Tự do – Không phán xét – Sức khỏe, thân thể, óc, khả năng - Tự do 2 – Zu frieden/hài lòng – Đói khát/Công lý/Lắng nghe/An ủi/Trống rỗng=ý nghĩa – Tâm Linh – Bình an/Tình thương/ Thông cảm/Chia sẻ - Er ging in sich/Hồi tâm – Lên án. v.v... (Những ghi chép này người viết ghi lại tặng riêng những anh chị em đã tham dự, để hồi tưởng và nhớ lại lời giảng, giải thích của cha). Điểm chính của bài huấn đức cha muốn mọi tham dự viên

hiểu được lòng nhân từ vô bờ bến của người Cha. Thiên Chúa là Cha thì lòng nhân từ của Chúa còn nhân từ vô biên tăng lên gấp vạn bội lần.

Thánh Lễ tiếp theo được tổ chức ngay nơi mọi người vừa tham dự bài huấn đức – một chiếc bàn nhỏ xinh xắn được tự cha khệ nệ khiêng đến đặt ngay chỗ cha vừa ngồi– Minh Thánh, Chén Thánh, Khăn Thánh, rượu nho, nước lã thanh khiết cộng thêm đôi ngọn nến trắng vừa được thắp lên – dưới ánh nắng tươi vui của những tia sáng từ bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào ngay bàn thánh, tạo nên một khung cảnh lung linh trang nghiêm đẹp dịu hiền – cha mở nhạc nhẹ - mọi người lắng nghe, lắng đọng tâm hồn tham dự thánh lễ sốt sắng.

Bài Phúc âm chính lại là bài Người cha nhân hậu – dư âm những tiếp nhận vừa rồi, giúp mọi người hiểu Cha trên trời sâu đậm hơn.

Thánh lễ chấm dứt trong vui vẻ thánh thiện.

Chiều thứ bảy Ban tổ chức giới thiệu München với những

người ở xa, nên nhờ hai bạn Tuấn và Quang thổ địa làm tài xế hướng dẫn thăm Heiligen Berg – Kloster Andechs, tại đây nhóm đã leo lên nhà thờ trên núi để xem khung cảnh chung quanh, xem sự thiết kế khu vực này, xem nhà thờ cổ, xem những cây nến phục sinh còn lưu giữ từ thế kỷ thứ 15 đến nay, xem cả khu bán bia với công thức chế biến đặc biệt, đã được quý vị thầy dòng tại đây tuyệt đối giữ bí mật cho mãi đến ngày nay vẫn chưa được bật mí – các công thức này đã nuôi Dòng sống đến ngày hôm nay. Du khách đến thăm Schloß rất đông, có khi không còn chỗ đứng, đi lại phải tránh né nhau. Nếu muốn nếm thử chất bia tại đây có khi phải sắp hàng chờ cả tiếng đồng hồ. Nghe thế chúng tôi vội chen ngay vào sắp hàng và mua được 4 chai bia mà nước thì màu đen kịt. Qua chai bia chúng tôi biết được Kloster này có từ năm 1455.

Đêm sinh hoạt vui Xuân thật là vui vẻ. Anh chị em đã cười bể bụng..... hình ảnh khó quên...

Phút hồi tâm đêm thứ bảy chấm dứt đêm vui nhộn.

Sáng Chúa Nhật vào lúc 11 giờ Nhóm đã dự thánh Lễ với Giáo Xứ. Trong bài Giảng, cha đã kể chuyện về anh hề, vì anh hề luôn luôn mang nguồn vui đến cho mọi người, cha nhắn nhủ mọi người hãy là anh hề của Thiên Chúa để đem niềm vui của Thiên Chúa đến mọi người.

Anh chị em đã bịn rịn chia tay sau bữa cơm trưa thân mật tại Hội trường của Giáo Xứ. Với ba ngày trong Chúa trong anh em, thật là sung sướng....

Dài Dòng kể

Lịch Sử Giáo Xứ

NỮ VƯƠNG HÒA BÌNH MÜNCHEN

28.07.1982 Lm. *Thêôphanô Nguyễn Văn Bích* được bổ nhiệm làm Tuyên Ủy cho người Việt Công giáo tại Tổng giáo phận München-Freising.

27.11.1982 Cộng Đoàn Công giáo Việt Nam (*Seelsorgestelle*) tại München

được chính thức thành lập.

19.07.1986 Khánh thành Trung Tâm Công Giáo VN tọa lạc tại Rumford Str.21a, München.

01.01.1988 Cộng Đoàn Việt Nam được Tổng Giáo phận München-Freising nâng lên thành *Missio cum cura animarum* (Giáo Xứ Tông nhân) và mang danh hiệu Giáo Xứ Việt Nam.

01.03.1988 Lm. *Thêôphanô Nguyễn Văn Bích* nhận chức vụ Cha Xứ.

05.11.1995 Tòa giám mục trao cho Giáo xứ một trung tâm mới, tọa lạc tại Landsberger Str.39.

01.01.1997 Lm. *Giuse Ngô Công Hoan*, Dòng Tên, được bổ nhiệm làm Cha Xứ thay Lm. *Thêôphanô Nguyễn Văn Bích* nghỉ hưu.

15.08.1998 Giáo Xứ chính thức mang tên Giáo Xứ Nữ Vương Hòa Bình.

28.11.1998 Đức Cha Engelberg Siebler làm phép nhà nguyện tại trung tâm.

08.11.1999 Giáo phận Augsburg bổ nhiệm Lm. *Giuse Hoan* phụ trách thêm mục vụ Việt Nam cho toàn giáo phận Augsburg.

01.07.2000 Sr. *Margaretta Vũ Thị Hiền* được bổ nhiệm phụ tá mục vụ trong giáo xứ.

16.07.2000 Lm. *Dominik Trần Mạnh Nam*, Dòng Don Bosco, phụ trách giáo xứ 1 năm, trong thời gian Lm. *Giuse Hoan* du học tại Phi Luật Tân.

01.08.2001 Lm. *Giuse Ngô Công Hoan* tiếp tục phụ trách giáo xứ.

01.06.2005 Lm. *Thomas Lê Thanh Liêm* được bổ nhiệm làm Cha Xứ thay Cha Lm. *Giuse Ngô Công Hoan*.

CON CÓ GÌ CHO CHÚA?

Chúa ơi,

Sáng nay khi cầu nguyện, tâm tình với Chúa, con cảm nhận được rằng Chúa đã hỏi con : Con có gì cho Chúa không?. Lời hỏi của Chúa đã đánh động con thật nhiều – con ngẫm nghĩ suy tưởng tìm câu trả lời làm sao thỏa đáng với câu hỏi của Chúa – Nhưng làm sao con trả lời được đây hỡi Chúa? – trả lời thế nào? Trả lời làm sao? Câu hỏi Chúa đặt ra cho con sao khó thế.

Dâng cho Chúa cái gì đây?....

Dâng cho Chúa người chồng đã cùng con chung vui cộng khổ suốt bao năm dài ư?

Dâng cho Chúa những đứa con yêu quý của con ư?

Chồng và con cái của con cũng chính là con cái của Chúa, Chúa đã ban cho con như là vật ngoại thân.

Dâng cho Chúa của cải của con ư ? Của cải con chẳng có gì cả, nhà thì ở thuê, di chuyển đi lại bằng xe công cộng, hàng ngày dùng đủ nhờ sự chở che ban ơn của Chúa.

Con có gì dâng lên Chúa đây Chúa ơi!

Dâng lên Chúa linh hồn và thân xác con – Nhưng linh hồn, thân xác tội lỗi của con nho nhỏ bấp lấm Chúa ơi, làm sao xứng đáng để kính dâng lên Chúa – nếu con cứ liều linh dâng lên Chúa, Chúa có nhận không?

Con tin với sự thương yêu bao la và rộng lượng thứ tha của Chúa, Chúa sẽ nhận sự tiến dâng mọn hèn của con phải không Chúa!? Ngày xưa bà Mai Đệ Liên là một phụ nữ tội lỗi, biết tìm đến Chúa để xin ơn thứ tha, Chúa đã ban ơn thứ tha cho bà, con biết Chúa cũng sẽ thương yêu thứ tha và nhận của tiến dâng tâm hồn của con lên Chúa.

Con vui sướng quá Chúa ơi!

Con biết con chưa xứng đáng, vì con chưa có tấm lòng khao khát mãnh liệt như bà Mai Đệ Liên xưa kia lúc tìm đến Chúa. Con biết Mai Đệ Liên đã bất chấp dư luận, sự cấm đoán cản ngăn, đã can đảm chống trả sự xua đuổi, khinh khi với những lời sỉ nhục của những kẻ đương thời để đến gặp Chúa xin ơn thứ tha và được sự thứ tha.

Con ao ước cũng sẽ như bà Mai Đệ Liên thôi.

Con ao ước Chúa sẽ thánh tẩy tâm hồn con được nên trong sáng, để dâng lên Thiên Chúa.

Xin Chúa xử dụng con theo ý Chúa.

Chúa chí nhân và thánh ái, con tin tưởng ở Ngài, con phó thác vào Ngài.

TT

Ba ngày hạnh phúc

Thi-Hương

Hành trình đức tin thật nhiều chông gai, lắm lúc tưởng như đi trong sa mạc khô cằn sỏi đá, có lúc đau đớn xé nát con tim khiến mình không thể đứng vững. Những lúc như vậy, tâm hồn thấy cô đơn trống vắng, muốn tìm người tâm sự, sao chẳng thấy ai thông cảm, muốn tìm niềm vui, nguồn an ủi ... nhưng sao thấy mọi người chung quanh hững hờ lạnh nhạt. Cảm ơn Chúa đã trao tặng cho con ba ngày thật hạnh phúc, cảm ơn Chúa đã trao ban cho con những anh chị em thật dễ thương, những người trong nhóm dù xa hàng ngàn cây số nhưng tâm hồn lại thật gần gũi yêu thương.

Ngay từ chiều thứ năm, tại Trung tâm công giáo München, anh chị em đã rộn ràng chuẩn bị, người lo nấu ăn, kẻ khiêng chần ấm nệm êm, người nâng niu từng cánh hoa để trưng bày cho từng góc nhà thêm rạng rỡ để đón chào những người thân yêu trở về mái nhà xưa.

Hôm sau, ngày thứ sáu, khai mạc buổi họp mặt là một thánh lễ thật sốt sắng và trong suốt ba ngày họp nhóm, chúng tôi thật hạnh phúc, không những được ăn ngon, được luyện tập Qi Gong cho thể xác mình mãi, mà linh hồn còn được bồi dưỡng qua kinh nguyện sáng tối cũng như sự hiệp dâng thánh lễ mà cha Liêm đã ưu ái dành cho nhóm. Ngoài ra cha Liêm cũng giúp nhóm một giờ huấn đức thật thú vị với đoạn phúc âm quen thuộc „Người cha nhân hậu“ nhưng với một nhãn quan mới, một

suy niệm sâu hơn về gia tài mà chính ta đòi hỏi và Chúa đã chia, đã trao tặng không đòi điều kiện.

Nhưng chúng ta đã sử dụng gia tài của Chúa trao ban ra sao?

Khả năng, sức khỏe, gia đình, tri thức, tiền của, hạnh phúc và nhất là sự tự do tuyệt đối ...

Gia tài của Chúa trao cho mỗi người thật nhiều nhưng như lời thơ của thi sĩ Tagor:

Hồng ân Chúa tràn đầy tháng năm, tim con nhỏ bé đón sao cho vừa

Hồng ân Chúa vô biên vô tận, tay con nhỏ bé nhưng vẫn còn vui

Con người không biết sử dụng đúng cách gia tài Chúa ban, phung phí sức khỏe, trí tuệ, tài năng cho những mục tiêu nhất thời. Một ngày nào đó nhìn lại, tâm hồn cảm thấy mất bình an, gia đình thiếu vắng hạnh phúc, cộng đoàn chia rẽ. Nhu cầu được yêu thương, thông cảm,

sự khao khát được lắng nghe khiến con người phải hồi tâm.

Khi trở về với chính mình, trở về nơi sâu thẳm của tâm hồn, con người mới nhận ra:

Gia tài vật chất đã kiệt quệ nhưng gia tài tinh thần là chính Thiên Chúa vẫn còn đó, Ngài ở trong sâu thẳm, tận đáy lòng của con người, Ngài chờ đợi mỗi người quay về với Ngài, chung hưởng hạnh phúc tràn đầy. Mặc dù chúng ta không thấy Ngài nhưng Ngài vẫn luôn ở trong ta, đồng hành với ta trong mọi gian truân thử thách, dù gia tài thế gian có cạn nhưng ân sủng của Thiên Chúa Emmanuel vẫn luôn ở cùng ta, vẫn luôn tràn trề không hề vơi. Ý thức được sự khám phá gia tài cao quý là chính Thiên Chúa, là nguồn mạch của mọi ân sủng và bình an, trong số 20 người tham dự họp nhóm đã có 9 anh chị em cùng nắm tay nhau đi tìm Ngài theo chương trình Thao luyện nhẹ nhàng, đây là một chương trình do cha Joseph Tetlow, S.J. soạn thảo mà phong trào Đồng Hành đã mời gọi tham gia từ bảy năm qua, đây là một thao luyện nhẹ để giúp mỗi người nhận ra sự

hoạt động của Thiên Chúa trong mình và trong đời sống hằng ngày. Chương trình này gọi là thao luyện vì người tham dự phải dành thì giờ cầu nguyện, suy nghĩ, quyết định làm gì cho niềm tin của mình, và chia sẻ hành trình đức tin của mình với nhóm.

Một mình đi tìm Chúa, sự yếu đuối mỏng dòn sẽ khiến lè loi, ngã quỵ. Cùng nắm tay anh chị em có chung một chí hướng đi tìm Chúa, đường đi sẽ bớt cô quạnh, sẽ đến gần Chúa hơn, sẽ được nâng đỡ ủi an, do đó

lòng ước ao có thêm nhiều người trong nhóm cùng đồng hành càng mãnh liệt, xin anh chị em đọc thêm bài giới thiệu chương trình thao luyện nhẹ nhàng trong số báo này nhé.

Bước vào buổi họp mặt với tâm lòng tan nát, có lúc đau đớn quá, chẳng muốn họp nhóm, chẳng muốn gặp ai, thế nhưng Chúa và anh chị em đã đến, đã trao tặng cho tôi quá nhiều niềm vui, sự an ủi. Ba ngày hạnh phúc với muôn vàn ân sủng, cảm ơn Chúa và anh chị em của Chúa đã lắng nghe con, đã cho con những giây phút cầu nguyện, hướng về giáo hội, quê hương, con người Việt nam đang mong chờ công bình chân lý, đã cho con một lý tưởng qua vũ điệu dịu dàng vui tươi, những nụ cười nghiêng ngả trong buổi tiệc mừng xuân và như cha Liêm dặn dò trong bài giảng: xin mỗi người hãy là một anh hề của Chúa để đem vui tươi đến cho mọi người, xin cảm tạ Chúa, cha Liêm và nhóm nhé, xin hãy ở lại trong Chúa và trong nhau.

Giới thiệu tóm tắt về THAO LUYỆN NHẸ NHÀNG

Diệu Vân viết theo tài liệu hướng dẫn thao luyện nhẹ nhàng của phong trào Đồng Hành

1. Thao luyện nhẹ nhàng là gì?

Linh thao 4 tuần lễ thì dài quá, tốn kém, không có thời gian. Linh thao 3 ngày cuối tuần hoặc 5-8 ngày thì cũng như „Urlaub trong Chúa“.

Thao luyện nhẹ nhàng là CHÍNH TÔI THỰC TẬP LINH THAO VÀ GẮN BÓ VỚI CHÚA TRONG ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY, là nghiền ngẫm lời Chúa tại gia.

2. Thao luyện nhẹ nhàng thích hợp với những ai

khao khát, ao ước và cần sự giúp đỡ để đào sâu đời sống tâm linh, nhưng không có thời gian và các điều kiện khác để đi linh thao; nói gọn: cho ai muốn linh thao giữa đời.

3. Chương trình thao luyện nhẹ nhàng gồm có mấy phần?

Kéo dài 14 tuần lễ (mỗi ngày chỉ khoảng 30 phút!), gồm có 3 phần:

4 tuần đầu: chiêm niệm về tình yêu Thiên Chúa

7 tuần tiếp: tội lỗi và công việc của Đấng Cứu Độ

3 tuần cuối: đời sống hàng ngày của các môn đệ sau khi Chúa về trời

4. Điều kiện để tham gia thao luyện nhẹ nhàng?

Khao khát đời sống tâm linh, sẵn sàng chia sẻ kinh nghiệm đức tin của mình

Cam kết với Chúa cầu nguyện 15-30 phút mỗi ngày theo đề tài đã định

Cam kết với nhóm chia sẻ mỗi tuần, nhận đề tài mới từ hướng dẫn viên

Cam kết với chính mình sẽ tham gia trọn chương trình

5. Cách thức thao luyện nhẹ nhàng?

Cầu nguyện tại gia theo bài, nhưng cần có nhóm để cùng đi với nhau, có người hướng dẫn

Cầu nguyện ở nhà: Đặt mình trước Chúa, Xin ơn, Cầu nguyện với Thánh Kinh, Cầu nguyện riêng tư, Nhìn lại giờ cầu nguyện.

Họp nhóm mỗi tuần: Cầu nguyện mở đầu, Nhìn lại tuần qua, Đề tài tuần tới, Cầu nguyện kết thúc.

Người hướng dẫn: đã được đào tạo để là bạn đường cầu nguyện, để chuẩn bị đề tài và điều hành buổi họp nhóm.

6. Ai đã nghĩ ra, soạn ra chương trình thao luyện nhẹ nhàng?

Cha Joseph Tetlow, dòng Tên, soạn theo sách “Linh thao” của thánh I-Nhã

7. Có ai làm thao luyện nhẹ nhàng chưa? Kết quả thế nào?

- Nhiều, cả người Việt ở Mỹ, Canada, Anh, Bỉ, Đức...

- Sau khi dành thời giờ cầu nguyện suy nghĩ, làm quyết định cho niềm tin của mình, chia sẻ hành trình đức tin của mình với người khác, thì đa số đều “hài lòng, có người muốn làm nữa. Họ nhận ra Chúa thật gần trong đời sống làm việc hàng ngày. Nhiều người thấy bình tâm lạ thường dù cuộc sống vẫn đông đầy thánh giá”.

8. Ở Đức thì sao?

Sau khi họp nhóm vào một cuối tuần trước Tết Mậu Ti 2008 tại München, các anh chị em yêu thích “nghiên ngẫm lời Chúa tại gia” đã quyết định sẽ nhờ người hướng dẫn và bắt đầu làm thao luyện nhẹ nhàng.

(Theo tin mới nhất tạp chí “Linh Thao” nhận được thi sáng Chúa nhật thứ nhất Mùa Chay 2008 họ đã họp nhóm buổi đầu tiên. Xin Thiên Chúa luôn đồng hành với nhóm và cầu chúc từng thành viên gặt hái được nhiều hoa quả tốt đẹp.)

Martin Karl: thần học gia, người bán sách, thương gia ngân hàng

một đề tài tranh cãi rất sôi nổi tại phân khoa thần học

tư duy của chàng đối với giáo hội cũng thay

Linh mục sau 29 năm

Vào ngày 21.10.2007 tại thánh đường St Oswald ở Stockach Martin Karl đã được ĐTGM Zollitsch giáo phận Freiburg truyền chức linh mục sau 29 năm kể từ khi bước chân vào Đại chủng viện Collegium Borromaeum (C.B.) Freiburg.

Chính Đức Cha Zollitsch lúc đó là cha giám đốc CB đã chào mừng cậu chủng sinh trẻ mới 19 tuổi vừa xong tú tài vào ngày chúa nhật 16.10.1978.

Vào ngày này Đức Gioan Phaolô đệ nhị được bầu làm Giáo Hoàng. Martin Karl nhớ lại, sau thánh lễ buổi tối Cha giám đốc chủng viện Roberts Zollitsch, bây giờ là Đức TGM Freiburg đã báo tin ấy.

Cùng với Martin Karl có 38 chủng sinh ghi tên học „thần học“ vào khóa mùa Đông năm 1978. Cuối cùng có 15 vị lãnh chức linh mục. Trong số đó không có Karl!

Sau những Semester đầu, niềm nghi ngờ về con đường thẳng băng ở Chủng viện CB để trở thành linh mục càng ngày càng thấm sâu vào tâm tư của chàng trai trẻ tuổi đầy nhiệt huyết.

Martin Karl rời bỏ chủng viện, nhưng chàng vẫn học và tốt nghiệp Diplom-Theologie (cử nhân thần học) như một sinh viên đời thường.

Sau đó thỉnh thoảng Martin Karl làm việc vài ngày với „Giáo xứ hội nhập“ ở München là cũng một phần do tính hiếu kỳ, bởi vì vào thập niên 80 thế kỷ trước „Giáo xứ hội nhập“ là

Đại học Freiburg, không những do việc Giáo phận lúc đó đang dò dẫm tìm những mô hình để phục vụ tại các giáo xứ công giáo. Việc giáo sư Rudolph Pest, một nhà nghiên cứu nổi tiếng về thánh kinh tân ước bỏ ghế giáo sư (Lehrstuhl) về sống và làm việc tại giáo xứ này là một sự kiện gây ra rất nhiều tiếng vang. Một số sinh viên đã theo gót thầy. Martin Karl không như vậy. Mới đầu chàng có rất nhiều câu hỏi và thắc mắc, nhưng với thời gian Martin Karl càng thấy „Giáo xứ hội nhập“ đã tạo cho chàng nhiều ấn tượng, đặc biệt là sự cố gắng tạo hài hòa giữa thần học và cuộc sống hàng ngày trong tất cả mọi lãnh vực từ giáo dục, đến nghề nghiệp, từ lãnh vực y khoa đến kinh tế. Karl không ngờ mọi việc diễn tiến tốt đẹp như vậy. Martin quyết định ở lại với „Giáo xứ hội nhập“. Cuộc đời của chàng rẽ vào khúc quanh: Karl học nghề bán sách và sau đó học nghề làm thương gia ngân hàng (Bankkaufmann).

Karl đã làm 2 nghề này suốt 20 năm liền. Trong thời gian này

đôi: trước kia tôi là một người công giáo hay „chỉ trích- phê bình-kritik“. Nhưng trong „Giáo xứ hội nhập“ tôi đã tìm và hiểu giáo hội sâu xa và yêu mến giáo hội hơn. Việc trở thành linh mục đối với Karl đã vùi sâu trong dĩ vãng, cho đến khi các thành viên trong „Giáo xứ hội nhập“ nhắc đến việc này vào năm 2006. Sau một thời gian suy nghĩ thật chín chắn, một việc mà ngay trong mơ Karl cũng không tưởng tượng nổi: Karl đã khăn gói trở lại trường xưa, vào tháng 3.2006 Karl trở lại CB Freiburg tiếp tục sôi kinh nấu sữ. Tháng 6.06 chàng nhận chức thầy sáu ở Rastatt, sau một năm giúp xứ chàng Martin Karl được chính người thầy yêu quý của mình từ thưở ban đầu Đức Cha Roberts Zollitsch truyền chức linh mục.

Với niềm biết ơn vô bờ đối với Thiên Chúa và Giáo hội, đặc biệt đối với giáo phận Freiburg tân linh mục Martin Karl sẽ nhận nhiệm vụ phục vụ tín hữu trong „Giáo xứ hội nhập“, nhưng tân linh mục sẽ tự kiếm sống trong nghề nghiệp của mình.

Con đường trở thành linh mục

Beim Friedensgruß: Martin Karl mit Erzbischof Dr. Robert Zollitsch

của Martin Karl không bằng phẳng, nhưng cuối cùng nhờ ơn Thiên Chúa chàng cũng đã đạt được ước mơ niên thiếu của mình.

Chuyện trong năm 2007 tại các giáo phận Đức (đọc báo Konradsblatt)

1.-Eine Enzyklika Sau thông điệp “Tình yêu” Deus caritas est” Đức Giáo Hoàng Benedikt 16 đã gửi tông huấn “Spe salvi” –Hoffnung- là thông điệp “Hi Vọng”. Chắc chúng ta những tín hữu Ki tô giáo mong đợi Enzyklika thứ 3 “ Niềm tin” , đó là phỏng đoán của một bài viết trên Konradsblatt. Theo Klaus Nienstedt các thông điệp không phải Handlungsanweisung: phương thức sử dụng, cũng không phải là những điều răn (Gebote), nhưng là đề tạo cho „niềm/ Đức tin” một sức sống động.

2.-Tân tổng Giám mục Erzbischof Reinhard Marx 54t , một „Nicht-Bayer“-không phải là người gốc Bayern –Giám mục Trier nhậm chức tại tổng giáo phận München-Freising Bayern thay Đức Hồng Y Kardinal Friedrich Wetter. Đây là quyết định ra ngoài dự đoán của những người am hiểu giáo phận tiểu bang Bayern. Một tổng giáo phận lớn và theo truyền thống từ 100 năm nay vị tổng Giám mục này sẽ trở thành Hồng Y

3.- Các tín hữu Việt Nam ở vùng Trung Tây Nam Đức do linh mục Tuyên úy Dr. Anton Huỳnh văn Lộ hướng dẫn có giám mục mới ở hai giáo phận: **Giáo phận Limburg**(Frankfurt và Wiesbaden thuộc giáo phận này): vào ngày 9.12.2007 báo Konradsblatt loan báo Limburg có Giám mục trẻ nhất nước Đức Prof. Dr Franz Peter Tebartz-

van-Eltst 48 tuổi. Đức Cha đang là giám mục phó (Weihbischof) tại Borken-Steinfurt thuộc giáo phận Münster. Ngài thay Đức Cha Franz Kamphaus (75t) về nghỉ hưu sau gần 25 năm đứng đầu giáo phận

Sau khi trình luận án thạc sĩ (Habilitation) với đề tài: „ Die Gemeinde in der mobilen Gesellschaft“ – Giáo phận trong xã hội năng động- giáo sư Van Elst đã giảng dạy „thần học mục vụ Pastorele Theologie“ tại Münster và Passau. Đức cha Van Elst sau khi thu lượm kinh nghiệm mục vụ tại Mỹ cũng như ở Pháp trong một xã hội luôn chuyển biến, ngài đặt trọng tâm vào việc truyền „đức tin- rửa tội“ cho người lớn. C h u ơ n g t r ì n h „Erwachsenentaufe“ do ngài khởi xướng ở Münster đã gây tiếng vang và sự chú ý ở khắp mọi nơi trên toàn thể liên bang Đức. Ngài là thành viên của Hội đồng giám mục Đức chuyên về phạm vi „mục vụ“ và „giáo hội thế giới“

Chúng ta có thể vào Internet <http://www.bistumlimburg.de/> Ngay trang đầu klick vào **Glückwünsche für den neuen Bischof zum Gästebuch** để chúc mừng tân Giám mục

Giáo phận Speyer

(Ludwigshafen) Đức Cha Van Elst chỉ là Giám mục trẻ nhất

nước Đức được một tuần và nhường lại tước vị này cho Karl Heinz Wiesemann vị Tân Giám mục mới 47 tuổi của giáo phận Speyer thay Đức GM Anton Schlembach (19.12.2007)

Đức Cha Wiesemann đã hoạt động từ lúc bé thơ trong giáo xứ qua các việc giúp lễ , nhận trách nhiệm trong các hoạt động cho và

với giới trẻ và lập ban nhạc trẻ từ lúc 16t và ngài đánh đàn dương cầm cho ban nhạc này. Ngài từng phát biểu:“ làm việc với giới trẻ là một sự kết hợp hài hòa giữa bàn thờ và lửa trại“. Chơi đàn dương cầm là một cái thú (Hobby) để tìm sự quân bằng nội tâm. Không những thế còn tạo thêm những ý tưởng cho ngài. Chẳng thế mà đề tài luận án tiến sĩ thần học của ngài năm 1995 mang tên „Zerspringender Akkord. Das Zusammenspiel von Theologie und Mystik bei Karl Adam, Romano Guardini und Erich Przywara als theologische Fuge“ nghe qua cứ như một tác phẩm của J.S. Bach.

CDCG Mannheim và VPC chắc sẽ được gặp DGM Wiesemann trong dịp Hành hương Mariendom Speyer vào mùa hè năm tới. Nhớ đừng quên mang theo dụng cụ cầm trại. Các Dương cầm thủ (Pianisten/innen) nhớ chuẩn bị, nếu có thể t ặng Đức Cha một bản **Fuge** *-gạch nổi giữa CD Việt Nam và giáo hội Đức.

H1

Fuge *= dính, một đoạn Fuge trong âm nhạc nghe “liên tiếp, dính liền quyện với nhau “ rất khó chơi phải tập luyện thật kỹ.

NGÀY ĐỜI TÔI TRỞ THÀNH TRO BỤI

Bài viết của Danny Jucaud & Ali MacGraw

Không hiểu sao sáng hôm đó ngủ dậy tôi cảm thấy không được vui. Tôi sống ở Malibu nhiều năm nay, sáng hôm nay sau khi mặt trời mọc, ăn sáng xong tôi dắt chó đi dạo trên bãi biển. Bầu trời trong xanh nhưng kỳ lạ thay, không khí lại ngột ngạt. Khi đó có một người bạn cùng đi với tôi, tôi còn nhớ tôi nói với cô là tôi nghĩ thấy mùi khói rất xa và rất kỳ.

Sau khi đi dạo, tôi đến Santa Monica cách nhà tôi mười lăm phút xe để tập yoga. Khoảng 10 giờ rưỡi, khi tôi ra khỏi phòng yoga, tôi thấy chân trời đen kịt. Tôi thấy như có cơn bão từ đằng xa nhưng lúc đó tôi chưa biết cái gì sẽ xảy ra. Càng đi đến bờ Thái Bình Dương – Pacific Coast Highway, tôi càng có cảm tưởng sẽ có một thảm cảnh sắp xảy ra.

Vì kẹt xe nên hàng chục xe chữa lửa hú còi chạy ngược chiều, hàng đoàn xe đầy chật người và súc vật chạy ra khỏi nhà vì ngọn lửa đến gần kề. Mọi con đường đều bị kẹt. Hàng rào chặn khắp nơi, xe cảnh sát chạy từ phía, trực thăng âm ỉ quay vòng vòng trên bờ Thái Bình Dương. Y hệt cảnh trong phim „Apocalypse Now“ của Coppola.

Bỗng tôi nhận ra lửa đang nuốt trọn Malibu. Tôi đang ở cách nhà 8 cây số, tôi bỏ xe lại và bắt đầu chạy bộ. Tôi chỉ mặc đúng bộ đồ thể thao, một cái khăn thắt ngang lưng, một đôi dép cao su: tôi chưa hình dung

sau hai giờ nữa, chừng ấy đồ mặc trên người sẽ là những gì còn lại của tủ áo quần của tôi. Mọi người chạy như điên. Khi đến gần nhà tôi khoảng một cây số, tôi thấy lửa dâng cao trên các mái nhà. Tôi chỉ nghĩ đến mèo chó của tôi. Không cách nào đi thêm được nữa, tôi quyết định đi xuống bãi để bơi đến đó. Tôi nghĩ nếu tôi lấy khăn ướt che mắt thì tôi sẽ không bị ngạt thở. Một người lính chữa lửa thấy tôi đi về hướng biển đã chặn tôi lại không cho tôi đi. Trên con đường nhà tôi, hàng chục ngôi nhà đã bị thiêu rụi. Đứng là một hỏa lò. Đứng bất lực nhìn cảnh hoang tàn xảy ra trước mắt, tôi thấy cả một đời của tôi, hình ảnh, nhật ký, kỷ niệm đã thành mây khói.

Cuộc đời của tôi chỉ còn một đống tro.

May mắn thay một người bạn của con tôi đã cứu được mấy con chó, còn con mèo thì chạy thoát đến một trong những căn nhà hiếm hoi không bị cháy. Nó chỉ bị phỏng chân một chút. Khi biết các con vật của tôi lành lặn, tôi không còn hoảng sợ nữa.

Đó là ngày 6 tháng 11 năm 1993, tôi chỉ còn những gì đang mặc trên người, chìa khoá nhà, bằng lái xe nhưng tuy vậy tôi lại có cảm giác được giải thoát, giải thoát đến tận cùng...

Sáng hôm sau tôi trở về Malibu với Josh, con trai tôi. Với cái gậy và đôi bàn tay, chúng tôi đào đống tro còn âm ảm.

Tôi tìm được cái nhẫn, một tách cà phê khắc tên một đồng nghiệp, một mẫu tượng đồng chú tôi khắc cho tôi khi tôi còn nhỏ, một cái nhẫn của một người bồ cũ. Trong một lúc tôi nghĩ phải giữ lại những vật này nhưng tôi lại tự nhủ tất cả đều trở thành quá khứ.

Mấy năm trước khi chết, mẹ tôi có cho tôi một tấm hình ba mẹ chụp khi còn trẻ. Tôi đã đem tấm hình này đến tiệm ảnh để phóng lớn. Tôi gần như quên hẳn nó, bây giờ bức hình này là bức hình duy nhất còn sót lại của ba mẹ tôi. Mọi người nghĩ tôi sẽ suy sụp tinh thần nhưng tôi không hề suy sụp. Lúc nào tôi cũng nhìn khía cạnh tích cực của cuộc đời: không ai bị thương, mấy con vật còn ở bên cạnh tôi, vậy thì những thứ còn lại...

Tôi mua hai quần jean, hai áo sơ-mi trắng, một áo vét đen, một đôi giày. Một cô bạn cho tôi đôi bông tai bằng bạc. Tôi nghiệm ra tôi chẳng cần gì hết. Giờ đây các tủ áo chất đầy áo quần trở nên vô ích và lỗi bịch đối với tôi! Tất cả sách vở, tất cả hình ảnh, nói cho cùng tôi đọc nó, tôi nhìn nó mấy lần? Khi người ta ở trên đỉnh danh tiếng, người ta không còn làm chủ được mình, người ta chỉ sợ, sợ mất danh tiếng: Tôi biết

sẽ có một ngày tôi sẽ phải rời Hollywood nhưng tôi chưa quen với ý tưởng này. Lúc nào tôi cũng thấy mình đang bị phán xét, đang bị người khác nhìn, tôi ngán đến tận cổ lúc nào cũng bị so sánh với các người chồng cũ của tôi, lúc nào cũng bị hỏi vì sao tôi chưa đi căng da mặt...

Và tôi tự nhủ biến cố này không phải là chuyện tình cờ. Tôi có một căn nhà nhỏ ở Santa Fe thỉnh thoảng tôi về nghỉ hè ở đó. Ở Hollywood, tôi sẽ bị ăn tươi nuốt sống. Ở Santa Fe, tôi không còn mất thì giờ để sống giả bộ. Tôi là tôi. Và nói cho cùng, trận cháy nhà là cái điều tốt nhất đã xảy đến cho tôi.

Ali MacGraw: Đầu tiên hết cô là phụ tá nhiếp ảnh viên. Năm 1970 cô đóng phim „Love Story“ trong vai nữ sinh viên bị bệnh ung thư. Qua vai này cô được đề nghị tranh giải Oscar. Cô là vợ của nhà sản xuất phim Robert Evans, hai người có một đứa con trai là Josh. Josh cũng là một diễn viên. Sau đó cô lấy Steve McQueen, người đồng diễn với cô trong „Guepard“. Sau trận hỏa hoạn xảy ra năm 1993 tàn phá từ Santa Monica đến Malibu trong vòng 48 giờ trên một diện tích 17.000 mẫu, cô rời Hollywood về sống ở Santa Fe.

GIỜ XUỐNG NÚI

Xin viết lại những lời thơ kính thánh
Làm hành trang để xuống núi hôm nay
Con xin chết cho trọn lời thề hứa
Nhận đau thương làm hạnh phúc theo thầy

Con đã thấy những tháng ngày u ám
Nhưng tin mừng không chối bỏ gian nan
Và tình yêu chẳng chọn lựa thời gian
Thì cứ đến dù cô đơn ảm đạm

Con đã thấy nẻo đường chiều thu xám
Hồi chuông thương đưa tiễn bạn bè đi
Nếu Cha nhận hy sinh làm của lễ
Thì cứ chết con không chọn lựa gì

Con đã thấy những cánh đồng khô nắng
Nhưng mộ bia đã trở nhánh hoa tươi
Thì cứ đến những quãng đời cay đắng
Thì cứ đến những mảnh đời hiu quạnh

Con đã thấy nỗi u buồn xa vắng
Ngày thứ sáu bên khung chiều hoang lạnh
Nhưng thập giá đã trở nhánh hoa tươi
Thì cứ chết con sẵn lòng chờ đợi

Nếu có đến những lời thơ yêu đời
Thì xin đốt bằng ân lửa máu say
Để còn lại những bài thơ rất thánh
Làm hành trang con xuống núi hôm nay.

Thơ
Nguyễn
Tâm
Thường
s.j

Mục đích các khóa linh thao 3,5,8 ngày

Cha Julian Thành SJ

Khóa cuối tuần (ba ngày)

Mục đích :

1)- Dẫn anh em trên đường làm quen và kết thân với Thiên Chúa:

- Biết nghe, tức cảm nhận các tiếng kêu mời, tác động soi sáng của Chúa.
- Vượt qua những hiểu lầm về Thiên Chúa (quan tòa, độc tài, khó tính...)
- Biết „thinh lặng“ và giá trị của thinh lặng.
- Biết „mở lòng“ tức là để những tâm tình thâm kín nản nở lên để Thiên Chúa chữa lành vết thương, được Ngài tha thứ tội lỗi, mang lại niềm vui và bình an đích thực đến chúng ta.

2)- Hiểu và cảm nhận giá trị cao quý của loài người và mục tiêu cuộc sống theo Thánh Ý Chúa :

- Vượt qua mọi mặt cảm tự ti, chán nản, tội lỗi và các vết thương nội tâm từ quá khứ.
- Tha thứ và mở lòng chấp nhận tha nhân.
- Yêu mến anh em, tin tưởng họ, yêu đời và hy vọng.
- Mong muốn giúp tha nhân.

3)- Hiểu và thực sự ăn năn trở lại với Chúa :

- Bỏ cuộc sống tội lỗi, ích kỷ, lảm lạp.
- Bỏ tham vọng thần tượng trong cuộc sống.
- Dẫn thân và phục vụ tha nhân cách rộng rãi.
- Lắng nghe ơn gọi Chúa dành cho mình.

4)- Biết nhận định Thánh Ý Chúa :

- Phân biệt thần loại, hiểu những mảnh khoe giả dối của thần dữ (mang đến sự chết),
- và hương vị hiền lành, ngay thẳng của thần lành (dẫn đến sự sống).

5)- Biết đọc và cầu nguyện với Kinh Thánh, trong các thánh lễ, trong Bí Tích Hòa Giải, qua thánh ca, khi cầu nguyện bộc phát, hoặc viết nhật ký, làm phút hồi tâm...

Khóa năm, tám ngày

Mục đích :

Muốn tiến xa hơn trên đường kết thân và làm đẹp lòng Thiên Chúa :

- Quý mến tình bạn với Chúa Kitô.

- Muốn hiểu đường lối Chúa khác đường lối ích kỷ của chính mình ở chỗ nào.
- Muốn có lòng “bình tâm” thực sự để quý mến Thiên Chúa trên hết mọi sự.
- Sẵn sàng thoát khỏi những ràng buộc nội tâm, các thần tượng và mở lòng cho tình yêu Chúa.
- Muốn tìm hiểu ơn kêu gọi Chúa dành cho chính mình và lựa chọn tương lai. Những ai chỉ muốn “tránh tội trọng” và “cứu linh hồn mình” thôi, tức là chỉ muốn tuân theo các điều răn tối thiểu, sống một cuộc “sống đạo đức” và bảo đảm “bình an” tâm hồn, chưa sẵn sàng cam phòng 5 hay 8 ngày.

Điều kiện cần thiết để đi linh thao năm ngày hay tám ngày :

Anh chị sẵn sàng cầu nguyện một cách đơn giản :

- Biết cầu nguyện, xét mình, suy niệm Thánh Kinh một mình.
- Biết làm thời khóa biểu thích hợp cho mình : Giờ suy niệm, xét gẫm, thông dong...
- Muốn tập cảm nhận các tác động của Thiên Chúa không có “nguyên do”, tức không dùng những hình thức có thể gây cảm xúc thiêng liêng.
- Muốn tập phân biệt thần loại tinh vi hơn, giữa “tốt thiệt” (từ lúc bắt đầu và kết thúc trong Thánh Ý Chúa) và “tốt giả” tức là tốt lúc ban đầu mà kết thúc ngoài Thánh Ý Chúa).

Đối với các anh chị này, thinh lặng không còn là vấn đề. Ngược lại, họ đi tìm thinh lặng hoàn toàn và lâu dài như điều kiện cần thiết để đạt tới các kết quả trên. Các anh chị cảm thấy Chúa Kitô thu hút ngày càng nhiều.

- muốn nghe và đáp lại tiếng kêu mời của Ngài một cách khiêm nhường
- không mơ ước có những kinh nghiệm cao siêu theo ý muốn riêng
- biết rõ ràng lòng yêu đuổi với tham vọng và tự ái của mình
- đáng được Chúa cứu thoát để sống ngày càng tự do và bình tâm...

Giuse - Cha Nhân Hiền

Lm. MJ Trường Luân, C.Ss.R.

A.D. April 20, 2005

1. Ngày ngày cha nguyện ước ơn thiêng xuống với người, nguyện
2. Cuộc đời cha tận hiến yêu Con Chúa Chiên Lành, phụng
3. Một lòng cha yêu mến Giê - su Ma - ri - a, tìm

cầu cho cuộc sống an vui với ơn trời.Hôm
sự trong tin kính Gia - vê trót tâm tình.
làm đẹp lòng Chúa vinh danh thánh nơi nhà.

nay, Chúa Ngôi Hai trao phó tấm thân gầy trong tay tôi tớ
này, phúc thay ơn cứu đời.....ĐK. Lạy cha thánh Giu -
se, cha kính yêu nhân hiền, cha thương thay kẻ phiến - tìm
đến cha cầu xin. Lạy cha Thánh Giu - se, cha đoái thương con
hèn, bơ vơ cơn túng nghèo cha đỡ nâng tận tình.